

நுண்டுக்கட்டில் BL

சமீகா
நாவல்

க. அனந்தன் பெருமன்றம்

72 logo "at 20°" /

Yagorhar

W Blasen
Plane

ଶ୍ରୀକୃତ

விரகேசரி பிரசுரம்: 41

நான் கெடமாட்டேன்

எழி.

க. அருள் கப்பிரமணியம்

"Naan Kedamaattan"

by

K. Arul Subramaniyam

FIRST EDITION
APRIL 1976

COPY RIGHTS

RESERVED WITH
THE PUBLISHERS

VIRAKESARI
PIRASURAM 41

PRICE Rs. 3/60

Published by

VIRAKESARI
P.O. Box 160, COLOMBO

Sole Distributors:

EXPRESS NEWSPAPERS (Cey.) LTD.
185, GRANDPASS ROAD,
COLOMBO-14.

ஆசிரியர் உரை

வாசகர்களே! சில கால இடைவெளிக்குப் பின் நாவல் மூலமாக இப்போது சந்திக்கிறேன். இந்த சந்திப் புக்கு வழியமைத்துத் தந்த ‘வீரகேசரி’க்கு முதற் கண் எனது நன்றி.

இந்தப் புனைக்கதையில் நான் முன் வைப்பது பாலுறவுப் பிரச்சினை. எமது இளம் சந்ததியினரிடையே (பழங்கு சந்ததியினர் விதிவிலக்கல்ல) நெறிமுறையற்ற பாலுணர்வு ஏற்படுத்தியிருக்கின்ற பாதிப்புகளுக்கு — இன்றைய புதினப் பத்திரிகைகளின் பின் பக்கச் செய்திகள் சான்று. பண்பு, ஒழுக்கம், கலாசாரம் ஆகியவற்றின் வீழ்ச்சிகளை அம்மணமாகக் காட்டி, முகத்திலைறந்து உபதேசம் செய்வதும், சமுதாயத்தைத் திருத்துமாறு வழிகாட்டுவதும்— எனது நோக்கமல்ல. அது என்னால் முடியாது என்பதும் எனக்குத் தெரியும்.

ஆனால், எங்கோ ஒரு மூலையிலாவது, ஒழுங்கற்ற பாலுணர்வுச் சக்தியில் மூழ்கிக் கொண்டிருக்கிற அல்லது மூழ்க நேரம் பார்க்கின்ற இரண்டொரு இளக்களை (பழக்களையும்தான்) அப்படிச் செய்யவிடாது, எனது எழுத்து தற்செயலாகத்தானும் தடுக்குமாயின், அதுவே இந்த நாவல் விள் தோற்றுத்திற்குக் கிடைத்த யிக்க கூடுதலான அங்கீகரிப்பு என எடுத்துக்கொள்வேன்.

இந்த நாவல் சரியான ஒரு முடிவுடன் பூர்த்தியடைத் திருப்பதற்கு, வீரகேசரி புத்தகப் பகுதி அதிபர் திரு. எஸ். பாலச்சந்திரன் அவர்களின் ஆக்கபூர்வமான ஆலோசனைகளே காரணம். அவருக்கு என்மனமார்ந்த நன்றி.

பதிப்புரை

திருமலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர் திரு. அருள் சுப்பிரமணியம். ஒரு துடிப்பான் இனானுர். தான் கூற நினைப்பதைத் துணிவுடன் கூறும் ஆற்றல் பெற்றவர். அதனால்தான் காத்திரமான ஒரு கருவை, அது 'பாலு ணர்ச்சி', 'பொருந்தாக் காதல்' சம்பந்தப்பட்டதாக இருந்தாலும் துணிவுடன் கையாண்டுள்ளார்.

மக்களின் வாழ்க்கையில் இந்நாற்றுண்டில் நாம் கண்டும், கேட்டும் அறிந்திருந்த ஒரு பிரச்சினைதான் இந்த நாவலின் கருவாக அமைந்துள்ளது. பிரச்சினையையும் அதனால் பாதிப்படைந்த பாத்திரங்களையும் மனிதாபிமானத் துடன் ஆசிரியர் அனுகியுள்ளது பாராட்டத்தக்கது.

ஆசிரியரின் முதல் நாவலான “அவர்களுக்கு வயது வந்துவிட்டது” 1974ம் ஆண்டுக்கான சாலித்தியமண்டலப் பரிசில் பெற்றது. அன்றையின் இரண்டாவது நாவலை வீரகேசரி பிரசரமாக வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேம்.

பதிப்பாளர்.

அடுத்த வீரகேசரி பிரசரம்:

ஒரு சில நிமிடங்களுக்கு அவன் செய்த ஓர் தவறு, அவன்து வாழ்க்கையில் புயல் வீச்சு செய்தது.

பொ. பத்மநாதன்

எழுதிய

“யாத்திரை”

விறுவிறுப்பான சமூக நாவல்.

கேசரி -- மித்திரன்

புத்தகக் களஞ்சியங்கள்

எமது விரகேசரி, ஜனமித்திரன் வெளிப்பிடப்பே புத்தகங்கள் அனைத்தையும் கீழ்க்காணும் எமது கேசரி - மித்திரன் புத்தகக் களஞ்சிய விற்பனையாளர்களிடம் பெற்றுக்கொள்ளலாம்:-

கொழும்பு:

- ராஜேஸ்வரி ஹூட்டால், 19, ஒல்கொட் மாவத்தை.
- வி.வடிவேல், மலர்விழி ஸ்டோர்ஸ், 25, செக்கு வீதி.
- வீலா ஸ்டோர்ஸ், 249, நோரில் ரூட்.
- ரத்ன ஸ்ரோர்ஸ், 130, மலேவிதி.
- கிறீஸ்லண்ட்ஸ் ஹூட்டால், 3 ஏ.சிறபரி கார்டின்ஸ், காவிவீதி.

வெள்ளவத்தை:

- விதையலக்ஷ்மி புத்தகங்களை, 248, காவி வீதி.
- ரிஸலீஸ், 114, காவி வீதி.
- டானியல் புத்தக நிலையம், 248, காவி வீதி.

முகத்துவாரம்:

- எஸ்.கருப்பையா பிள்ளை, 308, முகத்துவாரம் வீதி. கொழும்பு-15

தெமட்டகொடை:

- எம்.கிருஷ்ண பிள்ளை, மொறுயல் ஸ்டோர்ஸ், 580, தெமட்டகொடை ரூட்.

நீர்கொழும்பு:

- திருமதி எம்.நடராஜா, முாக்னேசன் கபே, 180, பிரதானவீதி, நீர்கொழும்பு.
- வி.ரி.சிவகப்பிரமணியம்,
- எஸ்.கே.வி. பிரதர்ஸ், 606, விரதாவீதி கருத்துறை தெற்கு.

கனுத்துறை:

யாற்பொனம்:

- வீரகேசரி கிளைக் காரியாலயம்,
82/2, ஸ்ரேஷன் ரேட்.
- ராஜன் புத்தகசாலை, 12, பஸ் ஸ்டாண்ட்.
- ராஜன் புக் சென்றர்,
57/ஏ, மொடல் மார்க்கட்.
- முாலைகா புத்தகசாலை,
234, கே.கே.எஸ்.ரேட்.
- எஸ். பொன்னம்பலம்,
1, கஸ்தூரியார் ரேட்.
- பூபாலசிங்கம் புத்தகநிலையம்,
பஸ் ஸ்டாண்ட்.
- புகையிரதநிலைய புத்தகசாலை,
புகையிரதநிலையம்.

நல்லூர்:

- கே. கிழுஞ்ஞனந்தன்,
முா முருகன் ஸ்ரோர்ஸ்,
254, பருத்தித்துறைவிதி.

பண்டத்தரிப்பு:

- கே. சந்தரம்பிள்ளை, சௌவானந்தா கிளப்.

சாவகச்சேரி:

- கே.கே.ஜயாத்துரை,
சரஸ்வதி புத்தக நிலையம்.

கைதுடி:

- ஏ. கந்தையா,
சிவசக்தி ஸ்ரோர்ஸ், கைதுடி சந்தி.

பளை:

- ஆர். பத்மநாதன்,
டியூரே சொப். கண்டி விதி.

மல்லாகம்:

- வி. குமாரசாமி, கோர்ட் ரேட்.

மாவிட்டபுரம்:

- திருமதி எம். செல்லையா,
ராஜா ஸ்ரோர்ஸ்.

மாளிய்பாடு:

- கே.ரி. நாயகம்,
நாயக பாலன் ஸ்ரோர்ஸ்.

பருத்தித்துறை:

- எஸ். கண்ணன்,
வட இலங்கை புத்தகசாலை.

நெல்லியடி:

- வகுமி ஸ்ரோர்ஸ், கரவெட்டி.

வஸ்வெட்டித்துறை:

- கே.அருட்சோதி,
கலீச்சோலை புத்தக நிலையம்.

சன்னகம்:

- தனலக்ஷ்மி புத்தக நிலையம்,
பிரதான வீதி.

கீழ்மாகாணம்:—

திருகோணமலை:

- வி.ஏ.கிதம்பரப்பிள்ளை சன்ஸ்,
43, பிரதான வீதி.

முதூர்:

- ஸ். கோபாலசிங்கம்,
நொக்ஸ் வீதி, முதூர்.

மட்டக்களப்பு:

- சக்தி நால்திலையம், 53, திருகோணமலை வீதி

கஸ்முனை:

- மணமகள் புத்தகசாலை, 29, பிரதானவீதி.

ஏறுவூர்:

- சிவந்தராஜா ஸ்ரோர்ஸ், 105, பிரதானவீதி,

அக்கரைப்பற்று:

- கே. கந்தசாமி,
பரமேஸ்வரி ஸ்ரோர்ஸ், பாகாமம் ரூட்

கநுவாஞ்சிக்குடி:

- வி. கந்தசாமி,
ஸ்வரி ஸ்ரோர்ஸ், பிரதான வீதி.

காத்தான்குடி:

- ஏ.கே. மொகமட்,
திவிலென் இல: 6, 105, பிரதான வீதி.

வாழைச்சேலை:

- கே.முத்துராஜா,
நேசமல், 540, பிரதான வீதி.

வவுனியா மாவட்டம்:

- குமரன் ஸ்ரோர்ஸ்,
135, புகையிரத்துநிலை வீதி.

முஸ்லித்தீவு:

- பி. குதாசன்,
ரேணுகா ஸ்ரோர்ஸ், பிரதான வீதி.

வவுனியா:

- ஏ.செல்வரத்தினம்,
கவிதா ஸ்ரோர்ஸ், 5, பஸ் ஸ்ரான்ட்.

மன்னூர்:

- ஏ. கநிரவேஹ, கலாவதி கபே.

மலீஸ்யகம்:

இரத்தினபுரி:

- கே.வெலுப்பிள்ளை, 223, பிரதான வீதி.

பண்டாரவணை:

- ஆர்.கே.செல்வத்துரை,
பராசக்தி அம்மன் ஸ்ரோர்ஸ்,
71, பிரதான வீதி.

பதுளை:

- மீனும்பிகா நியூஸ் ஏஜன்ட்,
225, லோவர் வீதி.

நுவரெவியா:

- ஸ்ரீ ஜோதி விலாஸ்,
12, மெட்டல் சொப்.

ஹட்டன்:

- இம்பீரியல் பிரஸ், 96, பிரதான வீதி.

தல்வாக்கோல்லை:

- பி.தங்கசாமி நாடார்,
22, பிரதான வீதி.

நாவலப்பிட்டி:

- எஸ்.பொன்னம்பலம்,
ஸ்ரீ குமரன் ஸ்ரோர்ஸ், 1, கம்பனை ஜூட்.

கம்பனை:

- ஏ.சுந்தரராஜா, 20, நுவரெவியா ஜூட்.

மாத்துளை:

- எஸ்.எஸ்.அண்ணலிங்கம்,
ஸ்ரீகாந்தா ஸ்ரோர்ஸ்,
73, திருகோணமலை வீதி.

காஷ்மிரி:

- கலைவாணி புத்தக திலையம்,
130, திருகோணமலை வீதி.

- வீரகேசரி லிளாக் காரியாலயம்,

- இன்னுரன்ஸ் பிள்டிங், 23/1, தலதா வீதி.

- பொப்பியூலர் ஸ்ரோர்ஸ்,

- 218, முதலாம் மாடி, மத்திய சந்தை.

- யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரோர்ஸ்,

- 51, யட்டிநுவர வீதி.

ஆள்கரனேயா:

- எஸ்.ரெங்கசாமி.ரெட்டியார்.

- ஸ்ரீ சிருஷ்ண ஸ்ரோர்ஸ், 110, ரூக்லை பலூர்.

நான் கெடமாட்டேன்

1.

அவள் அன்று இரவு முழுவதும் நித்திரை கொள் ளவே இல்லை!

கண்களை இறுக்கி மூடி,இறுக்கத்தைத் தளர்த்தி, அகலத் திறந்து, அறையின் முகட்டை வெறித்துப் பார்த்து... எவ் வளவோ செய்து பார்த்தும் வரவில்லை அந்தப் பாழாய்ப் போன நித்திரை! வந்தது... இலேசான தலைவலியும் கண் வலியுமே.

தலைக்குள் ஏதோவொன்று புகைந்து நெற்றிப் பரப்பெல் லாம் தகிப்பு நர்த்தனம் செய்தது. நெல்லைப் பொரித்தெடுக் கும் குடு உடலெங்கும் வியாபித்து சினத்தையும் அரிகண்டத் தையும் செனித்துவிடுகிறது.

நிமிர்ந்திருந்து பார்த்தாள். பக்கமாகச் சரிந்து, குப் புறப் படுத்துப் பார்த்தாள். எழுந்து விசையாக நடந்து உடலைக் களைக்கச் செய்தால், ஒருசமயம் அசதியில் நித்திரை வந்தாலும். வரலாமென்ற எதிர்பார்ப்பில் விறுக்விறுக் கென்று நடந்தும் பார்த்தாள். பலனில்லை.

நித்திரையினால் அவளுக்குச் சில மணி நேரங்கள் கிடைக் கக்கடிய நிம்மதி—துன்ப உணர்வுகளிலிருந்து ஓடி ஒளித் துத் தேடும் விடுதலை இல்லையென்றுகிவிட்டதே!

இரவு ஒன்பது மணிக்கு கட்டிலில் விழுந்துவிருந்து நித்திரையை வருவிப்பதற்காக அவள் முயன்று பார்த்து விட்ட பல வழிகளும் அவளுக்குச் சோர்வை உண்டாக்கி விடவே, காலை ஜந்தரை மணியளவில் நித்திரை மெது வாக அவளோ அனைத்துக் கொண்டது.

கடந்த ஒருமாத காலமாக இந்திராவிற்கு இந்த நிலை தான். பகனில் அம்மாவுக்கு ஒத்தாசையாகத் தேங்காய் துருவிக்கொண்டிருக்கும்போதும், வெங்காயம் உரித்துக் கொண்டிருக்கும்போதும், இரவிலே இழந்துவிட்ட இழவு பிடித்த நித்திரை வட்டியோடு குட்டிபோட்டு வந்து அவளைத் தூக்கியடிக்கும்.

இரவிலே நித்திரையில்லாமல் தவிக்கும் சங்கடமான நிலைமையை அம்மா அறிந்துகொண்டால், அனர்த்தங்கள் விளைந்துவிடுமென்கிற பயம் அவளின் உள்ளிருந்தே கொல்லும் வியாதியென உருப்பெற்றிருந்ததால், தன்னைத் தூக்கியடிக்கும் பகல் நித்திரையைக் கண்மண் தெரியாமல் விரட்டியடிக்க முயன்று கொண்டிருப்பாள்.

அடிக்கடி கண்களைக் கசக்குவதும், தன்னீர்மாத தெனித்துத் துடைப்பதும் வழமையான கஷ்டங்களாகி, அத்தோடு வெங்காயம் உரித்த கைகளால் தவறுதலாகக் கண்களைக் கசக்க நேருகையில் உண்டாகிய கண்ணெனிச் சலும் சேருவங்ந்தபோது... தன் தலைபைச் சுவரோடு மட்டிக் கொள்ளும் ஆவேசம் மனதின் அடித் தளத்தில் அவளுக்கு ஏற்படும். சுவருக்கா வலிக்கப்போகிறது?

உள்ளத்திலுள்ள சமையை யாரிடமாவது கொட்டித் தீர்த்துவிட்டால், இந்த அவதிகளிலிருந்து சிறிதளவாவது விடுபட முடியுமென்பதை அவள் உணர்ந்தாள். இதன் கொட்டிக்கொள்வதை உணர்க்கியற்ற மரக்கட்டடபோல் வெறுமனே கேட்டு மனப் பைக்குள் கட்டிக்கொள்ள யார் ஒத்துக்கொள்வார்கள்? தெருவில் போகின்றவர்களில் யாராவது ஒருவர் வேண்டுமானால், தன் பொழுதைப் போக்கிக்கொள்ள விறுவிறுப்பான கதை கிடைத்ததே என்ற ஆறுதலில் அப்படிச் செய்யக்கூடும். ஆனால், அந்த

வீட்டிலுள்ளவர்களில் எவராவது உணர்ச்சியற்ற ஜடமாக இருந்துகொண்டு அவனுடைய வெட்கக்கேடான் கதையைக் கேட்க முடியுமா? காதுகளால் கேட்டுச் சுகித்துக் கொள்ளக்கூடிய விஷயத்தையா அவள் சொல்லப் போகிறான்?

சீனி தன் இனிப்பை இழக்கலாம். மிளகாய் தன் உறைப்பை இழக்கலாம். பாகற்காய் தன் கசப்பை இழக்கலாம். இவையெல்லாம் தம் இயல்பான தன்மைகளை இழப்பது குற்றமில்லையென்றால்—அவனும் தன்னுடைய அதை இழந்திருக்கலாம். இனிப்பை இழந்த சீனி, தேநீருடன் கலந்து கொள்வதற்கு அருகதையுடையதாகிவிடுமா? ஆம் என்றால்.. அவனும் திருமணமென்ற பந்தத்திற்குஅது கதையுடையவளாகிவிடுவாள்.

ஆனால், அவன் இப்போது உறைப்பை இழந்த வெறும் மிளகாய்ப் பதர். ஆம்... பதர்தான்!

இந்திரா கண்ணுடியின் முன் நின்று தன் கண் களை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டாள். அந்த ஓரிரண்டு நிமிடங்களுக்குள்ளேயே, அவன்து முகம் பலவித தோற்றங்களை எடுத்துக்கொண்டது போன்ற பிரமை தட்டியது. கணவாயில் மாட்டுப் பற்களைப் பொருத்திக்கொண்ட பெண் பேரின் தோற்றம் கண்ணுடியில் தெரிவதான் ஒரு நிலை, உண்மையில்—அதுதான் தனது தோற்றமோவென அவன் ஒருகணம் நினைத்தபோது—பயமடைந்து அப்பால் நகர்ந்து வந்து கட்டிலில் அமர்ந்தாள்.

தெரு வாசலில் பரடசாலை விடுமுறைக் காலத்தை கிட்டிடுப்புள் அடித்துக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும் பக்கத்துவீட்டுப் பையன்களுடைய சப்தம் காலதைப் பிளக்கிறது. அவர்களுடைய சப்தங்களில் மனதைத் தீற்காவிக மாக ஒன்றவிட்டு, தன் நிலையைச் சிறிது மறப்போமென நினைத்தாள். ஐஞ்சலுக்குக் கிட்டே வந்து, கம்பிகளைப் பிடித்து நெற்றிப் பொட்டை அதன்மேல் அழுத்திப் பிடித்துக்கொண்டு வெளியே ஊடுருவினான்.

சிறுவர்களின் உலகம் சிறியதுதான். அந்த உலகத்துக்குள் தானும் இருக்க முடிந்திருந்தால் — எத்தனை மன அதிர்வகை வராமல் தடுத்திருக்கக் கூடுமென ஒருகணம் நினைத்து ஏன்கினால் இந்திரா.

சிறுவர்களின் சிறுபிள்ளைத்தனமான விளையாட்டின் அபிநயங்களை ரசிப்பதின்மூலம் தனது பெரிய பிள்ளைத்தனமான விளையாட்டின் கோர அபிநயங்களை— அலங்கோலங்களைச் சற்றுநேரமாவது மறந்திருக்க வேண்டுமென விரும்பி, ஜன்னலை அண்மித்து நின்றவளினால் ஒரு நிமிடமாவது அந்த விளையாட்டுடன் ஒன்றிவிட முடியவில்லை.

வயிற்றுக்குள் ஏதோவொன்று ஊர்வதுபோன்ற உணர்ச்சி, சத்தி வருவதற்கான சாயவில் மெல்லிய உமிழ் நீர் அடி நாக்கிவிருந்து ஊறும் உணர்ச்சி. மேலும் அந்த இடத்தில் நின்றால் சத்தி வந்துவிடும்போவிருந்தது.

“ஜேயோ! என் வாழ்க்கையே அழிந்துபோய்விட்டதே” என்று வாய்விட்டுக் கதறவேண்டும் போவிருந்தது.

அவன் வந்து இருந்தாள் ஒரு பழங்காலத்துக் கட்டிலில். நல்ல உறுதியான முதிரை மரத்தில் அந்தக்காலத்தைய் வேலைப்பாடுகளோடு கூடிய அழகான கட்டில் அது. வயதைப் பொறுத்த அளவில், இந்திராவைவிட அதற்கு முன்று மாதங்கள் குறைவு. தனக்கு அருமை பெருமையாய்ப் பிறந்த பெண் குழந்தையை கட்டிலில் தூங்கவைக்கவேண்டும் என்ற ஆசையின் நிமித்தம், செல்லத்துரையால் வாங்கப்பட்டது அந்தக் கட்டில்.

கட்டிலின் விலிம்பிலிருந்துகொண்டு, அதன் ஒருபக்கச் சட்டத்தைச் சுரண்டிக்கொண்டிருந்தவளின் கையோடு உழுத்துப்போன சட்டத்தின் ஒரு துண்டு வந்தது. சட்டங்களில் அடிக்கப்பட்டிருந்த வார்ஸீஸ் பூச்சு, இதுநாள் வரை உழுத்துப்போன சங்கதியை மறைத்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறது. வார்ஸீஸ் பூசியிருக்கிற காரணத்தினால் செல்லரிக் காதென நம்பியிருந்தவருக்கு அது ஆச்சரியமாயிருந்தது.

அந்தக் கணத்தில் அவளது மனம் அந்தச் கட்டிலோடு தன் நிலையை ஒப்பீடு செய்துகொண்டது. “வெளியே மற்ற

வர்கள் கண்ணுக்கு - அழகாக, மாசுமறு அற்றவளாகத் தோற்றமளிக்கும் நானும், இந்தக் கட்டில்போல உழுத்துப் போனவள்தானே! இனி என்னால் நீண்டகாலம் உயிர் வாழ்ந்திருக்க முடியாதோ?''

உடல் முழுவதும் அவளுக்குப் பாரமாகக் கணத்தது.

செல்லத்துரைக்கு முதலும் கடைசியுமாகப் பிறந்து தாய், தந்தையிரிடத்தில் பூரண அன்பு, சுதந்திரம் எப்போ தாவது இருந்துவிட்டுப் புத்திசொல்லும். அதிகாரமெல்லாம் கொண்டு வீட்டில் எல்லாமாக இருந்து வந்தவளுக்கு இன்று என்ன நடந்துவிட்டது. நடக்கக்கூடாதது நடக்காது விட்டிருந்தால் அவளது இயல்பான் அதிகார ஆட்டங்கள் இந்த அளவுக்கு அடங்கிப் போயிராது. ஏதோ விபரீதமான ஒன்று, அதுவும் அவள் வெளியே வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாத ஒன்று, நடந்து முடிந்திருக்க வேண்டும்! அது என்ன?

சில ரகசியமான விடயங்களை மனதின் அடியில்மறைத்து விடலாம். அவைகள் காலவோட்டத்தின் தகிப்பில் அப்படியே எனிந்து சாம்பலாகியும் விடலாம். இப்போது அவளை வதைத்துக்கொண்டிருக்கும் ரகசியத்தையும் அதேவண்ணம் செய்து மறைக்கவேண்டியதுதானே? முடியாது! அதற்கு வயிறு இடந்தராது!!

வருவதெல்லாம் வரட்டுமென்று மனதைத் திடப்படுத் திக்கொண்டு அப்புவிடம் சொல்லலாம். ஆனால், இது அப்புவிடம் நேரடியாகச் சொல்லக்கூடிய விடயமில்லை. அம்மாவிடம் சொல்லலாம். ஆனால், அவள் முன்கொபக்காளியாக உருவெடுத்துவிடுவாளே! எது எப்படியிருந்தாலும் அம்மாவிடம் சொல்லவேண்டியதுதான். ஏற்கனவே மூன்று மாதங்களாக மறைத்தாகிவிட்டது. இனியும் மறைக்க முடியாது. இன்றே, அப்பு இல்லாத நேரம் பார்த்து அம்மாவிடம் சொல்லிவிட வேண்டுமென முடிவெடுத்த போது - கடிகாரம் பண்ணிரண்டு மணி அடித்து ஓயும் ஒனியும் கேட்டது.

அவனுக்கு அடித்தொண்டை கசக்கிறது. வாய்க்குள் அபரிமிதமான உமிழ்நீர் சுரக்கிறது. வாயைப் பொத்திப் பிடித்துக்கொண்டு வீட்டின் பின்பக்க வாசலால் கோடிப் பக்கம் ஒடுகிறூன். கோடியின் ஒரு தொங்கலிலே காய்த்துக் குலுங்கி, கம்பீரமாகக் காட்சியளிக்கும் கொடி முருங்கை மரநிழலில் ஒளித்துக்கொண்டு சத்தியெடுக்கலாமென்று ஓடி வந்தவளோ-சத்தி முந்திவிட்டது.

வ்வ.....வ்வ.....வ்வ.....

இரைப்பையின் அடித்தளத்திலிருந்து உள்ளதையெல் ஸாம் விருண்டியெடுத்துக்கொண்டு வருவதுபோன்ற ஒரு உணர்ச்சியால் அவள் அவதிப்பட்டு வாந்தியெடுத்தபோது கண்களில் கண்ணீர் பெருகித் தாட்டயோரம் வழிந்தது. நெற்றியை ஒரு கையால் அழுத்திப்பிடித்தவண்ணம் கண்காம்பரப் பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கியிருந்த அந்த ஈரவிப்பான சேற்று மண்ணில் குந்தியிருந்துகொண்டாள்.

இடையிடையே, சத்தி..... இதோ வருகிறேன். ஆயத் தமாயிரு என்று சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தது. ஆனால், சரியாக வரவில்லை. நிறைந்த அளவில் வந்திருந்தால் உடலுக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாயிருக்கும். உடலுக்கு ஆறுதல் கிடைத்து என்ன ஆகப்போகிறது, உள்ளத்திற்கு அது கிடைக்குமா? உண்மையைச் சொல்லப்போனால், அந்தச் சத்தியால்லவா அவளது உள்ளத்து அமைதி உருக்குலைந்து போயிருக்கிறது.

சேலைத் தலைப்பால் முகத்தைப் பயத்துடன் துடைத்துக் கொண்டாள். திரும்பவும் தன் அறைக்குள் வந்து, கண்ணுடியின் முன்னால் நின்று—முகம் அலங்கோலமாக மாறி விட்டதைப் பார்க்கும் நோக்கத்துடன் வெறித்துப் பார்த்தாள்.

முகம் மாறித்தான் தோற்றமளித்தது.

அந்தக் கண்ணுடியை அவள் நொறுக்கிவிட விரும்பினான்.

மரத்துப்போன தன் கால்களை பலவந்தமாக நகர்த்தி கட்டிலில் வந்து விழுந்தபோது, அடுக்களையின் தகரக் கதவு

திறக்கப்படும் சப்தமும், அம்மாவின் அலுத்துக் களைத்த ஒசையும் கேட்டன். “மத்தியான நேரத்தில் படுத்திருக்கிறோம். முதேவியல்லே பிடிச்சிடும்” என அம்மா பேசுவாள். அம்மா பேசுவாளே என்ற பயம் அவளை நிமிஸ்ந்து உட்கார வைத்து, பக்கத்திலிருந்த அம்புவிமாமா புத்தகத்தைப் பார்க்க வைத்தது.

மூக்கின் அருகில் பட்டிருந்த அடுப்புக் கரியை சேலைத் தலைப்பால் துடைத்தவாறே பெரிய வீட்டிற்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தாள் தங்கம்.

“பிள்ளை, கொடியிலை கிடக்கிற உடுப்புகளை எடு. மழை வரும்போலிருக்கு.”

2.

ஆறு மணிக்கு நித்திரை விட்டு எழுந்தாளானால் இரவு பாயை விரிக்குமட்டும் தங்கத்திற்கு ஏதோ வேலை இருந்துகொண்டே இருக்கும். மகள் இந்திராவிற்கும், புருஷன் செல்லத்துரைக்கும் காலையில் கோப்பி கொடுத்து விட்டு, அதன்பின் தானும் கொஞ்சம் தொண்டைக்குள் ஊற்றி உடலைச் சுறுசறுப்பாக்கிக் கொண்டதும், தெரடங்கி விடும் அவளது அயராத பணி.

காலையில், பிட்டோ இடியப்பமோ தயாராகின்றபோது தகப்பனும் மகனும் அம்மாவிற்குப் பக்கத்தில் வந்து பல்கைகளில் குந்திக்கொள்வார்கள். பிட்டோடு முட்டைப் பொரியலோ, மாசிச் சம்பலோ அல்லது பருப்புக் கறியோ சேர்த்துக்கொண்டு சுவை கூட்டுகின்ற வேளையில், சுள்கிள் அவித்துப்போட்ட பிட்டுகள் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்துவிடுவதுண்டு. தான் அவித்துப்போட்டதை தணக்கு மிச்சம் வைக்காமலே மகனும், புருஷனும் அழுக்கிவிட்டார்களானால், அதனால் கிடைக்கின்ற திருப்திதான் அவளுக்கு உணவு.

‘என்னை, உனக்கு வைக்காமலேயே எல்லாத்தை யும் சாப்பிட்டுட்டம் போல’ எனச் சில வேளைகளில் சொல்லத்துரை சொல்வார்.

‘ஓம், ஓம், ஏதோ நாலு குழல் புட்டுச் சாப்பிட்டது போலத்தான் கதை... நேரமாகது, வேலைக்குப் போயிற்று வாங்கோ’ என்று கடிந்து புருஷனை அனுப்பிவிடுவாள். அவரும் சிரித்துக்கொண்டே வெளிக்கிட்டு விடுவார். அந்த மாதிரி வேளைகளிலெல்லாம் அவள் தனக்கென இன்னென்றாம் பிட்டு அவித்துக் கொள்வதில்லை.

வெளியே, வானம் மங்கல் நிறமான திரையால் தன்னைப் போர்த்திக்கொண்டிருந்தது. சிறு தூற்றாகப் பெய்யத் தொடங்கிய மழை — திடீரென வானத்தைப் பிளந்து கொட்டியது. இந்த வருடத்தில் மழை கொஞ்சம் பிந்திப் பெய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறது. வீட்டைச் சுற்றியிருந்த வளவின் பிறபகுதியில், மழை இதுவரை பெய்யாத காரணத் தால்—காய்ந்து துவண்டுபோயிருந்த வாழை மரங்கள் தங்கள்மேல் மழை கொட்டுவதைச் சந்தோஷத்துடன் ஏற்றுக் கொள்வதுபோன்று மதாளித்து நிற்கத் தொடங்கின. ஈரப்பக்கமையைப் பல நாட்களாகக் காணுத நிலம் புழுதியின் சோகை மணத்தைச் சுற்றுப்புறமெல்லாம் பரப்பியது. அவர்களின் வீட்டுக் கூரை சிற்றேருகளினால் வேயப்பட்டது. மழையின் திறர்த் தாக்குதலைத் தாங்கமுடியாது இடம் விலகிப்போயிருந்த சிற்றேருகள், இரண்டொரு இடங்களில் மழைக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கின.

‘எடி பிள்ளை, ஓடிப்போய் அந்த அலுமினியச் சட்டியளை எடுத்துக்கொண்டு வானை. ஐயாட்டைச் சொல்லி வெய்யில் எறிக்கேக்குள்ள ஒருக்கா ஒடு மாத்த வேணும்.’

இந்திரா அலுமினியச் சட்டிகள் எடுப்பதற்காக அடுக்களைக்குள் போகிறார்கள். அவள் வதனத்தில் மௌனம். சொல்வதைமட்டும் செய்யும் உணர்வு. அலுமினியச் சட்டிகளின் மேல் “‘டோக், டோக்’ சப்தம், சட்டிகளின் பக்கத்தில் விழுந்து சிதறியிருந்த மழைத்துள்கள், தம் கூட்டத்தைச்

சேர்த்து எண்ணிக்கையில் கூடியபோது—இறக்கமான இடமான சுவரோரம் வழிந்தோடியது.

துவண்டுபோன பயிராக இந்திரா தலை குனிந்து நின்றூள்.

“என்னடி பிள்ளை, ஒருமாதிரி இருக்கிறோய்...நானும் ஒரு ஏழெட்டு நாளாய்ப் பார் க்கிறன்.”

அலுமினியச் சட்டிகளில் உண்டான டன் டன் சப்தங்களினால், அம்மா கேட்ட கேள்வி கேளாததுபோன்று பாவணை செய்தாலும், அது வேண்டுமென்றே செய்யப்பட்டதென அம்மா உணர்ந்துகொண்டால் அழகாயிராது என்பதால்.....”

“ஒண்டுமில்லையனை. ரெண்டு நாளா கவாலக்குத்து மாதிரி தலையிடி... அதுதான்” எனப் பதிலிறுத்து, “பொய்ச்சமாளிப்பு” போர்வைக்குள் தன்னைப் போர்த்துக்கொண்டு உண்மை நிலையை வெகு போவித்தனமாக மறைக்க முயன்றூள் இந்திரா.

‘முன்னரெல்லாம் சிறிய வயிற்றுவலி என்றாலே, உயிரே போகிற மாதிரிக் கத்தி, தாயின் மடியில் படுத்து, குழந்தை போன்று அடம்பிடிக்கும் அவள்... கவாலக் குத்து வந்தும் மௌனமாக இருக்கிறோனே! என்று தாயின் மனம் என்னியது.

புதினந்தான்!

“எங்கயனை ராசாத்து இடிக்குது. அறிஞர் ஜயா உயிரவிடப் போருரே.”

“அது ஒண்டுமில்லையனை, எல்லாம் சரியாப் போயிரும்.”

“இதில இப்பிடிப் படு பிள்ளை, தைலம் பூசி விடுறன், ஜயா வசட்டும். வேறுப்பிள்ளை பரியாரியைக் கூட்டிவரச் சொல்றன்.”

மகனுக்குக் கவாலக்குத்து என்றவுடன் ஏதோவெல்லாம் சொல்லிப் பதறுகிறூன் தாய்.

அம்மாவின் மிதமின்சிய அன்பின் மூன்னே நிற்கக் கூடிய அருக்கை தனக்கு இல்லையென்ற நிலை இந்திராவின் அயிற்றைப் பிசைந்து உருட்டியது.

“ஆவ்வ.....ஆவ்வ.....ஆவ்வ.....”

சோடாப் போததலைத் திறக்கையில் சீறிப்பாயும் நுரையின் நேர்த்தியில் வெளிவரத் துடித்த சத்தியைக் கையால் அணைக்ட்டிப் பிடித்துக்கொண்டு வெளியே கோடிப் பக்கம் ஓடினால் இந்திரா.

‘ஓ... என்ன நேர்ந்துவிட்டது இவருக்கு?’ தங்கம் கல வரமடைந்தாள்.

வாசல்கட்டின் ஒரு ஓரத்திலிருந்து எடுத்த சத்தியின் அசிங்கத்தை மண்ணைக் கூட்டிப் பரப்பிவிட்டு உள்ளே வந்தாள் இந்திரா.

தங்கம் மகளின் அருகே போனாள். குற்றமுள்ள இந்திராவின் மனம் குறுகுறுத்தது.

“அப்பிடி என்னை வித்தியாசமாய்ச் சாப்பிட்டனீ? நேற்றிரவு சாப்பிட்ட பலாப்பழம் ஒருவேளை செமிக்கேல் கூப் போல்.”

பலாப்பழத்தின் செமிபாட்டுச் சத்தியில் பழியைப் போட்டு, அதன்மூலம் மகளின் வருத்தத்தினுடைய தரத்தைக் குறைத்து மதிப்பிட்டு, அதிலே ஒரு ஆறுதலைக் காண்பதில் திருப்தியடைந்தவள் போலக் காணப்பட்டாள் தங்கம்.

பலாப்பழத்தினமேல் அம்மா பழிபோட்டது இந்திரா வின் மனச்சாட்சியை இறுக்கிப் பிடித்து நோக வைத்தது.

. பாவம் ஒரு பாவமும் அறியாத பலாப்பழம்!

“அம்மா நான்... இரண்டு மாசமா முழுகாம இருக்கிறன். நான் உங்களுக்குத் தெரியாமச் செய்த பிழைக்கு என்னைக் கொன்றுபோடலை!!”

இந்திரா விக்கி விக்கிச் சொன்னதைக் கேட்டு, சர்வாங்கமும் ஆட்டம் கண்டு மகளையே விழித்துப்பார்த்தாள் தாய். அந்த ஒரு நிமிடத்தில், இந்தக் கொடிய விடயத்தைக் கேட்கச் சக்தியில்லாமல் தன் காதுகள் ஏற்கனவே செவிடாகி விட்டிருக்கக் கூடாதாவன நினைத்து உள்ளுக்குள் பொருமினால் அவள்.

பதினாறு வயதினைத் தாண்டிலிட்டாலும் பச்சைக் குழந்தை, மனித உடலின் ரகசியங்களை—அதன் உள்ளார்ந்த விடயங்களைச் சற்றேறாலும் அறிந்திருக்க முடியாத வெகுளித் தனமுள்ளவள், அம்மா, ஜியா என்ற பந்தங்களை மட்டுமே இதுவரை அனுபவித்து வந்த கிணற்றுத் தவளை...என்றெல் லாம் யாரை இதுவரை நினைத்து நினைத்து, அந்த நினைப் பின் தொடர்பிலே இறுமாந்து பூரிப்படைந்திருந்தாளோ... அந்த மகள் ஒரு வினாடிக்கும் சற்றுக் குறைவான அந்தக் கணத்தில்—உலகத்தையெல்லாம் தெரிந்துகொண்ட பெரிய மனுசியாகவும், மனித உடலின் ரகசியங்களை—அதன் நுணுக்கங்களை வெகுவாகப் புரிந்துகொண்ட அனுபவசாலியாகவும், வேறு வேறு பந்தங்களையெல்லாம் அனுபவித்துவிட்ட— இன்னும் அனுபவித்துவிட்ட துடிக்கும் கிணற்றை விட்டு வெளியே வரத் துடிக்கும் தவளையாகவும் தோற்றமளிப்பதுபோல தங்கத்தின் மனக் கண்ணில் உருக்கொண்ட போது... அவளது உடல் சுவரில் அறைந்துவிட்ட ஆணியென நிலைகுத்தி நின்றது.

தப்பித் தவறி கணவில்கூட இப்படி நடக்குமென அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை. எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்?

இந்திராவுக்கு பதினாறு வயது சென்ற மாதம்தான் முடிந்திருக்கிறது. பாலுணர்ச்சி பாற்பட்ட விடயங்கள் இந்த நூற்றுண்டில் பிறந்தவளைன்ற உரிமையால் இந்த வயதிலும் அவளுக்குத் தெரிந்திருப்பது நியாயம். ஆனால், அந்த உணர்ச்சியை அவள் கள்ளத்தனமாக உணர்ந்து பார்த்துவிட்டிருப்பது நியாயமாக இருக்கமுடியுமா?

திருமணம் முடித்து ஆறு மாதங்கள் கழிந்தபின்னரும் புருசனாடு தனித்து இருப்பதில் வெட்கத்தையும், சங்கோஜத்தையும் தன் அணிகலனுக்க கொண்டிருந்தவள் தங்கம். அந்தத் தாய்க்கு... வெட்கம் என்றால் என்ன விலையென்று கேட்கக்கூடிய மகளால்லவா வந்து பிறந்திருக்கிறோன். தன் குடும்பத்தில் சாதாரணமாக நடந்துவிடும் சின்னச் சின்னப் பிழைகளுக்கெல்லாம் பெரிய பெரிய சப்தம்போடும் தங்

கம், ஒன்றுமே பேசாமல், பேசத் தெரியாமல், பேசத் தெரிந்தாலும் வாய் வராமல் — சுவரோடு சுவராகச் சமைந்து நின்றுள்.

அவளால் நிற்கவும் முடியவில்லை.

வாசற் கதவில் பாரததை இறக்கி... சுவரோடு சேர்ந்து வழுக்கிக்கொண்டே கீழே குந்திக்கொண்டாள். நெஞ்சுக் கிணற்றில் இருந்த நீரெல்லாம் வற்றிக் காய்ந்து போய்விட்டதுபோன்ற உணர்ச்சி, கால்களில் சிறிய நடுக்கத்தின் பிறப்பு! உள்ளங்கைகளில் வியர்வை கசிந்து பிசுபிசுக்கிறது. அதைத் துடைத்துவிடக் கூடத் தெரியாமல், நாடிக்குக் கைகொடுத்தபடி பிரமை பிடித்தவளைப்போல் இருந்தாள்.

சில நிமிடங்கள் கழிகின்றன.

ஏதோ ஒன்றை மகளிடம் கேட்கவேண்டுமென்று மனம் குறுகுறுக்கிறது. கரகரத்து நோகும் தொண்டை அந்தக் குறுகுறுப்பிற்கு உதவி செய்வதாயில்லை. ஒருதரம் செருமித் தீர்த்தபின்னர், மகளைப் பார்க்கிறான்.

இதுநாள்வரை அம்மாவிடம் சொல்லாமல் வைத் திருந்ததனால் இதயத்தில் வாடி போட்டிருந்த கலக்கத்தின் பாரம்—இன்று சொன்னதால், சற்றே குறைந்து லேசாகி விட்டிருந்தபோதும், அதை அறிந்ததால் அம்மாவின் கோலம் மாறிப்போன குருரத்தைக் காணச் சுகியாது தலைகுளிந்து நின்றுள் இந்திரா.

“ஆரடி இதைச் செய்தவன்....?!”

அதுவரை அமைதி நிலவிய அந்தப் பெரிய வீட்டின் நாற்சுவர்களிலும் தங்கத்தின் வெடிச் சப்தம் வந்துமோதிய போது, மின்னவினால் தாக்குண்ட பிரமையோடு இந்திரா திடுக்கிட்டுத் தலை நிமிர்ந்தாள்.

3.

இன்னும்—மதிய தீணவிற்காக செல்லத்துரையால் வீட்டிற்குச் செல்ல முடியவில்லை. அவர் பொது வேலை இலாகாவில் பண்டகப் பொறுப்பாளர். கொழும்பிலிருந்து அன்று காலை வந்திருந்த பொருட்களைப் புகையிரத நிலை யத்திலிருந்து கொண்டு வந்திருந்தார்கள். அதைப் பரி சீலனை செய்து, பொறுப்பேற்று, புத்தகங்களில் பதிவு செய்து கொள்வதற்குள் நேரம் ஒன்றே காலாகிவிட்டது.

சகஉத்தியோகத்தர்கள் சாப்பிட்டு வந்து — ஓய்விடத் தில் உள்ள புதினத்தாள்களை மேய்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிலுள்ள “வாட்டர் கேட்” ஊழல் விவகாரங்களைச் சூடாக விமர்சித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவரும் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து மிகுதி வேலையைத் தொடரலாம். தான் பொறுப்பேற்ற பொருட்களைப் பொறுப்பான இடத்தில் வைத்துப் பூட்டித் திறப்பினைடுக்கும்வரை சாப்பாடு அவருக்கு முக்கியமில்லை. அவரோடு அந்த வேலையில் மினக்கெட்டு நின்ற ஸெபறர் பையனுக்கும் அன்று நேரத்திற்குச் சாப்பாடில்லை. வேறு யாராகிலுமானால்— “ஐயா, எனக்குப் பசிக்குது. நான் சாப்பிட்டுட்டு வாறன்” எனச் சொல்லி, பன்னிரண்டு மணிக்கே பியத்திருப்பான். அந்த அலுவலகத்தில் கடமையாற்றும் எல்லோருக்கும், அவர்—“மிதிச்சு புல்லுக்கூட சாகாது” என்ற அன்பான அடைமொழிக்குள் வருகின்ற மனிதர். அப்படியானவரின் அலுவலில் அரௌவாசியில் பியத்துக்கொண்டுபோக அந்தப் பையனுக்கு இஷ்டமில்லை.

இருந்தாலும் அவனுக்குப் பலமாகப் பசிக்கிறது.

“ஐயா, ஏன் பசியோட நின்டு அவதிப்படுறீங்க. போய் நேரத்துக்குச் சாப்புட்டுட்டு வாங்க. ரெண்டு மணிக்குப் பிறகு செய்யலாம்.”

தன் பசியும் அவர் பசியும் ஒரே நேரத்தில் தீரவேண்டு மென்பதற்காக, அவர் பசியைக் காரணம் காட்டி அனுதா பத்துடன் கூறுகிறோன் அவன். அவருக்கும் வயிற்றுக்குள் புகைகிறது.

“சரி, அதை அப்படியே விட்டுட்டு ஒடிப்போய்ச் சாப் பிட்டுட்டு வா” என்றார். பையன் அதைக் கேட்டதுதான் தாமதம்... துவக்கிவிருந்து புறப்பட்ட தோட்டாவானுன்.

துரையார், கந்தோரைக் கடத்து வரும்போது அங் கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் கேட்ட ‘டைப் ரெட்டர்’ களின் ஒலி... மதிய உணவுக்குப் பின்னர் அலுவலக வேலை தொடங்கிவிட்டதைக் காட்டியது.

அலுவலக வளவின் சுவரோடு சாத்தியிருந்த சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு செல்லத்துரை வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

கோரமாகப் பெய்த மழை குறைந்து, தூற்றலாக வீழ்ந்துகொண்டிருந்தது. ஆயினும் இன்னொரு பெரிய மழை வரக் காத்திருப்பதைப்போல அடிவானம் கறுத்து மூட்டம் போட்டிருந்தது. தெருவெல்லாம் கழுவப்பட்டிருந்தது. நகர சபையினால் வெட்டப்படாமல், தேவையின்பொருட்டு தானாகவே தோன்றிவிட்ட தெரு வாய்க்கால்களில் மழை நீர் பாய்ந்து ஓடுகிறது. பள்ளக்கையான அந்த அயலின் சில வளவுகளில் சிறு வெள்ளம் போட்டிருக்கிறது. வேலை மும் முரத்தில் செல்லத்துரை மழையின் தாக்கத்தை உணராமல் விட்டிருக்கிறார். அவருக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. சூழலைப் போல அவரின் மனமும் குளிர்ந்து கிடக்கிறது!

அந்தத் தெருவின் மூலை வீட்டு சிவப்பிரகாச மாஸ்ரர் சாரர் கட்டோடு வளவில் போட்டிருந்த வெள்ளத்தைத் தெருவிற்கு விரட்டும் முனைப்பில் வாய்க்கால் வெட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். அவருக்கு இது பாடசாலை விடுமுறைக் காலம். வீட்டிலே சும்மா படுத்துக்கிடப்பவருக்கு இந்தத் திமர் மழை வேலை கொடுத்து விட்டதை நினைக்கையில் சைக்கிளில் வந்த செல்லத்துரையாருக்குச் சிரிப்பு வருகிறது.

“என்ன மாஸ்ரர், வெள்ளம் வளவுக்குள்ள வந்திற்று போல? ”

“ஓம், ஓம், இந்தச் சனியன் மழையோட பெரிய கரச்சல்.”

மழை பெய்யாவிட்டால் பெய்யவில்லையே என்ற புலம் பல். பெய்துவிட்டால் கரைச்சலாயிருக்கிறதேயென்ற சினப்பு!

“சரி, அப்ப நான் வாறன்.”

‘இரண்டரை மணிக்குள்ள திரும்பி வந்து சாமான்களைக் கணக்கெடுத்து அடுக்கி வைச்சிரவேணும்.’

பொதுவாக செல்லத்துரையார் வீட்டு தீர்வாகத்தைப் பற்றி தலையைப்போட்டு உடைத்துக்கொள்வதில்லை. வீட்டின் உப்பு, புளி, சீனிப் பிரச்சினைகள் அவரை என்றுமே வதைக்கத்தில்லை. எவ்வாவற்றிற்கும் தங்கம் இருக்கிறார்கள் என்ற தைரியம் அவருக்கு. மாதாமாதம் எடுக்கும் சம்பளத்தை அப்படியே கொண்டுவந்து கொடுப்பதோடு அவரது கடமை நிறைவு பெறுகிறது. தங்கம் இதையிட்டு சிறிது குறைபட்டுக் கொள்வதுமுண்டு. ‘ராசாத்தி மாதிரி தங்கமும், மகாலட்சுமி மாதிரி இந்திராவும் இருக்கையில் எனக்கு என்ன குறை...’ இப்படி அவர் அடிக்கடி சொல்வதுண்டு. இடையிடையே தங்கம் கோபம்கொண்டு கத்தி வருவதும், ‘ராசாத்தி, ராசாத்தி’ என அவர் சொல்லிவிட்டால் அடங்கிவிடுவாள். கந்தோர் வேலையைச் செய்வதில் இருக்கும் திறனில், நாற்றில் ஒருபங்கு வீட்டு வேலையிலும் இருந்துவிட்டால் பெரிய காரியந்தான்.

வெளிக் கதவு அரைவாசி திறந்த நிலையில் கிடக்கிறது. வழைமையாக அப்படி இருப்பதில்லை. யாரோ வந்திருக்கிறார்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டே சைக்கிளை விட்டிறங்கி உருட்டிக்கொண்டு வந்தார். வளவின் ஒரு பக்க வேலையின் அடியிலிருந்த ஒட்டை ஒன்றுக்குள் தலையை நீட்டிக்கொண்டு பக்கத்துவீட்டுப் பூஜை மேலூடு உறுமிக்கொண்டிருந்த வைக்கார் நாய், செல்லத்துரையாரின் சைக்கிளைக் கண்டதும் ஓடிவந்து வாலை ஆட்டி நின்றது. வெகு பட்சமாக

அதைத் தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு சைக்கிளை நிற்பாட்டுகிறார். வீட்டிற்குள் இன்று வழக்கத்திற்கு மாறுள அமைதி. “ஏன்?” என்ற கேள்வி மனதைக் குடைகிறது. சேட்டைக் கழற்றிக் கொடியில் போட்டார்.

“இந்திரா... ஒப்பிலை சரியான வேலை கிடக்கு. கெதிலை போகவேணும். சோற்றைப் போடனை” என்று குரல் கொடுத்துக்கொண்டே கூடத்திலிருந்த காட்டுக் கட்டிலில் சாய்கிறார். அவருக்குப் பின்னால் வந்த டைகர் அவரது கட்டிலருகே நின்று காலை முகர்ந்து மோப்பம் பிடிக் கிறது.

“பின்னை நேரம் போகுது. அம்மாட்டைச் சொல்லனை.” வீட்டிற்குள்விருந்து எதுவித பதிலுமில்லை.

காற்சட்டையில் மேற் பொத்தானைக் கழற்றி, வயிற்று இறுக்கத்தைத் தளர்த்திவிட்டுக் கொண்டார். ‘என்ன ஒரு சிலமீண்டும் காணேல்லை. வீட்டில் ஒருவருமில்லை. தான் மட்டும்தான் தனித்து இருக்கிறேன்’ என்ற எண்ணம் அவரில் ஊடுருவியது. காட்டுக் கட்டிலை விட்டிறங்கி அடுக்களைப் பக்கம் போனார். பின்பு சின்ன வீட்டிற்குள்ளட்டிப் பார்த்தார். பெரிய வீடு உட்பக்கமாகப் பூட்டியிருந்தது. மனம் கலவரச் சிறைக்குள் சிக்கத் தொடங்கியது. கால்களின் வேகம் கூட, பின் கதவால் கிணற்றியிப் பக்கம் நடந்தோடிப் போனார்.

அங்கே—

கிணற்றியில் உடுப்புத் துவைக்கும் சீமெந்துக் கட்டில் கைகளை நாடிக்கு முட்டுக்கொடுத்தபடி குந்தியிருந்தாள் தங்கம். என்றுமே அவளை அந்த நிலையில் பார்த்திராததால் மனங் கலங்கிக் கிணற்றுக் கட்டினை நெருங்கினார் செல்லத் துரை.

“என்னை இதில் வந்து குந்தியிருக்கிறோய். தெருப் படலையும் திறந்துகிடக்கு... ஆரும் வந்து என்னத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு போயிற்றுங்களென்டா?”

“இனி என்ன கிடக்கு இங்க எடுத்துக்கொண்டு போக.”

“என் ஒருமாதிரி இருக்கிறார்கள்? நான் அவசரமாகக் கந்தோருக்குப்போகவேணும். தலைக்குமேல் வேலை கிடக்கு.”

“கந்தோரில் வேலை கிடந்தா, அங்க அவிச்ச வைச் சிருக்கிறன். போய்ச் சாப்பிட்டுட்டுப் போங்கோவன்.”

“நான் பசிக்குது என்னு வந்திருக்கிறன். நீ என்னமோ கதைக்கிறார்கள்... உனக்கு என்ன பைத்தியமே பிடிச்சிருக்கு?”

“ஓம், ஓம்... பைத்தியம்தான் பிடிச்சிருக்கு. என்னைக் கொண்டுபோய் ‘அங்கொடையில்’ விட்டுப்போட்டு நீங்க போய் ஆறுதலா கந்தோர் வேலையைக் கவனியுங்கோ.”

துரையாருக்கு பசி வேகம். ஆறுதலாயிருக்கும் மற்றைய வேளைகளில் மனைவி எதைச் சொன்னாலும், ‘இதால் வாங்கி அதால் விட்டுவிடும்’ பழக்கம் அவருக்கு. இன்று ஏனே அப்படி இருக்க முடியவில்லை.

“என்னடி நினைச்சுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். கேட்டா சொல் கிறுப்பில்லை. சம்மர் வாய்க்கு வந்தபடி கதைச்சுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்?”

“தங்களிட்டைச் சொன்ன உடனே என்னத்தை வெட்டி முறிக்கப் போற்றின்க?”

“தியேய், நான் வெட்டி முறிக்கிறதைப் பற்றி நீ என்னடி கேட்கிறது? எனக்கு ஆக்திரம் வாறத்துக்கிடையில் விசயத்தைச் சொல்லிப்போடு.”

“சொல்லாட்டி என்ன செய்வியள்.”

“என்ன செய்வேனே?”

“விட்டில் என்ன நடக்குதெண்டு பார்க்கேலாது. சம்மா வேலை வேலையெண்டு திரியிருார்.”

“இப்ப சத்தம் போடாம் இருக்கப்போறியா இல்லையா? நானும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறன், உனக்கு வாய் மெத்திப் போக்சு.”

பக்கந்து வீட்டு வேலியோடு ஒட்டிநின்று முசுப்பாத்தி பார்ப்பவர்களின் அரவம் அவருக்குக் கேட்கிறது. அந்த இடத்தை நோக்கிப் பார்வையை ஏறிகிறார்.

வேலிக்கு மேலால் உயர்ந்திருந்த இரண்டொருபெண் தலைகள் திட்டமிரண மறைகின்றன. நான்கு சுவர் களுக்குள் இருக்கவேண்டிய குடும்ப விவகாரம், வேலி தான்டிப் போனதால் மனதிலே குனிவு. செல்லத்துரையின் கோபம் தங்கத்தை நோக்கிப் பாய்கிறது.

“நான் சொல்லறனுன், ஒரு விசயத்தைக் கதைக்கேக் குள்ள மெதுவாகக் கதைக்க வேணுமென்று. அக்கம் பக்கத்தாக்கள் வேடிக்கை பார்க்கிற அளவுக்கு உனக்கு இன்டைக்கு என்ன வந்திருக்கு?”

“இஞ்ச எல்லாம் வேடிக்கையாத்தான் போச்சுது. எல்லாரும் சரியா இருந்திருந்தா இப்பிடி வந்திருக்காது.”

“நீ என்ன நினைச்சுக்கொண்டு பேசுறையு? மனதுக் குள்ள வைச்சுக்கொண்டு குதர்க்கமாகப் பேசுவேணுமென்டல்லோ சொல்லறனுன்.”

தங்கம் துரையாரை முறைத்துப் பார்க்கிறார். அந்தப் பார்வை அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. எத்தனையோ தடவைகள் சின்னச் சின்னச் சண்டைகளின் போதெல்லாம். அவள் அவரை முறைத்துப் பார்ப்பது வழக்கம். அதையெல்லாம் அவர் அவ்வளவு தூரம் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்வதில்லை. உள்ளிருந்து அவரை அவதிப்படுத்தும் பசி..... இன்று அந்த முறைப்பைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்கிறது. அவருக்கு அடிக்க என்றுமே மனம் வந்ததில்லை. இன்றும் அப்படித்தான். ஆனால், ஒரு அடி அடித்தால் அவளின் சினக்கதைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கலாமென்ற தோன்றியது.

‘படார்’ என ஒரு அடி விழுகிறது.

“நானும் பாத்துப் பாத்துக்கொண்டு சும்மாயினுக்க, உனக்குக் கொழுப்பு மெத்திப் போச்சு.”

அடித்த வீச்சிலேயே அங்கே நிற்கப் பிடிக்காமல் நடந்தார் செல்லத்துரையார்.

தங்கம் எதிர்பார்க்கவில்லை. பதினேழு வருட தாம்பத்திய வராழ்க்கையில் என்றுமே அவர் தன்னை அடித்துப் பார்த்திராதவளுக்கு இன்று— எதற்காகவோ அழிகை

பிறிட்டுக்கொண்டு வந்தது. வீட்டைப் பற்றிய பொறுப் பில்லாமல், கந்தோர் வேலை வேலையென்று திரிவதன் காரணமாக, ஆத்திரம் எழுகின்றபோதெல்லாம் இடக்கு முடக்காகப் பேசி ஆத்திரமுண்டாக்கி, அதில் ஒரு பெண் மைத்தனமான ஆறுதலைக் காணுகிறவளேயாழிய, அடிபிடிச் சண்டையளவிற்குப் போகக்கூடியவள்ள அவள். இன்று எப்படியோ வரம்பு மீறிவிட்டது.

அந்த நிலைமை வந்ததற்கு அவளில் மாத்திரம் எப்படிப் பிழையைச் சொல்லமுடியும். புனிதமான சின்னக் குழந்தை என நம்பவைத்துக் கழுத்தறுத்த இந்திரா. சத்தியெடுக்கும் நிலைமைக்கு வந்துவிட்டாள். இந்நிலையில் அவள் தன்னை மறந்து அரற்றியதில் தவறு எப்படி இருக்க முடியும்?

தன் புருசன், பிள்ளைக்காக தனக்குள்ளேயே குட்டி உலகம் என்ற பயிரை நட்டு வளர்த்து, அது நெடிதுயர்ந்து ஒங்கி வளர்வதற்காக, தன் உழைப்பு, தியாகம் என்பவற்றை ஏருவாக்கித் தன்னையே இழந்துகொண்டிருந்தவருக்கு— அந்த மரத்தின் ஆணிவேர் அழுகி, நெந்துபோயிருக்கும் நிலையை எப்படிச் சுகித்துக்கொள்ள முடியும்?

கிணற்றுக் கட்டிலிருந்து எழுந்து, சேலைத் தலைப்பால் கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்து அடுக்களைக் கதவைத் திறந்தாள் தங்கம்.

இரண்டொரு நிமிடங்களின் இறப்பில்—தன் வீட்டின் தோலிருக்கச் சுனை போன நிலைமையை ஆறுதலாகச் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டபோது, தன் கணவனேடு இடக்கு முடக்காகப் பேசியது பிழைதானென்றும், அப்படிப் பேசாது விட்டிருந்தால் மகன் வாந்தி எடுத்த விடயத்தை ஆறுதலாகச் சொல்லியிருக்கலாமென்றும் சிறிது சிறிதாக உணர்ஆரும் வித்தாள்.

அந்த உணர்ச்சி அவளை வலுவாக ஊன்றியபோது— அவள் தனது ‘மிதிச்ச புல்லுச் சாகாத’ கணவனுக்காக இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் வடித்தாள். இத்தனை நீண்டகால திருமண வாழ்க்கையில் ஒரு நாளாவது அவர் கை நீட்டியிருக்கவில்லையே என்ற ‘அவர் சார்பான்’ என்னைம்

சாட்சிக்கு வந்தபோது—அவரில் முன்னர் ஏற்பட்ட ஆத் திரம் அனலில் பட்ட மெழுகாகக் கரைந்து உருகிப் போயிற்று.

துரையார் சாய் கதிரைக்குள் அடங்கியிருந்தார். அவரின் மனக்குளம் கல்லெறிந்து கலக்கப்பட்டுச் சிரில்லாமல் அழுதது.

‘தங்கம் தணக்குக் கிடைத்திருக்காமல், வேறு ஒரு ‘காட்டேரி’ மணிவியாக வூந்திருந்தால் தன் குடும்ப வாழ்க்கை நூலறுந்த பட்டமாகப் போயிருக்குமென்று அனுபவபூர்வமாக அடிக்கடி எண்ணிக்கொள்பவர் அவர். அப்படியான ஒரு அன்பு மணிவிக்கு இன்று அடிக்கவேண்டி வந்துவிட்டதேயென எண்ணிக் கலக்கம் கொண்டார். கண்களின் ஓரங்களில் கண்ணீர் வழிந்தது.

அடுப்படிக்குள் வந்த தங்கம், அவர் வழக்கமாகச் சாப் பிடப் பாவிக்கும் பூப்போட்ட நீல நிறப் பீங்கான் கோப்பையை எடுத்துக் கழுவினார். அளவாக மூன்று அகப்பை சோறு வைத்து, சுருக் குழம்பை மெதுவாகத் துழாவிப் பெரிய துண்டுகளாகக் கறி அகப்பையால் எடுத்துச் சோற் றிலே போட்டாள். சுரு வறை அவருக்குப் பிடித்தமான சங்கதி. ஐந்து விரலால் ஒரு பிடி பிடித்து சோற்றுக்கருகில் பரப்பினான். பத்தோ பன்னிரண்டு சுருப் பொரியல்கள் பொரித்திருந்தாள் அன்று. அதில் ஆறை எடுத்து வைத்து விட்டு, குண்டாளக் கோப்பையில் தண்ணீர் மொண்டு அதையும் கோப்பைக்கருகில் வைத்தாள்.

‘பாவம், பசியோட் மனுசன் வெளிக்கிட்டாலும் வெளிக்கிட்டிரும். போய்ச் சாப்பிடக் கூப்பிடுவம்’ என நினைத்துக்கொண்டே திரும்பியவள்... எதிரே, ஏற்கனவே அடுக்களைக் கதவுக்கருகில் வந்துநின்ற துரையாரைப் பார்த்து, “வந்து கையை அலம்பிற்றுச் சாப்பிடுங்கோ” என்று பட்சமாகக் கூறினாள்.

அவர்கள் கண்கள் ஒருதரம் சந்தித்துக்கொண்டன.

அரை நூற்றுண்டைத் தாண்டப் போகிறவர்களாக இருந்தாலும், இன்று அவர்கள் புதுக் காதலர் கள்போல நாணிக் கொண்ணிக் கொண்டார்கள்.

மன்னிப்புக் கோரும் நோக்கத்துடன் அடுக்களைக்குள் புகுந்த துரையார், ‘என்ன இருந்தாலும் என்ற மனிசி, என்ற மனிசிதான்’ என அவளைப்பற்றிக் கணிவாக நினைத் துக்கொண்டு, கோப்பை இருந்த முக்காலிக்கருகில் பலகையொன்றை அரக்கிவிட்டு அதில் அமர்ந்துகொண்டார்.

சற்றுத் தூரத்திலிருந்த பலகையை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு தங்கமும் சப்பாணி கொட்டினார்.

“நீ சாப்பிட்டியோனே?”

“சாப்பிடுவம்.”

“எங்க பிள்ளையின்றை சிலமைக் காணேல்லை.”

“தலையிடி என்று படுத்திருக்கிறார்கள்.”

“குருதைலம் போட்டு விட்டனியே?”

“ஓம்.”

“நல்லா வயித்தால் போகாததாலதான் இந்தமாதிரி தலையிடியெல்லாம் வாறது... வாற ஞாயிற்றுக்கிழமை பரியாரிட்டை என்னை வாங்கிக் கொடுக்கவேணும்.”

தலையிடியை நிற்பாட்ட பேதிக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லும் தன் கணவனின் அப்பாவித்தனத்தையும், அதற்கு எதிரிடையான காரியத்தைச் செய்துவிட்டு நிற்கும் மகளின் படுபாவித்தனத்தையும் மனதிற்குள் ஒப்பிடுகையில்—நெஞ்சின் இடதுபறத்தில் இலேசான வலியெடுத்தது தங்கத்திற்கு.

பசி வேகத்தில் அவர் ஒரு கோப்பைச் சோற்றை உள்ளே தள்ளிவிட்டு வெறும் கோப்பையை அவளிடம் தருகிறார்.

“கொஞ்சமாப் போடனே.”

இரண்டு அகப்பை சோற்றைக் கோப்பையில் போட்டு, பால் சொதியை அள்ளி அதன்மேல் விட்டு அவரிடம்கொடுத்தாள்.

“மீன் தலையொண்டு போடவே?”

“போதும், போதும்.”

மீன்தலை வேண்டாமென்றதால், மகளுக்கெனவும், அவருக்கு இரவுக்கெனவும் எடுத்து வைத்திருந்த சுறுப் பொரி

யல்களில் இரண்டை அவரது கோப்பையில் போடுகிறோன். கோப்பையில் ஒன்றையும் மிச்சம்விடாமல் சாப்பிட்ட துரையர், தண்ணீர்க் குவளையை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே போகிறோர்.

பின் வாசலீயாட்டியிருந்த கப்பல் வாழைக்குப் பக்கத்தில் கைகளை அலம்பி வாய் கொப்பளித்துவிட்டு, காலில் ஒட்டியிருந்த ஈர மண்ணை விருந்தைச் சாக்கில் தட்டி உரசியபின் உள்ளே வந்து சாக்குக் கட்டிலில் இருந்தார். தங்கம் வெற்றிலைத் தட்டத்தை எடுத்து சண்மைபுக் குடுவைக்குள் தண்ணீர் விட்டுக் கிண்டியெடுத்துக்கொண்டு துரையாருக்குப் பக்கத்திலிருந்த ரீபோயில் வைத்தாள்.

“ஏனை இன்று என்னிலை எரிஞ்சு விழுந்தனி?”

“நீங்க கோவிக்கமாட்டன் எண்டு சொன்னு சொல்லுவன்.”

“நான் ஏனைனை உன்னிலை கோவிக்கப்போறன்.”

வலையில் பட்ட மீனை உழன்று அவதியறுகிறதுஅவளது உள்ளாம்.

“என்னை நான் கேட்கிறன், நீ என்னத்தையோ யோசிக்கிறோய்?”

“அவள் பிள்ளை கெட்டுப்போயிற்றார்கள்... முன்னுமாதமா முழுகாம இருக்கிறோன்.”

தான் சொல்வதைக் கேட்கிறபோது, அவரில் என்ன உணர்ச்சி உண்டாகப் போகிறதெனச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாத அந்தரிப்பு நிலையில், சிக்கி, மறுகி, ஒரு வாறு விழுங்கி விழுங்கிக் கொல்லியேவிட்டாள்.

4.

நக்கள் இரண்டு உலவிப் பறந்து திரிந்த களைப்பில், சற்று ஓய்வெடுக்கும் நோக்குடன் வியர்வை வழிந்தோடும் துரையாரின் முகத்தில் வந்துதொற்றிக்கொண்டன. அவற்

ஈற்தட்டிலிடத் தெரியாமல், தெரிந்தும் அதனால் என்ன குடிமுழகப் போகிறது என்ற தோரணையில் அவர் சும்மா விருந்தார்.

நெறிமுறைகளற்ற காரண காரியங்களற்ற பல யோசனைகள் அவர் மூலாயை முற்றுகையிட்டுக் குழப்பின் கட்டிலில் இருப்பது அவருக்குப் பிடிக்காமல் போயிற்று. எழுந்துவிட்டுச் சுவரோடு சாய்ந்தார்.

சீரான், தெளிவான வேகத்தோடு போய்க் கொண்டிருந்த அவரது குடும்ப வெள்ளாம், திடீரெனப் பாறைகளிலை தடுக்கப்பட்டு பவிசு கெட்டுத் தடம் புரண்டு, அங்கு மிங்கும் அலைபாய்ந்து தடுமாறி விட்டது போன்று உணர்ந்து, உள்ளமெல்லாம் பயம் நிறைய வீட்டின் முகட்டை வெறித்துப் பார்த்தார்.

திடீரென, பக்கத்து வீட்டு அருளானந்தம், “இ” என்று கூறி, அவர் முகத்தில் காறி உமிழ்வது போல படம் ஒன்று முகட்டில் தெரிந்ததால், அருவருப்படைந்து, முகத்தைக் கையால் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டார்.

முகட்டு வலையை அண்டியிருந்த சுவரோரம் இரண்டு பல்லிகள் ஒன்றையொன்று விட்டுத் துரத்திக் கொண்டிருந்தன. ஒரு பல்லி சற்று சிறியது. பெண் பல்லியாக இருக்க வேண்டும். முன்னே ஊர்ந்து போவதும், பின்னே வரும் மற்றப் பல்லியைத் திரும்பிப்பார்ப்பதுமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. பின்னே வந்த பல்லி, ஊர்வதை நிறுத்தி அப்பிடியே நின்றது. துரத்தி வந்த பல்லி அசைவற்று நிற்பதைக் கண்டதும், மற்றையதும் நின்று பார்த்த இடத்திலேயே தரித்தது. சிறிது நேரமாக, இவைகள் சற்றேறனும் அசைந்து கொடுக்காதா என ஆசைப்படும் வகையில் அப்பிடியே அசையாது நின்றன. இரண்டு மூன்று நிமிடங்கள் ஒடிவிட்டது. இரண்டும் அசையவில்லை. திடீரென அசைந்து கொடுத்த பெரிய பல்லி ஊர்ந்து சென்று சிறிய பல்லியைப் பிடித்து... தன்னுடலை அதனேடு சேர்த்துப் பொருத்திக் கொண்டது.

பல்லிகளின் ஊடலை கண் விலகாமற் பார்த்துக்கொண் டிருந்தவர், ஏதோவொன்றை நினைத்த வண்ணம் கண்களை முடிக்கொண்டார்.

வெற்றிலைத் தட்டத்திலிருந்து வெற்றிலையொன்றின் நடுக்காம்பினைக் கிழித்து, அதனை துண்டு துண்டாக பிய்த்து நாரிமுத்து என்னவோ செய்து கொண்டிருந்தாள் தங்கம்.

“ஆரந்தப் பண்டி”... என்று மெதுவாகக் கேட்டார் துரையார்.

அவர் என்ன கேட்கிறூர் என்று அவனுக்குத் தெரியும். இருந்தும், ஏதோ ஒரு பயம் காரணமாக விளங்கிக்கொள்ளா தவள் போல பாவனை செய்து “ஆ” என்றார்.

“ஆரந்த நாய் என்டு கேட்டன், உனக்கு என்ன காது செவிடாப்போச்சதா” பலமாகக் கத்தினார் அவர்.

“எனப்பா சத்தம் போடுறிந்கன், அவனுக்குக் கேட்கப் போகுது.”

“இனிமேல் அவனுக்குக் கேட்டு என்னடி, கேட்காட்டி என்னடி, அதுதான் எல்லாம் போச்சதே”

“இஞ்சு உன்னை உங்களைக் கும்பிட்டன் சத்தம் போ டாதையப்பா, எங்கட கெட்ட காலம். நீங்க கோவிச்சா அவள் ஏதும் மருந்தைக் கிருந்தை குடிச்சாலும் குடிச்சுப் போடுவாள்.”

“குடிச்சுச் செத்துப் போகட்டன், உயிரோடு இருந்து என்ன புண்ணியம்... எல்லோருமாக் குடிச்சு செத்துப் போவம்”

“கடவுளே, கொஞ்சம் சும்மாயிருங்கோப்பா நான் கேட்டுச் சொல்றன்”

எப்படி இது நடந்திருக்க முடியும், வீட்டிற்கு வெளியே தாயுடன் கோயிலுக்குப் போவதைத் தவிர வேறு எங்கே அவள் தனியே போயிருக்கக்கூடும். வீட்டிற்கு யார் வருகிறூர் கள். ஒருவருமில்லையே. யாராவது வயது போனதுகள் என்னைத்தேடி வருங்கள். அல்லது தங்கத்தைத் தேடி வருங்கள். இவளைத் தேடி வந்தது யார்? தங்கத்தின் தங்கச்சி பிள்ளை, அவன்தான் பொன்னம்பலம் அடிக்கடி இங்கு வந்து போ

வான். ஓன்று விட்ட அண்ணன். உலகந் தெரியாத வெகுளி, வேறு யார் வந்தது?

கூடத்திலிருந்து புறப்பட்ட குருவளியாக தங்கம் பெரிய வீட்டின் கதவைத் தட்டினான். “பிள்ளை கதவைத் திற”

கதவு விருப்பமில்லாமல் திறந்து கொண்டது.

வீட்டு வாசலில் கதவோரத்தோடு அடிக்கடி வந்து விருண்டி நிலத்தை பள்ளமாக்கி அந்தப் பள்ளத்தையே தான் படுக்கப் பாவிக்கும் இடமாக்கியிருந்தது ‘‘டைகர்’’. வெள்ளைப் பொட்டு முசுத்தில் விழுந்திருக்கும் பக்கத்து வீட்டு கறுத்தப்பூனை கண்ணில் தெரிகிற போதெல்லாம் ஒரே பாய்ச்சலில் ஓடிச் சென்று, வேலி ஓட்டைக்குள் தலையை விட்டு உறுமி நேரத்தைக் கழிக்கும் ‘‘டைகர்’’ வீட்டிற்குள் ஸிருந்து துரையாரின் சப்தம் இன்று சுரம்மாறி ஓலித்தபோது ஓடி வந்து, அவரருகே நின்று கைகளை நக்கத்தொடங்கியது.

“சீ அங்கால போ சனியனே”

வலது காலை அடிவயிற்றில் கொடுத்துத் தள்ளி டைகரை எற்றிவிட்டார் அவர். அது, பெரிய சப்தம் போட்டுக்கொண்டு, தலை கவின்டு எட்டத்தில் விழுந்தது. அதே வேகத்தில் போய் தன்னுடைய நிலப் படுக்கையில் அமர்ந்து கொண்டு, அவர் தள்ளியதால் விழுந்த போது மடங்கிப் போன பின்னங்காலை நாக்கால் நக்கிக் கொண்டது. அவர் உடைத்ததன் பின்பாவது அதற்கு புத்தி வரவேண்டாமோ. அடி மேல் அடி வைத்து வீட்டிற்குள் வந்து துரையாரைப் பாவத்துடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது. நாக்கை வெளி யே போட்டு முச்சை வேகமாக இழுத்துவிட்டுக் கொண்டே துரையாரைப் பார்ப்பதும், முற்றத்தைப் பார்ப்பதும், முது கிலிருக்கும் உரோமக் கற்றைக்குள் புகுந்திருந்து அவதிப் படுத்திக் கொண்டிருக்கும் உண்ணிகளின் அரிப்பினை பின் னங்காலை உயர்த்தி சொறிந்து கொள்வதுமாக நின்றது அது.

இனி எங்கே ஒப்பீசுக்குப் போறது..என் நினைத்துக் கொண்ட துரையார் கால்சட்டையைக் கழற்றி கொடியில் விட்டு சாரத்திற்குள் புகுந்து கொண்டார். வியர்த்து வழந்த உடலை துவாயால் துடைத்து விட்டார்.

தன் ஒரே மகனுக்குக் கொடுக்க பெரிய சிதனமில்லா விட்டாலும் நல்ல குணமுள்ளவருக ஓரளவிற்கு நல்ல உத்தி யோகத்திலுள்ளவன் வருவான் என நம்பியிருந்தார் அவர். அந்த நம்பிக்கைக்கு ஆதாரமே...அவர் குடும்பத்தின் மீது அயலவர்கள் வைத்திருந்த மரியாதைதான். இருபது முப்பது வருடங்களாகக் கட்டிக் காத்து வளர்த்து வந்த மரியாதைத் தோட்டத்தை ஒரே நொடியில் இனம் தெரியாத ஒரு குரங்கு வந்து இப்படிப் பாற்படுத்தி விட்டதே. இனி என்ன செய்வது; கற்பை இழந்த மகனுக்கு திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டுமானால் அந்தக் கள்ளுக்கு குரங்கைத் தேடிப் பிடித்து சமாளிக்க வேண்டும். அதைவிட வேறு வழியில்லை. அதற்கு இந்திரா உண்மையைச் சொல்லியாக வேண்டும்.

பத்துப் பன்னிரண்டு நாட்களுக்கு முன்னர், பக்கத்துத் தெருவில் அயலவர்களின் கவனத்தையெல்லாம் தங்கள் பக்கம் இழுத்து வைத்திருந்த பிரபலமான காதல் ஜோடி யொன்று, தங்கள் காதல், கல்யாணமாகக் கனியாத பட்சத் தில் நஞ்சின் துணியை நாடி அவசரச் சாலை அண்ததுவிட்ட செய்தியொன்று அவர் காதிலும் வந்து பட்டிருந்தது.

அந்த நிலை அவருக்கு இப்போது ஏன் வரவேண்டும்? ‘அருமை பெருமையா பெத்து வளத்துப் போட்டு அறைகுறையில் சாவிற்கு அள்ளி கொடுக்கவா என்ற பிள்ளையைப் பெத்தனுன்...’ அவர் இதயம் ஒலமிட்டது.

தோளிலிருந்த துவாயால் கண்களைத் துடைத்து விட்ட படி முற்றத்தில் வந்து நின்று கிணற்றியை அண்டியிருந்த வாழைகளைப் பார்த்தார்.

மேகம் இருண்டிருந்தது. இதயமும் இருண்டிருந்தது. மகளிடத்தில் உண்மையைக் கேட்க பெரிய வீட்டிற்குள் போயிருந்த தங்கம், சுதவைத் திறந்து வெளியே வந்தாள். அறைக்குள்ளிருந்த போது அவள் அழுதிருக்கவேண்டும். முகத்தில் இருள். பின்பக்க வாசலுக்குப் போய் மூக்கைச் சிறிவிட்டு வந்தாள்.

அவசரத்தந்தி கொண்டு வரும் தபால்காரரை ஏக்கத் துடன் பார்க்கும் பாவணையுடன் “ஆராம்” என்று வாயால்

கேளாமலே முகத்தால் கேட்டார் அவர். தங்கம் கிழே சப்பாணி கொட்டியிருந்து அழுதொடங்கினான்.

அவள் குடும்ப மானத்திற்காக அழுதாள். ஒன்றும் தெரியாத அப்பாவியான புருசனுக்காக அழுதாள். திருமண மாகு முன்னரே சோரம் போனதால் உண்டாகக் கூடிய எதிர்கால விளைவுகளை உணராமல் பிழையை விட்ட மகனுக்காக அழுதாள். தனக்காகவும் அழுதாள். இரண்டு கை களாறும் தலையில் அடித்து ஜீயோ, ஜீயோ என்று பிரக்ஞாயில்லாமல் கத்தினான்.

அவளது அந்த அலங்கோலத்தைப் பார்த்துச் சகித்துக் கொண்டிருக்க அவரால் முடியாது. ஆனால், அவர் ஒன்றுமே செய்யவில்லை. அவள் தனது துக்கத்தை இப்படியாவது தீர்த்துக்கொள்ளட்டும் என நினைத்து ஒரு நிமிடம் சும்மாயிருந்தார். தொடர்ந்து பார்த்திருக்க முடியாதவராய் “அழாதையம்மா” என்றார்.

அவளுக்குக் கிட்ட வந்து இருந்து தலையில் அடிக்காத வண்ணம் பார்த்துக்கொண்டார். அவரது கைகள் அவள் கண்களிலிருந்து திட்டுத் திட்டாக வழிந்தோடும் கண்ணீரை ஆதரவாகத் துடைத்துவிட்டன.

“அழாதையமை”

கொஞ்ச நேரம் அவர் காட்டும் அன்புமழையில் தோய்ந்து போன தங்கம், அந்த மழை இன்னும் சிறிது நேரம் நீடிப்பதை விரும்பி... அழுவதை நீடித்தாள்.

அழும் பிள்ளை தாயின் அரவணப்பில் துவண்டு கிடந்தது. பின் அவள் அழுவதை நிறுத்தி அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“ஆராமமை”

“அவள், பொன்னம்பலம்”

வெளியே மழை திட்டிரென் கோரமாகப் பொழியத் தொடங்கியது.

5.

உள்ளேயும் மழை, கிண்ணங்களில் பெய்து கொண்டிருந்தது. கூரையிலிருந்து வழிந்த நீர் கிண்ணங்களை நிறைத்து கூடத்துக்குள் ஓடியது.

தெருவேலிக் கதவு அரக்கப்படும் ஒலி கோர மழையின் பேய்ச் சப்தத்திலும் மழுங்கி தெளிவில்லாமல் கேட்டது. அபரிமிதமான பயும். அதை கற்பணை துறையாரை திடீரென எழச் செய்து வந்தது யாரெனப் பார்க்க வைத்தது. திறந்த தெருக் கதவை, அமரிக்கையாக அரக்கிப் பூட்டிவிட்டு உள்ளே வந்தான் அவன்.

வாரத்தில் ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் தவறுது அங்கு வரும் அவன் இன்று மழையென்றும் பாராது வந்திருக்கிறான். ஊத்தைச் சாக்கொன்று அவன் தலையை முக்காடிட்டிருந்தது... சேட் என்றே, பனியன் என்றே சொல்லமுடியாத நிலையில் பல நிறத் துணித் துண்டுகளினால் ஒட்டுப் போடப்பட்டிருந்த அவனது மேலுடைப் பிலிருந்து தண்ணீர் வழிந்து கொண்டிருந்தது. இடுப்பில், சாரன் என்று பெயர் கொண்ட கந்தல் துணி அவனது மரியாதையைக்காக்கிறது. இடது பக்கத்துத் தோளில் ஒரு துணி மூட்டை. அதற்குன் பேணி, பேப்பர், சரைகள், குப்பை, அது, இது, இப்படி எத்தனையோ. அவன் வாரந்தோறும் அங்கு தவறுது வரும் பிச்சைக்காரன். தாழ்வாரத்தின் கீழே வந்து நின்ற அவன் தொப்பலாக நனைந்து விட்ட தனது சாக்கை தலையிலிருந்து எடுத்து பிழியத் தொடங்கினான். துணி மூட்டையை இறக்கிவைத்தான்.

வழுக்கத்தில், அவனைக் கண்டால் டைகர் வைரவரைக் கண்ட நாயாகி விடும். இன்று மழையினால் ஏற்பட்ட கூதல் அதனை பள்ளத்தில் படுக்க வைத்து விட்டது. தலையைத் தூக்காமலே அந்தப் பிச்சைக்காரனைப் பார்த்து உறுமிக் கொண்டது. பழகிப் போன உறுமல் ஆனதால் அவன் சட்டை செய்யவில்லை.

இதேன், இவன் இந்த நேரங்கெட்ட நேரத்திலே வந்து தொலைந்தான் என்று நினைத்து சினத்தின் வயப்பட்டார் துரையார்.

வழமையில் ஏழைகளைக் கண்டாலே தன்னால் இயன்ற தைக் கொடுக்காமல் போக அவருக்கு மன்ம் இடந்தராது. அவர் பெரிய செல்வந்தர் அல்லர். தனக்கோ, தங்கத்திற் கோ, இந்திராவிற்கோ பின்னுக்குத் தேவையென்று சேர்த்து வைத்தவர் அல்லர். அவரைப் போன்று பண்டகப் பொறுப் பாளராக இருக்க நேர்த்துவிட்ட அதிர்ஷ்டத்தை தாழ்த்தி கொண்டு இனிமேல் பிறக்கப் போகும் குழந்தைகளுக்கே— வீடு வாசல், நகை நட்டுக்களைச் சேர்த்து வைக்கும் திறமை படைத்த எத்தனையோ பேர்கள் இருக்கையில் - ஒரே ஒரு மகளாகப் பிறந்த இந்திராவுக்கு பத்துப் பவுணில் முழுதாக ஒரு நகையைத் தானும் சேர்க்க முடியாத, முடிந்திருந்தாலும் அப்படிச் சேர்க்கக் கூடிய கெட்ட வழிகளை விரும்பாத— இந்தக் காலத்துத் தர்மராசாவான் துரையார்... தனக்குச் சீதனமாகக் கிடைத்த அந்தச் சிற்றேடு வீட்டைத்தான் தன் மகளுக்குக் கொடுக்கக் கூடிய ஒரே ஒரு சீதனமாக வைத்தி ருக்கிறார். அதுகூட இப்போது கொஞ்ச நாட்களாக ஒழுகு கிறது.

மிச்சம் பிடிக்க விரும்பினாலும் வாழ்க்கைச் செலவு இடந்தரவில்லை. வீடு தேடி வருகின்ற ஏழை எளியதுகளுக்கு இல்லையென்று சொல்லிப் பழக்கமில்லை. அவரது இயல்பான நல்ல குணம், ஏழைகளைக் கண்டவுடன் இளகி உருகுவதில் நெருப்பை நூனியில் ஏற்றுக்கொண்ட மெழுகுவர்த்திக் கொப்பானது.

இன்று... அந்த மெழுகுவர்த்தியால் உருக முடியவில்லை.

“என்ன இந்த மழைக்குள்ள வந்திருக்கிறோ?”

“இன்னைக்கு ஒரு இடமும் போக முடியல்லாக.” காத்தால் யும் ஒன்னும் கிடைக்கல்லென்க. பசி வயித்தைப் புடுங்குது. அம்மா ஏதும் இருந்தா கொடுப்பாங்க சாமி.”

தாழ்வாரத்தில் அவன் ஒதுங்கியதையும், அங்கு நடந்த உரையாடலையும் உள்ளேயிருந்து புலன்களால் கவனிக்.

கொண்டிருந்த தங்கம் மெதுவாக எழுந்து வாசலுக்கு வந்தாள்.

“என்ன இன்டைக்கு வந்திருக்கிறோய், வியாழக்கிழமையல்லே? ”

“ஆமாங்கம்மா, ஒரு இடத்திலெயும் சோறு கிடைக்க வீங்கம்மா, வீட்டில் புள்ளைங்களும் பட்டினிங்க.”

இவ்வளவு நேரமும் அழுது அழுது இருந்த கண்ணீரையெல்லாம் இழந்து போனாலும் பிள்ளைகள் பட்டினி என அவன் சொன்னபோது அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை.

“ஏதேனும் கோப்பை வச்சிருக்கிறியே? ”

தனது ஊத்தைப் பிராண்டல் பொட்டணியிலிருந்து வெளிப் பூச்சு இற்றுப் போய், கறல் பிடித்ததுபோல் தோற்றமளித்த ஒரு கோப்பையை எடுத்து தங்கத்திடம் கொடுத்தான் அவன்.

தனக்கும் இந்திராவுக்கும் அளவாக ஒரு சட்டியில் எடுத்து வைத்துவிட்டு மிகுதிச் சோற்றை அந்தக் கோப்பையில் போட்டு நிறைத்தாள் தங்கம். குளம்பையும், சொதியையும் ஒருசேர அதற்குள் ஊற்றி, பேப்பர் ஒன்றி னால் மூடி எடுத்து வந்தவன். மீண்டும் அடுக்களைக்குள் திரும்பி வந்து - மீன் பொரியல் ஒன்றும், சுறு வறையில் கொஞ்சமுமாக சேர்றுக்குள் அழுத்தி மூடிக்கொண்டு வெளியே வந்தாள்.

“இந்தா மழையில் நீணக்காம கொண்டுபோய் பிள்ளையளிட்டை குடு.”

அதை அவன் பல்வியமாக ஏற்றுக்கொண்டான். துணி மூட்டைக்குள்ளிருந்த நாலைந்து பேப்பர் துண்டுகளை எடுத்து சோற்றுக் கோப்பையைச் சுற்றி அசிங்கமான பார்சலாக்கி னன்.

தடியை ஊன்றி ஊன்றி புதிதாக வந்த சோற்றின் பாரம் துணி மூட்டையில் சேர்ந்துகொள்ள அந்த ஊத்தைப் பிசைக்காரன் போய்விட்டான்.

மழை விட்டபாடில்லை.

வீட்டின் கோடிப் பக்கத்தில் சிறகுகளை அடித்து கூத் ஸீலப் போக்கும் கோழிகளின் சப்தம் கூட்டிலிருந்து கேட்ட சிறது.

இன்று கொட்டுகிற இந்த மழை நாளோக்கோ அல்லது அடுத்த நாளோ நின்றுவிடும். அந்த வீட்டில் அடித்துக் கொண்டிருக்கும் மழை... அப்படி நின்றுவிடுமானால் எவ்வளவு ஆறுதலாயிருக்கும். ஆனால், அது சிறிது நாட்களுக்கு நிற்காது. ஓயாமல் அடித்து அந்த மூன்று உயிர்களையும் உருக்குலையாமல் விடாது.

பொன்னம்பலம்... தங்கத்தின் தங்கை மகன். இதுநாள் வரை வெகுளி என துரையரால் எண்ணப்பட்டவன். இந்திராவிற்கு ஒன்று விட்ட அண்ணன் முறையானவன். அண்ணன் தங்கை உறவில் உள்ளவர்கள் இப்படி முறை கேடாக நடக்க முடியுமா? எப்படிப் பூனை போல இருந்தான். இன்று புலி போலப் பாய்ந்துவிட்டானே. பாய்ந்தது மட்டுமல்லாமல் தன் பற்களால் அவளை பிழுண்டி விஷத்தையுமல்லவா இறக்கியிருக்கிறேன். அந்த விஷம் இப்போது துளிர் விட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. துளிர் வளர்ந்து, பூத்துக் காய்த்து வெளிவரும் போது... அதற்கு உடைமையானவன் பொன்னம்பலம் என்றால் இந்தச் சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ளுமா?

சரி... நடந்ததெல்லாம் நடந்துவிட்டது. பிழை செய்வது மனித இயல்பு, என மன்னிக்கும் தோரணையில். அவர்கள் இருவரையும் பினைத்துவிட விரும்பினால், அந்த விருப்பம்... துரையாரோ, தங்கமோ அல்லது அவர்களது சமூகமோ ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய ஒன்றுகி விடுமா?

எந்தப் பக்கமாக யோசித்துப் பார்த்தாலும் இது சரி யாக வராது.

என்ன செய்யலாம்? எப்படிச் செய்யலாம்?

பொன்னம்பலத்தை நம்பிக்கைத் துரோகியெனச் சொல்ல முடியாது. அண்ணன் ஒருவன் தங்கையைத் தன் பாலுணர்வுச் சக்திகளுள் பலியாக்கும் கேடுகெட்ட செயலை

நம்பிக்கைத் துரோகமென்னும் வலுக் குறைந்த அடை மொழிக்குள் எப்படி நுழைக்க முடியும்?

‘துரோகி... நாசமாப் போவான்!..’

அவரது உதடுகள் தன்னிச்சையாக அரற்றியது.

கடந்த ஐந்து ஆறு வருடங்களாக அந்த வீட்டிற்குவந்து ‘தொட்டாட்டு’ வேலைகள் செய்து கொடுத்து, உண்டு, உறங்கி, விளையாடி, எல்லோருக்கும் நல்ல பிள்ளையாய்த் திரிந்த பொன்னம்பலம், எப்படி இந்த முறை கேடான் செயலைச் செய்திருக்க முடியும்? எவரையும், நாசமாப் போக’ என துரையார் சபிப்பதில்லை. அவர் வாழ்க்கையில் முதன் முதலாகச் சபிக்கப்பட்டவன் இவன்தான்.

கூடப் பிறக்காவிட்டாலும், பொன்னம்பலத்தின் பழுகும் துண்மையில் உண்மையான சகோதர வாஞ்சை இருந்தது கண்டு எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டார்கள். அந்த சந்தோஷம் இவ்வளவு விரைவில் கானல் நிரென மறைந்து போன மாயம் நினைவிற்கு வருகின்ற வேலைகளிலெல்லாம்... அப்பெப்பா... எவ்வளவு துன்பம்... எவ்வளவு துன்பம்...?

இளம் மணங்களிலே கிளர்ந்தெழுகின்ற பாலுணர் வகளின் கண்களுக்கு, அண்ணன், தங்கை உறவுகள் தெரியாமல் போகின்ற, போய்விட்ட ‘அனுபவ உண்மை’ அருவருப்பாக மாறி துரையாரின் தூய்மையான உள்ளத்தை ஊடுருவிக்கொண்டிருந்தது.

உறவு நிலைகளை உணர்வில் எடுக்காத, நெறி முறையற்ற வெறும் மிலேச்சத்தனமான பாலுணர்ச்சி மிருகங்களில் இருக்கிறது. கீழ்த்தரமான அந்த மிருக உணர்ச்சி மனிதர்களிலும் இருக்கிறதென்ற உண்மை அவ்வப்போது பார்க்கும், கேட்கும் பத்திரிகைச் செய்திகளினால் துரையாருக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் - அவருடைய விடே அப்படி யொரு மிருக விளையாட்டிற்குக் களமாக மாறியிருக்கின்ற உண்மையை ஜீரணிப்பது - மிகவும் கஸ்டமாயிருந்தது.

பதினாறு வயதுவரை வளர்ந்து பெரியவளாகிவிட்டாலும், இந்திராவைத் தோளில் தூக்கித் திரியும் குழந்தையாகத்தான் நினைத்து வந்தார் துரையார். பாரமேயில்லாத

பஞ்ச போன்றவள் என்பதே அவரது கூற்று. இன்று... அசிங்கமான கெட்ட செயலில் ஈடுபட்டுச் சோரம் போன தால் பாரம் கூடிக் களத்துப் போய்விட்டாள் அவள். புதுப் பாரம் சேர்ந்துகொண்டதால், இனி அவளை மனதிற்குள் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு மகிழ முடியாது.

பாலுணர்விற்கு இவ்வளவு பெரிய - பாரிய சக்தியா! அவன் ஒரே ரத்தத்தில் செனித்த சொந்த அண்ணன் இல்லை யென்று சமாதானம் கூறலாம். ஆனால்..சபல்.. ரகமான சிந் தனைகள், தேன் கூட்டைச் சுற்றி ஓயாது மொய்க்கும் தேனீக் களாக அவரைக் கொட்டிக் கொட்டி இனம் புரியாத வேதனையை ஏற்படுத்தின.

இடு முழக்கம் வீட்டின் சுவர்களை அதிர வைத்தது.

வீட்டுப் பின்புறத்துக் கூட்டொன்றினுள் - கூதலினால் ஒடுங்கி மூலையான்றில் ஒதுங்கியிருந்த கோழிகள் இடிமுழக் கத்தின் தாக்கத்தைத் தாங்க இயலாது பரபரப்புடன் எழுந்து சிறகுகளையடித்து நாற்புற வலைக் கம்பிச் சுவர் களில் பாய்ந்து உடல்களை அறைந்து சப்தம் எழுப்பின.

அதற்குள்ளிருக்கும் இருபத்தைந்து கோழிகளுக்கும் ஒரு சேவல்தான் நாயகன். மற்றும் வேளைகளில் இருபத் தைந்து கோழிகளுக்கும் நாயகனுக் கிருக்கவேண்டி நேர்ந்து விட்ட இறுமாப்பினால், அகலக் கால் வைத்து கூட்டின் - நிலப் பரப்பு முழுவதையும் ராஜ தோரணையுடன் வலம் வந்து... விரும்பிய பெட்டைகளைக் கொத்திச் சீண்டி ஆட்சி புரியும் அந்தச் சேவல் - ஒரு பக்கமாக, சாதுவாக நின்று அடி வயிற் நில அரிக்கும் ஏதோ ஒரு சொறியை ஒரு காலினால் விருண்டிக் கொண்டிருந்தது.

வளவு முழுக்க வெள்ளம் போட்டுவிட்டது. பின் பக்கத் தில் உள்ள ராசமாணிக்கத்தின் வளவு சற்று மேடான நிலம். வளவு வேலியின் மூலைப்பாட்டில் உக்கிப் போயிருந்த பகு தியை ஒட்டியிருந்த பள்ளக்கையை நோக்கிப் பக்கத்து வளவு வெள்ளம் பொசிந்துகொண்டிருந்தது.

நெற்றியைச் சுருக்கி, முகத்தைக் கோணி, வருத்தத் தால் உழல்பவரைப் போல செல்லத்துரை கணத்தார்.

“எனக்கு விசர் பிடிக்ஷாலும் பிடிச்சிரும்போல கிடக்கணே”
“கனக்கா யோசிச்ச முளையை விடாதையணே.”

அவரது நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தாள் தங்கம். அந்தக் குளிரிலும் உடல் தகிப்பது தெரிந்தது. மிதமின்சிய யோசனைகள் மூளையைத் தட்டிவிடுமென யாரோ சொல்லக் கேள்விப்பட்டது சட்டென ஞாபகம் வந்தது. அந்த நேரத் தில் அவர் தாயின் மழியில் படுத்து ஆறுகல் தேட விரும்பும் குழந்தையைப் போலத் தோற்றமலித்தார்.

கிள்ள வீட்டிற்குள் போய், அங்கு சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த பாயோன்றினை எடுத்து விரித்து, தலையணைகளைத் தலை மாட்டுக்கும் கால் மாட்டுக்குமாகப் போட்டு, தனது பன்னிரண்டு முழச் சேலையை மேலே போட்டுக் கணவணைப் படுக்க வைத்தாள் தங்கம்.

“என்ன செய்யிது?”

அவருக்கு ஒன்றென்றால், அவள் நிலைகுலைந்து விடுவாள். இன்று இருக்கும் இக்கட்டான் அவதி நிலையில் அவள் நிலைகுலையக் கூடாது. அவனும் செய்வதறியாது சுருண்டு போனால் நடக்கவேண்டியவற்றை யார் பார்ப்பது?

“எனக்கு ஒண்டுமில்லையெனே!”

கூடான் அவளது கண்ணீர்ப் பொட்டுகள் அவரது மார்பில் விழுந்து குழிநியிட்ட துயரில் அவளைத் தான் தேற்றவேண்டியுள்ள தேவையை உணர்ந்த துரையார், பொய்மைக் கலவையைத் தன் வார்த்தைகளிலே ஏற்றிச் சமாளிக்க முயன்றார்.

அவர் அழும்போது அவள் ஆறுதல் படுத்துவதும், அவள் கதறும்போது அவர் கண்ணீரத் துடைத்து விடுவதும்... அவர்களே அறியாத உணர்ச்சியின் தன்னிச்சைச் செயலாக நடந்துகொண்டிருந்ததனால், அவர் தம் மனங்களில் பாரிய ஆறுதல் ஏற்பட்டாலும், இதயத்தின் எங்கோடு ஒரு பதுதியில் அடிக்கடி எழுந்து மறைந்துகொண்டிருந்த கேள்விக் குறியொன்று நேரம் ஆக ஆகப் பெரிதாக வளர்ந்து நெஞ்செல்லாம் நிரம்பி நிஸ்றுஷ்ணசியால் குத்தும் ராவணையில் அவர்களை நோக வைத்தது.

“இஞ்சருங்கோ நான் ஓண்டுசொல்லுவன் செய்வியளே? ”
“ம.....”

“குமாரசாமி டாக்குத்தரிட்டைப் போய் உண்ணமயைச் சொல்லிக் கரைக்கிறதுக்கு ஏதும் குளிசை கிளிசை வாங்கி வாங்கோ.”

செல்லத்துறை மெளனம் சாதித்தார்.

“என்ன யோசிக்கிறியள், டாக்குத்தர் உங்களோடை ஒண்டாப் படிச்சவர்தானே... நல்ல மனுசன், நீங்கள் யய மில்லாமல் கேட்டுப் பாருங்கோ.”

தபசியின் மெளனம் கலைந்தது.

“எத்தனை நாளா வரேல்லை?”

“கிட்டத்தட்ட இரண்டு மாதமாம்.”

“ஓ! இவரும் ஒரு பிள்ளையே; இரண்டு மாதமா ஏன் மறைச்சவன்?”

“என்னப்பா செய்யிறது... அதுகளை யோசிச்ச இப்ப ஒன்றும் செய்யேலாது. நீங்கள் சேட்டைப் போட்டுட்டு டாக்டரிட்டை ஓடிப்போய் வாங்கோ.

அவள் அவரை அவதிப்படுத்தினான். இந்த இரண்டு மாதமும் வீணே கழிந்துபோனது அவருக்குப் பெரிதாகத் தெரியவில்லை. இனிமேல் வீணே கழியும் ஒவ்வொரு நிமிடமும் ஒரு வருடமாகத் தெரிந்தது.

அவளிட்ட விதை அவர் மனதில் தீர்மானமாகக் கணிய ஆரம்பித்தது. வேறு என்ன தான் செய்யமுடியும். பஞ்சி யைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? சீராட்டிப் பாராட்டி செல்லமாக வளர்த்துவிட்ட ஒரே ஒரு சந்ததியின் வாழ்க்கை சம்பந்தப்பட்ட விடயமல்லவா!

பாயிலிருந்து பாய்ந்து எழுந்தார். நேரம் நான்கு மணி யாகிவிட்டது. இன்று வியாழக்கிழமை. நாள் எப்படியோ தெரியவில்லை. மற்றும் வேளையானால், எந்த ஒரு விடயத்திற் காயினும், போகும் பொழுது, பஞ்சாங்கத்தைப் புரட்டி அமாவாசை, அட்டமத்துச் சனி, ராகுகாலம் பார்த்து போவதா விடுவதா எனத் தீர்மானிக்கும் அவர், இன்று அதைப் பற்றி கிஞ்சித்தும் பிரக்ஞஞயின்றி கொடியில்

கொழுவியிருந்த சேட்டைத் தூக்கி மாட்டிக் கொண்டு வெளியே புறப்படத் தயாரானார்.

“ஆன் ஆரெண்டு விளப்பமா அவரிட்டை சௌல்ல வேணும், சும்மா இப்படி நடந்து போச்சுது என்ன செய்யலாம் என்டு கேளுங்கோ”

“ஓம், ஓம்... நான் என்ன பேயனே... எண்டாலும் டாக்டர் குமாரசாமி நல்லவன்”

வெளிக்கிடுவதற்குத் தயாரான நிலையில் சின்ன வீட்டின் வாசல் கதவடியில் வந்தவர் திரும்பி நின்று தங்கத்தை பார்த்துச் சொன்னார்.

“நல்லாச் செண்டு போச்சு, அவள் பிள்ளையை எழும்பி சாப்பிடச் சொல்லு”

தங்கம் கொடுத்த குடையை வாங்கி விரிக்கையில் அதில் தாறுமாருகக் கொழுவிக் கொண்டு கறுப்புத் துணியை சார் எனக் கிழித்த கம்பியொன்றின் இரண்டு பகுதிகளை ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பொருத்தி விட்டு மறைக்குள் இறங்கினார்.

வெள்ளத்திற்காக, செருப்புகளை ஒன்றைக் கையில் ஏந்திப் பிடித்துக் கொண்டு வாசல் கதவைத் தாண்டியவரின் காதுகளில்.....

இதுவரை நேரமும், தன் பெற்றேரின் சம்பாஷணையைப் பெரிய வீட்டுக்குள் குந்தியிருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்த இந்திரா, தன் உள்ளத்தை நிறைத்து நாசமாக்கியிருந்த துஞ்ப வெள்ளத்தை அணைபோட்டு மறிக்கத்தெரியாமல் வெளியே பாயவிட்ட ஒலம் வந்து தட்டுப்பட்டு மழுங்கியது.

“ஐயோ, என்னை மன்னிச்சிரயனையப்பு, என்னை மன்னிச்சிரனை”

6.

ஊருக்குள்ளே நல்ல வெள்ளம் போட்டிருந்ததை அந்தத் தெருவின் இரு பக்கக் கான்களை மூடி ஓடிக்கொண்டிருந்த தன்னீர் உணர்த்தியது. அற்புதோ அற்புத்தியோ

ராம் ஆண்டோ இது போன்ற வெள்ளம் போட்டதாக ஞாபகம். இப்போது மழையின் சிற்றும் சற்றுக் குறைவு.

‘ஐந்துமணிக்கு டிஸ்பென்ஸரி பூட்டிப்போடுவார்’...என நினைத்துக் கொண்டவர் அவசரமாக நடக்க ஆரம்பித்தார். கண்களை சுற்றுப்புற நிகழ்ச்சிகள், இரைச்சல்கள் இழுத்தன. கால்கள் வேகமாக நடைபோட்டுக் கொண்டிருந்தன.

தெரு ஒரமாக வாசற்படியுள்ள வீடொன்றின் முன்னால் இங்கு பையன்கள் நின்று வெள்ளம் அலம்பிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒரு பையன் வீட்டு வாசற்படியிலிருந்து கடுதாசிக் கப்பல்கள் செய்து, வெள்ளத்தை அலம்பித்தென்றது விளையாடிக் கொண்டிருந்தவர்களிடம் நீட்டுகிறுன். காகிதுக் கப்பல்கள் இரண்டு வெள்ளோட்டம் பார்க்கும் நேர்த்தியில் மிதக்க விடப் படுகின்றன. கப்பல்கள் ஓடாமல் அப்படியே மிதக்கின்றன. ஒருவன் தண்ணீரை காலால் எற்றிகப்பலைத் தட்டி விடுகிறுன். எற்றுப் பட்ட தண்ணீர் கப்பலுக்குள் விழுது பாரத்தைக்கூட்டியதால், அது வெள்ளத்துள் சிறிதே மூழ்கலாயிற்று. மூழ்கிய கப்பலை ஒருவன் எடுத்து மடிப்புகளைக் குலைத்து விரித்து திரும்பவும் தனக்குத் தெரிந்த முறையில் கப்பலாக்கிக் கொண்டிருந்தான். வீட்டுக்குள் விருந்து பெண்ணின் குரலொன்று கேட்கிறது அவர்களது தாயாக இருக்க வேண்டும்

“டேய், சேத்துக்குள்ளே நிக்காதையுங்கோடா. தீர்ச்சிரங்கு பிடிக்கப் போகுது.”

பையன்களின் காகிதுக் கப்பல் விளையாட்டும், சேற்று மண்ணில் கால்களை அனைந்துகொண்டிருந்ததால் சிரங்கு பிடித்துவிடும் என பத்தோ பன்னிரண்டு தரமாகவோ வீட்டிற்குள்ளிருந்து தாய் வாய் கிழியக் கத்தியது காதுகளில் பட்டும் மனங்களில் படாமல் நின்று விளையாடும் நேர்த்தியும் ஒருவருக்கொருவர் கெட்கட்டமிட்டு, வெள்ளத்தை காலால் எற்றி போட்டிருந்த சட்டையெல்லாம் தொப்பலாக்கிக் கொண்டு கத்துகிற சப்தமும் சேற்றுக்குள் அங்குமிங்குமாகப் பாய்ந்து திரிந்து, சமனம் குறைகிறபோது சறுக்கி விழுந்து முழங்காலையோ, கனுக்கால் மொழியையோ நீலத்தில்

உரசி காயம் ஏற்படுத்திக் கொண்டு சேற்றிலிருந்து எழுகிற போது மற்றவன் பகிடி பண்ணுவானே என்பதற்காக காயம் பட்ட காலீக் கவனியாமல் கால்சட்டையின் பின் பக்கத்தை அநாயாசமாகத் தட்டிவிட்டு, பின்னர் சிறிது நேரத்தின் இறப்பில் மற்றவன் இவன் விழுந்த விடயத்தை முற்றூக மறந்திருக்கும்போது அவனுக்குத் தெரியாமல் கள் ளத்தனமாக தன் முழங்கால் காயத்தை தடவி ஊதிவிடும் குழந்தைத் தனத்தையும்..... சாதாரண தெரு ஓரக்காட்சி களாகப் பார்த்துக் கொண்டு நடந்த துரையாரின் மனப் படத்தில் தனது இளமைக் காலத்தில் இடம் பெற்ற இது போன்ற சம்பவங்களின் நினைவைகள் சில தனிவில்லாமல் தெரிந்த கனவு போவ உலவத் தொடங்கியது.

இப்போது டாக்டராயிருக்கும் குமாரசுவாமி இவரோடு கூடப் படித்தவர். துரையாரின் வீட்டிற்கு நான்கு வீடுகள் தள்ளியிருந்தது குமாரசுவாமியின் வீடு. கொஞ்சம் முட்டுப் பட்ட குடும்பம்.

அந்தக் குமாரசாமி இன்று எவ்வளவு உயர்ந்து விட்டான். முட்டுப்பட்ட குழலிலே கிடைத்துவந்த போசாக கற்ற உணவை உண்டு நவிந்ததால், தன் போசாககற்ற சூழலைப் போக்க வேண்டுமென உறுதி பூண்டு இன்று எவ்வளவு உயர்ந்து விட்டான்.

நோயாளிகளுக்கு போசாக்களிக்கும் மருந்துகளைக் கொடுக்கும் மருத்துவஞகை, நல்லவஞகை, கைராசிக்காரஞகை, எந்த நேரத்தில் எவர் சென்றாலும் ஆற அமர இருந்து பரி சோதித்து ஆறுதலளிக்கும் ஆபத்பாண்டவஞகவல்லவா இன்று மாறியிருக்கிறான். சின்னப் பின்னையாக இருந்த போது அவனிடமும், தன்னிடமும் இயல்பாகி விட்டிருந்த குழந்தைத் தனக்குறும்புகள் எவ்வளவு செழிப்பான நினைவுகளாக இன்றும் பக்கமையாக நிற்கின்றன.

துரையார் டிஸ்பென்ஸரியை அண்மிந்து விட்டார். தெரு ஓரத்தில் நின்று உள்ளே பார்த்தார். கையில் போத தலும் மடியில் வருத்தக்கார பின்னையுமாக பல தாய்மார்

கள் அங்குபோடப் பட்டிருந்த வாங்கில் இருப்பது தெரிந்தது.

'இந்தக் கூட்டத்துக்குள்ள போன விசயத்தை ஆற அமரக் கதைக்கேலாது'... என்று நினைத்துக் கொண்டார்.

பக்கத்திலிருந்த தேநீர் கடை அவரை அழைத்தது. அங்கு போய் குதிரையொன்றில் குந்தியபடி "தம்பி ஒரு ரீ" என்றார்.

குமாரசாமியிடம் இந்தவிசயத்தை எப்படி சொல்லுறது. எவ்வளவு மரியாதை வைச்சிருப்பான் என்னில். எல்லாம் ஒரு நிமிசத்தில் பறக்கப் போகுது. என்றை பறந்தாலும் பறக்கட்டும், பின்னோயின்றையுமல்லோ பறந்திரும். சொல் லாமலும் விட ஏலாது. ஏன் விட ஏலாது..... வேற ஒரு சொந்தக்காரன்ற பின்னோக்கு இப்பிடி ஒண்டு நடந்து. நான் போய் யோசனை கேட்கிறேல்லையா. குமாரசாமி வெளீல் விட மாட்டான். இருந்தாலும் என்ற பின்னோயின்ற வாழ்க்கையல்லோ!

ரீயைக்குடிக்க பின்தெருவைக்கடந்தார். பல நாட்களுக்குப்பிறகு டாக்டரைப் பார்க்கப் போகிறோர். வெளிவிருந்தையில் இப்போது ஒரு நோயாளி மட்டும் இருக்கிறேன். துரையார் குடையை மெதுவாக மடித்து கையில் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு வாங்கில் வந்து குந்தினார். இருந்த ஒருவனும் உள்ளே போய் இருமிக் காட்டி மருந்து பெற்ற பின் வெளியே போய் விட்டான்.

துரையாருக்கு பணியனுக்குள் வியர்த்தது. நெஞ்சுச் சட்டையை இழுத்து ஒரு தரம் ஊதிக் கொண்டார். மருந்து கலக்கும் அறையில் கொம்பவன்டரின் தலை நிழலாட்டமாகத் தெரிந்தது.

ஆள் அரவமில்லாத மௌனத்தின் ஆட்சி.

சேட் கொல்கரை விறைப்பாக விட்டவாறு எழுந்து உள்ளே நுழைந்தார். மேசையின் லாச்சியை இழுத்து ஏதோ தேடிக்கொண்டிருந்த குமாரசாமி பொக்டர் ஆளரவும் கேட்டு நீமிர்ந்தார்.

"வாங்கோ, என்ன கன நாளாய்க் காணேல்லை...., எப்படி சுகம்"

“உங்களிட்டை, கன நாளாக வராததிலிருந்தே நாங்க சுகமாயிருக்கிறம் என்டு நினைக்கிறேன்.”

“சந்தோசம், சுகமாயிருந்தாச் சரி”

கழுத்திலிருந்த ஸ்டெதஸ்கோப்பை, அதன் நுனியில் ஒளித்துக் கொண்டிருந்த வெள்ளியின் மினுமினுப்பை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார் துரையார். இவருக்கு இன்னும் சட்டைக்குள் வியர்த்து பிசபிசிகவென்று ஒட்டியது. வெளியே தூறல். கண்ணுடி ஜன்னலூடாக கிசுகிசுவென ஊர்ந்து வந்த குளிர்காற்று, வியர்வையில் பட்டு குளிரச் செய்து மேனி மெதுமெதுவென்றிருந்தது.

“என்ன வெளியில் மழை பெய்யிது. உங்களுக்கு வேர்க்குது.”

“வீட்டிலீயிருந்து நடந்து வாறன், அது தான்”

கசங்கிப் போன லேஞ்சித் துண்டினால் நெற்றியைத் துடைத்துவீட்டுக் கொண்டார் துரையார். சப்பாத்துக்களை கால்களாலேயே கழட்டி ஓரமாக்கிவிட்டு, அதில் முறிப்பில் வசதியாக நீட்டி விட்டார் டொக்டர்.

“என்ன மழை சித்திராபறுவத்தோட வந்தது, பிறகு இப்பதான் பெய்யிது போல்”

“ஓம், ஒம் இது நிக்கிற மழையாக காணேல்லை”

“கொழும்பு பக்கத்தில மழையில்லாம தன்னி சப்ளையைக் கட்ட பன்னைப் போருங்களாம். இவ்வளவு நாளும் எல்லாச் சாமான்களுக்கும் கிழு. தன்னி ஒன்டுதான் சம்மாகிடைச்சுது. அதுவும் நிக்கப்போகுது. இயற்கையும் கோபம் கொண்டுட்டுது”

மனதிலே மண்டிக்கிடந்த அந்தரம், மழை தன்னீர்க்குதைகளால் சிறிதே குறையந்தொடங்கியதால், இனி, தான் வந்த விடயத்தைத் தொடங்கலாம் என்ற தீர்மானித்துக்கொண்டார் துரையார்.

“அதில் என்னன்டா டொக்டர், உங்களுக்கு தெரிய வேணும்- கந்தப் போடியென்டு முதுரிலே... எங்கட ஆக்கள்தான். அந்தாள் பதினெட்டு ஏக்கர் காணியில் வெள்ளாமை செய்யிற ஆள். மரியாதையான மனுசன். ஒரே

ஒரு பெட்டை. அது ஆரோ ஒரு பொடியனேட தொடுப்பாகி வயித்தில் ஏந்திக்கொண்டு நிக்குது. இதுகளும் கவனிக் கேல்லை... இப்ப என்னடாண்டா பெட்டைக்கு இரண்டு மாதமாம். என்னட்டை வந்து துக்கப்பட்டு அழுகுது மனுசன்... அதுதான்உங்களிட்டை வந்தனான் இதுக்கேதும் செய்யேலுமோ என்னு கேட்டுட்டுப்போக'

தன்னையே கந்தப்போடியாக்கி, அவருக்கு கட்டாயம் உதவி செய்யவேண்டுமென்று வேண்டுகோளை பொதுத் தொண்டு போலாக்கி, புனைசுருட்டுக்குள் புகுந்துகொண்ட போதிலும் ஊர் பேர் தெரியாத கற்பனைக் கந்தப்போடியில் அசிங்கமானதொரு பழியைப் போட்டு விட்டோமே என்று மனதிற்குள் மடங்கினார் துரையார். அந்தப்புனுக்க்கதையை டாக்டர் எவ்வளவு தூரம் நம்பப்போகிறார் என நினைத்த போது இனம் புரியாத குழப்பம் அவரது இதயத்தை அறுஅறுவென்று அறுத்துக் குதறியது.

அரைவாசி நிலையில் திறந்திருந்த கண்ணேடி ஐன்னல் அப்பொழுது தான் அடிக்கத் தொடங்கியிருந்த அவசரமான காற்றினால் வேகமாகத் தள்ளப்பட்டு படார் படார் என ஐன்னல் நிலையில் அறைந்தது. குமாரசாமி எழுந்து போய் ஐன்னல் கதவுகளை மூடிக்கொண்டே துரையாரைப் பார்த்துக்கேட்டார்.

"அந்தப் பொடியனுக்கே அவளைக் கட்டிக்கொடுக் கிறது தானே."

"அது முடியாது, அவன் அவளுக்கு ஒன்றுவிட்ட சகோதரம்"

கண்ணேடிக்குள் குமாரசாமியின் புருவங்கள் விரிந்து உயர்ந்து திரும்பவும் கருங்கிக் கொண்டதை துரையார் கவனித்தார். தங்கம், இந்த விடயத்தை முதன்முதலாக அவரிடம் சொன்ன வேளையிலும் இப்படித்தானே அவரது புருவங்களும் உயர்ந்து விரிந்து கருங்கிக் கொண்டன. கேட்பதற்கு ஆச்சரியமான விடயங்கள் அவமானம் தருவதாகவும் இருந்துவிட்டால் புருவங்கள் மட்டுமா கருங்கிக் கொள்ளும், மனமுமல்லவா சுருங்கி ஓடுங்கி விடுகிறது?

பெடாக்டர் சொன்னார்: “முதுரீராமத்தில் கூட ஒண்டுவிட்ட அண்ணன் முறையான ஒருவன் தங்கச்சியோடு இப்பிடி நடக்கிறுன். அதிசயமாகவும் கிடக்கு, ஆத்திரமாகவும் கிடக்கு... மைகோட்”

“அந்தப் பெட்டைக்கு எங்கே போச்சது மதி. கிராமத் துச் சூழலில் பிறந்து வளர்ந்தவருக்கு ஒழுக்கத்தின் மேன் மை இங்குள்ள பெட்டையனுக்கு பார்க்கக் கூடத் தெரிஞ்சிருக்குமே.”

துரையார் சொன்னார்: “இனி என்ன செய்யிறது குமாரசாமி. நடந்தது நடந்து போச்சு. நடக்க வேண்டிய தைப் பார்க்கவேணும். ஏதேனும் குளிசை இல்லாட்டி இன்ஜெக்சன் அடிச்சு....”

“வட்ட த கெல் யூ ஆர் ரோக்கிங்.....” குமாரசாமியின் ஆத்திரங்களை அரவணைப்பது ஆங்கிலம். அந்த அறைக்குள் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து கேட்டது.

துரை, இன்றைக்கு இந்த உலகம் போகிற போக்கில் இன்னும் சிறிது நாட்கள் போன்ற ஒருவரையொருவர் பிடித்துத் தின்கிற நிலைமைதான் வரப்போகிறது. எங்கே பார்த்தாலும், அரிசி இல்லை, மா இல்லை, சினி இல்லை என்கிற கதைதான். வறுமை உக்கிரமாகத் தாக்குகிற வேளைகளில், சரியான வருமானம் இல்லாத ஏழைகள் தாங்கள் விரும்பியோ விரும்பாமலோ ஒழுக்கக் கேடான செயல்களில் ஈடுபடுவது தவிர்க்க முடியாததாகி விடுகிறது.

வறுமையினால் வேசித்தனத்தைக் கைக்கொள்பவர்கள் எமது பரிதாபத்துக்குரியவர்கள்.

ஆனால், இங்கே என்ன நடந்திருக்கிறது!

பெட்டைக்கு வறுமைச் சூழலில்லை. வாவிப் வயதின் கற்பணைகளினாலோ, சந்தர்ப்ப குற்றிலைகளினாலோ இதுவரை காணுத்தைக் கண்டு அனுபவித்துவிடவேண்டுமென்ற ஆசையினாலோ அல்லது வேறெந்தக் காரணங்களினாலோ— பெண்கள் எதை இழக்கக்கூடாதோ, அதை— இவள் இழந்திருக்கிறுன். இவள் பரிதாபத்திற்குரியவளாகமாட்டாள்.

இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளுக்கு, திருமணமாவதற்கு முன்னர் கற்பினை இழப்பதால் உண்டாகும் விளைவுகள் நன்கு தெரியும். அப்படியிருந்தபோதும் அவள் அதை ஒரு ஒன்றுவிட்ட அண்ணனிடம் இழந்திருக்கிறார்ஜான், அவனுக்குத் திமிரன்றி வேறில்லை. தெரியாமல் செய்துவிட்டேன் என்று சொல்வதற்கு இவள் ஒன்றும் சின்னப் பிள்ளையுமில்லை.

கற்பு ‘பொஸ்பரஸ்’ மாதிரி. அது பெண்களிடம் இருக்கும் வரையில் தண்ணீருக்குள் இருப்பதுபோல இருக்கும். சமுதாயம் ஒங்கி ஒழுக்கமாக இருக்கும். கற்பு வெளியிலே வந்ததோ — சமுதாயம் ஏரியத் தொடங்கிவிடும். ஒழுக்கம் ரூபாவிற்கு என்ன விலை எனக் கேட்கத் தொடங்கும் நிலை மையை உண்டாக்கிவிடும். தன் ஒழுக்கத்தை இழந்து. போனதின்மூலம் சமுகத்தின் நன்மை தீமைகளைக் கருத்தில் எடுக்காமல்விட்ட இவனுக்கு—அதே சமுகம் திருப்பித் தரப் போகின்ற விளைவுகளைத் தாங்கிக்கொள்ள வேண்டிய பொறுப்பு இருக்கிறது. அதை அவள் இலகுவில் தட்டிக் கழிக்க முடியாது.

சனத்தொகை பெருகிக்கொண்டே போகிறது. உலகத் தில் கால்வைக்க இடமில்லாமல் போகும். உணவுப் பற்றுக்குறையால் ஒருவனை ஒருவன் அடித்துத் தின்கின்ற பயங்கரம் உருவாகும்! இவற்றையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு விஞ்ஞானம் சில வழிகளைத் தோற்றுவித்தது. கருத்தடைக் குளிகைகள், கொண்டம், கொன்றுசெப்பில் என்று எத்தனையோ... பல கால உழைப்பின் பயனாக உருவாகின. பெரிய, உயரிய நோக்கத்திற்காக உலக மக்களை எதிர்கால அழிவினின்றும் காப்பாற்றுவதற்காக பல ஆராய்ச்சிகளின் பயனாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இக் கருத்தடைச் சாதனங்கள்... இன்று பரத்தைகளின் பம்மாத்துத் தனங்களை மறைத்துநிற்கும் போர்வைகளாகவுல்லவா மாறிவிட்டன.

வயது வந்த பிள்ளைகளுக்கெல்லாம், ‘கொண்டம்’, ‘கொள்ளுசெப்ரிவ்’ என்பதெல்லாம் மனப்பாடமாகிவிட்டது. அந்த அளவுக்கு ஒழுக்கம் ஒழிந்துபோய்விட்டது.

இவள் பெட்டைக்கு குளிகையைப் போட்டு வயிற்றில் இருக்கும் சிசுவினை அழித்துப் போடலாமென்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆனால் என்ன நடக்கும்? அவனுக்குப் பயம் போய்விடும். தன் தூர் நடத்தைக்குப் பாதுகாப்பு. இருக் கிறதேயென்ற துணிவில் மேலும் மேலும் கெட்டுப் போகத் துணிவாள் அவள். இது இயல்பு.

அதற்காகத்தான் சொல்கிறேன். அவளை அப்படியே விடுங்கள். வயிறு பெரிதாகட்டும். சமூகம் பார்க்கட்டும். நான்குபேர் காறி உழிழட்டும். அந்த அவதிகளுக்கு மத்தி யில் தன் தூர்நடத்தையின் சின்னமான குழந்தையைப் பெற்றும். திருமணமாகாமலே பாலுறவில் ஈடுபடுவதால் ஏற்படும் கஷ்டங்களை அவள் உணர்ட்டும். அது மற்றப் பெண்களுக்குப் பாடமாக அமையட்டும். சமூகம் திருந்தட்டும்.....”

பெரிய வெக்சருக்குப் பின்பு நிறுத்தினர் குமாரசாமி.

தான் வந்த விஷயம் என்ன, இவரின் வாதம் போய்க் கொண்டிருக்கும் தூரம் என்ன! நினைத்துப் பார்க்கப் பயமா யிருந்தது துரையாருக்கு.

“குமாரசாமி, நீங்க சொல்லிறதெல்லாம்” சரி.இப்ப பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவு சொல்லுங்கோ. என்னை நம்பி வந்திட்டான்.”

“துரை, இதைப்போல எத்தனையோ கேசுகளைக் கண்டு கேட்டு, பார்த்து என்ற கண், காது, மனமெல்லாம் புளிச் சுப் போச்சு. நான் சொல்லிறதையெல்லாம் சனம் ஏற்றுக் கொள்ளாதென்டதும் எனக்குத் தெரியும். ஆன, எனக் கென்னவோ தெரியேல்லை, இந்தமாதிரி விஷயங்களைக் கேள்விப்பட்டா ஆத்திரம்தான் வருகுது.”

“ம... சரி... பெட்டைக்கு இப்ப எத்தனை மாசம்?”

“இரண்டு”

“அப்ப நான் நினைக்கேல்லை, அது சரிவருமென்டு. அப்படியே குளிசையைக் குடுத்து சரி பண்ணினாலும் உடம்பு உருக்குலைஞ்சி போயிரும். நவ் இற் ஈஸ் ரூ லேற்.”

முகமெல்லாம் குப்பென்று வியர்த்தது துரையாருக்கு.

“அப்ப இப்ப என்ன செய்யிறது?”

“நான் ஒன்டு சொல்லட்டே, நீங்க குறை விளங்கப் படாது. ஒரு சிழைமைக்குள் ஆரும் பொடியனுப் பார்த்து கல்யாணத்தைக் கட்டி வைக்கச் சொல்லுங்கோ. அதை விட வேறு வழியொன்றும் எனக்குத் தெரியேல்லை. ஆனால் அந்தப் பொடியன்தான் பாவம்.”

இரண்டு கிளாஸ்களுக்குள் பார்வியை விட்டு தட்டத் தில் ஏந்திவந்து மேசையில் வைத்துவிட்டுப் போன்ற ஒரு பையன். அந்தக் கோப்பைக்குள் விஷம் இருப்பது போன்ற பிரமை துரையாருக்கு. தாங்கள் முன்றுபேரும் விஷம் குடிப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லை.

நான் நிற்கிற இந்தப் பூமி அப்படியே விளந்து என்னை எடுத்துக்கொண்டால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும். இப்ப அடித்துக்கொண்டிருக்கிற வெள்ளம் ஒரேயடியாக வந்து என் குடும்பத்தையே அள்ளிக்கொண்டு போகக்கூடாதா? அப்படியே போய்விட்டால் எங்களுடனேயேஇந்த இரகசிய மும் மறைந்து மண்ணேடு மண்ணுகிப் போய்விடுமே. நடக்கக்கூடாத அதிசயமொன்று நடந்து இந்த இக்கட்டு களெல்லாம் மறைந்து விடாதாவென்று என்னத் தலைப்பட்டார் துரையார்.

நேரமோ ஆருகிவிட்டது. மழை முற்றுக விட்டிருந்தது. தேவையில்லையென்பதால் கையிலிருந்த குடை பார்மாகத் தோன்றியது. இதயக் குலையை ஏதோவான்று கெட்டியாகப் பிடித்துப் பிழிந்துகொண்டிருந்தது.

துரையார் சொன்ன பொய் அவரது இதயத்தின் மேல் குந்தியிருந்து பாரித்தது.

“துரை மழையும் விட்டுட்டது. ஒன்டுக்கும் யோசியா மல் போயிட்டு வாங்கோ”

அதன்பிறகு அவரோடு கணத்திருந்துவிட்டு வெளியே புறப்பட்டபோது நேரம் ஏழாகிவிட்டபோதும்—இருட்டு முற்றுக்கத் தெருவையெல்லாம் அடைத்திருந்தபோதும்—அவருக்கு வீட்டுக்குப் போகமனமில்லை.

‘முந்தி ஆரோ சொன்னவங்கள், அன்னுசிப்பழும் வாங்கிக் கொடுத்தால் சரிவருமென்று. அதையும் பார்ப்பம்... அதுக்கும் சரிவராட்டி இனி கடவுள் விட்ட வழி.’

அன்னுசிப்பழும் சாப்பிட்டால் பற்கள் கூகம் என்பதால் அதை அவர் சாப்பிட விரும்பியதேயில்லை. ஆனால்—இன்று அந்த இருட்டிலும் மார்க்கெட்டை நோக்கி வேகமாகக் கால்களைப் படரவிட்டார்.

7.

எட்டு நாட்கள் என்பது நாட்கள் போல போக்குக் காட்டிவிட்டுக் கழிந்துவிட்டன. இவ்வளவு நாட்களாகப் பெய்துகொண்டிருந்த மழையும் இனி இந்தப் பக்கம் வரமாட்டேன்று சொல்லிவிட்டுப் போனதுபோல முதல் நாள் இரவோடு உய்ந்துவிட்டது. அவர் ஒருவர் விருந்தாளி யாக வந்துவிட்டுப் போனதால், நானென்றாலும் இருக்கிறேனென்பதையே மறந்துவிடுவிர்கள்... என்று தானும் இருப்பதை வலு உக்கிரமாகக் கொட்டிக் கொள்ளும் போக்கில் சூரியன் வென்றது வாங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

வெளிக் கொட்டியில் ஈரச் சாக்குகள் வெய்யிலில் காய்ந்து கொண்டிருந்தன. வீட்டில் எங்கு பார்த்தாலும் ஈரம். இரண்டொரு ஈரப் பாய்கள் முற்றத்தில் கிடந்தன. ஒரு தொங்கல் வீட்டின் கூரையிலும் மறு தொங்கல் முருங்கை மரத்திலும் கட்டப்பட்டிருந்த சிறிய கயிற்றுக் கொடி இப்போது தேவையின்பொருட்டு நீண்டிருந்தது. முற்றத்தில் போட்டிருந்த வெள்ளம் வடிந்துபோக இடபில்லாமல்

தேங்கிநின்று அதிலேயே ஊறிப்போனதால், பட்டுச் சேலை விரித்ததுபோல் சேற்றுக் களி மொக மொசுத்தது. ஈர மன்னின் சோகை மணம் இன்னும் ஜிகுஜிகுவென அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

கிணற்றாடியில் தண்ணீர் அள்ளும் சப்தம். துரையார் இன்றைக்கு லீவி. அதுதான் தங்கத்தின் வேலையை அவர் எடுத்துக்கொண்டார் போல இருக்கிறது.

பத்து நாட்களாகப் பாயில் கிடந்தவள்போல சோர்ந்து கிடந்தாள் தங்கம். கிணற்றாடி பக்குக்கு அருகில் கரிச்சட்டி பாணகளை முன்னால் பரப்பி வைத்துக்கொண்டு தேங்காய்ப் பொச்சால் சாம்பலைக் கரைத்து விளக்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

பனங்காய்க் காலமாக இருக்க வேண்டும். கொசுக் கங் அவளது முகத்தை மொய்த்துக்கொண்டிருந்தன. கரும் மாற்றிக் கொண்டிருக்கும் கையை எடுத்து முகத்திற்கு நேரே விசுக்கிவிட்டாள். அந்தக் கொசுக்கூட்டம் திரும்ப வும் அவள் மினுக்க ஆரம்பித்தபோது... கூட்டமாக வந்து முகத்தை மொய்க்கத் தொடங்கியது. இனிப்பைக் கண்ட கொசு பறந்து வந்து மொய்ப்பதும், எதிர்ப்பு ஏற்படுகின்ற போது பறந்துபோவதும், திரும்பவும் வந்து மொய்ப்பதும்.....

இந்திராவும் இனிப்பைக் கண்ட கொசுதானோ? இப் போது எதிர்ப்புண்டானதால் தன் செயலைத் தற்காலிக மாக நிறுத்தியிருக்கும் அவள்— குழந்தை உருவாகும்போது திரும்பவும் அவள் கெட்டுப் போவானோ!

ஒருவனின் கையைப் பிடித்தத் தனியே போய்விட்ட பின்பும், பனங்காய்க் காலம் ஏற்படுகையில் இவள் தனது கெட்ட செய்கையை ஆரம்பித்து விடுவானோ!

தங்கத்தின் கைகள் சட்டியை மினுக்கிக் கொண்டிருந்தாலும் மனம்மட்டும் சம்பந்தமில்லாமல் எதையெதையோ என்னியென்னி மாய்ந்து கொண்டிருந்தது. கடந்த எட்டு நாட்களாகவே அவள் இப்படித்தான் இருக்கிறான். முகட்டு வளையில் எவிகள் ஒடித் திரிந்தாலும், பக்கத்து வளவு நாய்

வாள், வாள் எனக் குத்திக்கேட்டாலும்... அவற்றேடு இந்திராவின் எதிர்கால நிலைகளைச் சம்பந்தபில்லாமல் ஒப்பிட்டுப் பார்த்து அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோன்.

நேற்றுக்கு முந்தியநாள்...பின்னேரம் மழை சிறிது தூறலாகஇருந்தபோது முன்வீட்டு அன்னபூரணக் கிழவிகைமாற்றுக் ஜிந்து ரூபாய் வாங்கத் தங்கத்திடம் வந்திருந்தான். தங்கம் பட்டபாடு! கிழவி ஊர்க்கதை கதைப்பதில் ரேடி யோப் புகழ் பெற்றவள். அப்படியான ஒருத்தியின் வருகை பயம் ஊட்டக்கூடியதாகத்தான் இருக்கும். கிழவி... ஜிந்து ரூபாய்த் தேவை கருதி சம்பிரதாயச் சம்பாஷனைகளை அன்புள்ளம் கொண்டவள்போலப் பொழிந்துவிட்டு கிடைத் ததைப் பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டாள். ஆனால், அவருடைய வருகை எத்தனை கொந்தளிப்புகளைத் தங்கத்தின் மனக் கடவில் ஏற்படுத்திவிட்டது.

இப்போது வீட்டு வேலையெல்லாம் இந்திராதான் செய்கிறோன். தாயின் முகத்தையோ தந்தையின் முகத்தையோ அவளால் நிமிர்ந்து பார்க்க முடியவில்லை. இவர்களுக்கும் அவளது முகத்தைப் பார்க்கின்றபோது வருத்தமாக இருந்தது; ஆக்திரமாக இருந்தது. பயமாக இருந்தது.

தேங்காய் எண்ணெய் விளக்காக, அழகாக, துலாம் பரமாக எரிந்து ஓவியேற்றிக்கொண்டிருந்தவள் - லாம் பெண்ணெய் விளக்காக ஓவி குன்றி, புகையைக் கக்கிக் கொண்டல்லவா எரிந்துகொண்டிருக்கிறோன்.

தான் செய்துவிட்ட வெட்கம் கெட்ட செய்கையினால் தீராத பழிக்கு ஆளாகப்போகும் தாய், தந்தையருக்கு தன்னால் செய்யக்கூடியதெல்லாம் செய்து கடன் தீர்த்துவிட இந்திரா மிக வெறித்தனமாக விரும்பினாள்.

இதைவிடப் பெரிய பாவும் தன்னால் செய்ய இனிமேல் முடியாதென உணர்ந்தாள். பிராயச்சித்தம் இல்லாத பெரிய தவறு இது என்பது..... நாட்களின் ஒட்டத்தினால், தொடர்ந்து வந்த துன்ப உணர்வுகளின் தொந்தரவுகளினால் அந்தத் தொந்தரவுகள் காட்டிய நியாயபூர்வ தீர்ப்பு களினால் அவருக்கு விளங்கத் தொடங்கியது.

ஆனாலும், நான் பிராயச்சித்தம் செய்துதான் ஆக வேண்டும். என்னியே மாய்த்துக்கொண்டு தாய், தகப்ப னுக்கு எல்லாம் செய்துகொடுக்க வேண்டும். அவர்களைப் பூப்போல வைத்துக் காக்க வேண்டும். கலியாணம் என்கிற சுகமே எனக்கு இனி வேண்டாம். நான் பிறந்து வந்ததே அந்தத் தங்கமான பிறவிகளுக்காகத்தான்... ஏறும்புக் கூட டங்கள் போல எண்ணங்கள் வந்து அவள் இதயத்தைப் படையெடுத்து மொய்த்தன.

வீட்டில் இருக்கிறது எனச் சொல்லக்கூடிய அத்தனை வேலைகளையும் அவள் செய்யுத் தலைப்பட்டாள். தனக் கென்று இவியொரு தனி வாழ்க்கை தேவையில்லையென தனியறையிலிருந்து மூர்மூர்ரென விழித்துக்கொண்டு யோசித்துக்கொண்டிருந்தவளிடம், துரையார் கொண்டு வந்த அன்னுசிப் பழத்தைச் சுருக்கமான விபரங்களோடு சங்கோசமான பாவண்யோடு, வெட்கம், பயம், வருத்தம் எல்லாம் நிறைந்து எண்ணெய் வடிந்த முகத்தோடு— தங்கம் கொடுத்தபோது, தன் எதிர்காலத்தைப் புனர் நிர்மாணம் செய்யத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள் என நினைத்துக் கொண்டாள். என்னதான் பழுது பார்த்தாலும் உடைந்து போய்விட்ட கண்ணுடி முன்போல ஒட்டிக்கொள்வது முடியாத காரியமென எண்ணி... தனக்குள்ளேயே வரட்டுச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்துக்கொண்டாள் இந்திரா.

அன்னுசி சாப்பிடத் தொடங்கி இன்றேரு நான்கு நாட்களாகிவிட்டன. அவ்வப்போது வயிறில் ஏதோதாரு பிசைவு. தலையிடித்தது. அடிவயிறு கல்லுக்கட்டித் தொங்கவிட்டாற் போன்று பாரித்து நொந்தது. எலும்புகள் மூட்டு மூட்டாகப் பூட்டுப் பூட்டாகக் கழற்றிப் போடுவது போன்று ஒரு அந்தரமான உணர்வு. மேலெல்லாம் பச்சை இறைச்சியாக நோவு எடுத்தது. கை, கால்கள் உள்ளந்தன. கையைக் காலை அப்படியே வெட்டிப் போட்டுவிட்டால் நல்லது போலத் தோன்றியது.

என்னதான் செய்தாலும் இரண்டுமாதக் கரு இன்னும் முளைத்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறது என அவள் கருதினான்.

வரண்டு மரத்துப்போன அவள் நெஞ்சத்திற்கு இனிமேல் என்ன ஏற்பட்டாலும் பொறுத்துப்போகிற மனப்பலம் ஏறிக்கொண்டிருந்தது. ஆயினும், தன் தாய், தகப்பனுக்காக, அவர்கள் முன்போல வெளியே தெருவில் மான முடன் நடமாட வேண்டுமென்பதற்காக — அந்தக் கரு — அரைவாசியிலேயே அழிந்து போகாதாவென கடவுளை அடிக்கடி வேண்டிக்கொண்டாள். தன்னுடைய பிழைக்காக ஒன்றுமறியாத அந்த அப்பாவிகள் உருக்குலைந்து போகக் கூடாது — அதற்காகவாவது முருகா... என்னைக் காப் பாற்று... காப்பாற்று... என அந்தச் சின்ன வீட்டிற்குள் இருந்து எத்தனை தரம் அழுது புலம்பினிட்டாள் அவள்.

துரையார் பக்கிற்குள் தண்ணீர் இறைத்து முடித்து விட்டு, கிணற்றுக் கட்டினின்றும் இரங்கினார். அவருக்குத் தங்கத்தைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. தங்கத்திற்கு அவரைப் பார்க்க பாவமாக இருந்தது; இந்திராவக்கு அவர்கள் இருவரையும் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது.

“என்னை நான் மினுக்கித் தரட்டோ?”

தன் இதயத்தில் அவள்பாவிருந்த அன்பினையெல்லாம் ஒன்றுகூட்டி அனுதாபம் சேர்த்து தங்கத்திடம் கேட்டார் துரையார்.

“இது பொம்பிளையள் செய்யிற வேலை. நீங்களும் செய்யிறதோ?”

“அதுக்கென்னை. ஐந்தாறு நாளுக்குள்ள நல்லாடுள்ளுக்கே போயிற்றுய்.”

“அதெல்லாம் ஒண்டுமில்லை. நீங்கள் ஏன் இன்டைக்கு வீணை வீவு எடுத்தனீங்கள்?”

“எனக்கு மனம் சரியில்லை. அங்க போனு வேலைசெய்ய வேணும். சும்மாயிருந்து யோசிக்க எனக்கு விருப்ப மில்லை.”

“நேற்று, முந்தனுத்து வளிய தெருவில் அவனைக் கண்டனீங்களே?”

“இல்லை.”

“விட்டுக்கு தெரிஞ்சிட்டுதென்டு அவனுக்குத் தெரிஞ்சு போயிற்றதுபோல்.”

“அவன் எந்த முகத்தோட எங்கட முகத்தில முழிக் கிறது? ஆனால் ஒண்டு மட்டும் சொல்றான். எங்கட மனம் நொந்ததுக்குத் தக்கன அவன் அனுபவிப்பான். அவனைக் கடவுளே கவனிச்சுக் கொள்ளாட்டும்.”

“ம... பிள்ளை எப்ப அதைச் சாப்பிட்டவள்?”

“நாலு நாளாகுது.”

இன்னும் ஒரு பலனும் ஏற்படவில்லையெனச் சொல்லுவதுபோல வாயைப்பிதுக்கினால் தங்கம்.

ஒருகனம் உண்டான மொனம்— அவர்கள் இருவரி லும் யோசனை உருவாகத் தொடங்கியதும் நீண்டு வளரத் தொடங்கியது.

வளவின் தெருவருகே டைகர் குரைப்பது கேட்டது. கிணற்றினை மறைத்துப் போடப்பட்டிருந்த கிடூகு வேலிக்கு மேலால் எட்டிப் பார்த்தார் துரையார்.

தன்னைப் பார்த்துக் குரைப்பதும், நிற்பாட்டுவதும் திரும்பக் குரைப்பதுமாகப் பின்னால் ஓடிவந்த டைகரைப் பார்த்து, “உதுக்கு ஆட்களைத் தெரியேல்லைப்போலும்” எனச் சொல்லிக்கொண்டே, விருந்ததுச் சாக்கில் கால்களைத் தட்டிக்கொண்டு நின்றுள் விசாலாட்சி. அவள் தங்கத்தின் தங்கை. குடும்ப மானத்தைக் கடித்துக் குதறிக் குற்றுயிராக்கிவிட்டு, ஐந்து ஆறு நாட்களாகக் கண்ணில் எதிர்ப் படாமல் எங்கேயோ இருந்து அவர்கள் எல்லோருடைய மனங்களிலும் குழப்பத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் பொன்னம்பலத்தின் தாய் அவள்.

“ஆரணை அது...?” —கேட்டாள் தங்கம்.

“உன்றை தங்கச்சி.ஏன் வாருளோ தெரியேல்லை. நீதான் போய்க் கடதை.”

“அக்கா. அக்கா...” வழுமையான சாயலில் கூப்பிடுக் கேட்டது.

“இஞ்சை வா விசாலம், கிணற்றடியில் இருக்கிறன்.”

கையோடு கொண்டுவந்த சரையொன்றை மேசை மேல் வைத்துவிட்டு, “கூப்பனுக்கு பருப்புக் குடுக்கிறுங்கள். வாங்கேல்லையோ” எனக் கேட்டுக் கொண்டே கிணற்றுக் கட்டருகே வந்தாள் விசாலம். பட்டுத் துணி விரித்தது போல இருந்த நிலத்தில் அவளது காலடிகள் பட்டு, களிச் சேறு அவற்றேடு ஒட்டிக்கொண்டு போயிற்று. காலோடு ஒட்டிவந்த சேற்றைத் துணி துவைக்கும் கிணற்றுக் கல் வில் தேய்த்து வழித்தாள் விசாலம்.

துரையாருக்கு அங்கு நிற்கப் பிடிக்கவில்லை. முருங்கைக் காய் பிடுங்கும் சாக்கில் மரத்துக்குக் கிட்டப் போய் ஒவ் வொரு காயாகப் பிடித்து, ‘சும்மா’ ஆராய்ந்து கொண் டிருந்தார். முருங்கைக் காயைச் சாப்பிடத்தான் தெரியும். வேறு அதைப்பற்றி அவருக்கு என்ன தெரியும் ஆராய் வதற்கு?

ஏதோ ஒரு நினைவில் முருங்கைக்காய் ஒன்றைப் பிடுங்கினார். பிடுங்கிய பின்னர்தான் அது பிஞ்சு என்பதை அறிந்து தன் மொக்குத் தனத்தை நொந்துகொண்டார்.

அவர் தங்கத்தைக் கைப்பிடித்தபோது விசாலத்திற்கு காதாலும் மூக்காலும் ஒட, சின்னப் பாவாடை ஒன்றைக் கட்டிக்கொண்டு திரிந்த வயது. அவர்தான் கதிரித்தம்பி கிளாக்கரை வளைத்துப் பிடித்து அவருக்குக் கட்டி வைத்த வர். பருவத்திற்கு வந்தபின்னர்கூட அத்தான், அத்தான் என்று அவருக்குப் பின்னால் திரிந்து அங்கு பாராட்டியவள் இந்த விசாலம். அக்கா, அக்கா என்று வாயோயாமல் சொல்லி உயிரை விடுவாள். இந்திராவைத் தூக்கித் திரிந்து வளர்த்தவன். கதிரித்தம்பி கிளாக்கரும் சோலி சுரட்டில்லாதவர். தாலுண்டு தன்பாடுண்டு என்ற ரீதியில் பிரச் சினை இல்லாத சீவன். ஏதும் புதினமாக நொறுக்குத்தீன் செய்திருந்தால், தமக்கையின் குடும்பத்திற்குக் கொண்டு வந்து கொடுக்காவிட்டால் விசாலத்திற்குப் பத்தியமில்லை. இப்போதுகூட ஏதோ நொறுக்குத்தீன் கொண்டுவந்திருக் கிறுள் போவிருக்கிறது.

“பருப்பு இரண்டு அவுன்சம், னி கால் இருத்தலும் கூப்பனுக்குக் குடுக்கிறுங்கள். எடுத்தனியேக்கா?” என்று கேட்டாள் விசாலம்.

அவனுக்குப் பெயரைப் போலவே விசாலமான முகம். விசாலமான நோக்கு. விசாலமான பார்வை.

“இல்லை பிள்ளை. இவன் கந்தசாமியின்றை மகனல்லோ கோப்பிற்டி மனேச்சர். அவன் எல்லாத்தையும் கள்ள விலைக்கு விக்கிருணெண்டு கேள்வி.”

“இப்ப வாங்கல்லையோ?”

“இல்லை.”

விசாலத்தின் முகம் வழிமைபோலவே தூய்மையாக, அப்போதுதான் எண்ணெய் தேய்த்து முழுகிவிட்டு வந்த வள்போல இருக்கிறது. நடந்த விசயத்தைத் தெரிந்த வளாயிருந்தால், இவ்வளவு தூய்மையாக இருக்கமுடியுமா, அந்த முகம்? நேரில் விழிக்கக்கூடப் பயந்துகொண்டு வரா மலே இருந்துவிடுவானேயொழிய, இப்படி வந்துநின்று கூப்பன்கடை அரிசி, பருப்புக் கதைகளைக் கதைத்துக் கொண்டு நிற்பாளா?

“இந்தக் கிழமை என்ன அரிசியாம் பிள்ளை?”

“போன கிழமை குடுத்த கறுத்தப் பச்சைதான், குறு நல் இல்லை.”

கறுத்தப் பச்சையில்லை, வெள்ளைப்பச்சை கொடுத்தால் தான் “என்ன? அதைப்பற்றி ஒப்புக்காவது வருத்தப் படவோ அல்லது சந்தோசப்படவோ அவள் மனம் ஒரு நிலையிலா இருக்கிறது. அவள் உள்ளாம் விரும்பாதபோது, வாய்மட்டும் கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. கடுமையான சுரத்தில் அடிபடுவனுக்கு கோழி அடித்துக் கறிசமைத்து முன்னேவைத்தால் எப்படியிருக்கும்? தங்கம் சுரத்தில்லா மல் சம்பாவித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நேற்றிரவு மிச்சமாகிப்போன கிழங்குக் கறி, சட்டி யோடு அடிப்பிடித்திருந்தது. அதை எட்டத்தில் கொட்டி விட்டு, சாம்பலை தேங்காய்ப் பொச்சில் தேய்த்துவிட்டு விசாலத்தைப் பார்க்க நிமிரந்தாள் தங்கம்.

நாலைந்து காகங்கள் பழங்கறியைக் கொத்திக்கொண்டு போக வந்து திக்குக்கொன்றுக் நின்றன. ஒரு துணிவுள்ள காகம் கிட்ட வந்து பெரிய கிழங்குக் கட்டியொன்றைக் கொத்தியெடுத்துக்கொண்டு பறந்தது. மற்றைய காகங்களும் தத்தித் தத்தி வந்து எட்டத்தில் நின்று சொன்னை நீட்டிப் பழங்கறியைக் கொத்தின. யாரும், 'சொய், சொய்' என்று கையைக் கிளப்பி அவற்றைத் துரத்தினால், பறப்பதற்கு ஆயத்தமாக நிற்பதுபோல இருந்தன அவைகளைப் பார்க்க.

தென்னம்பாளையில் வந்து தரித்த ஒரு காகம், கேர், கேர என விடாமல் கரைந்து தள்ளியது.

"என்னக்கா, காகம் கத்துது. ஆரும் வரப் போருங்கள் போல."

"ஆர் பிள்ளை இங்க வாறது?"

சரச் சாம்பல் பட்ட முந்தானைச் சேலையை உதறிவிட்டு எழுந்த தங்கம், "வாவன் பிள்ளை வீட்டுக்குள்ளை" எனக் குறியவண்ணம் நடந்தாள். விசாலம் பின்தொடர்ந்தாள்.

"எங்கையக்கா இந் தி ரா வின்ரை சிலமைனக் காணேல்லை?"

"அவன் அடுக்களைக்குள்ளை இருக்கிறான்."

சிறியதாயின் குரல்கேட்டு அடுக்களை வாசல் நிலையருகே வந்து நின்றார்கள் இந்திரா. அவன் வந்துநின்ற தோரணையும், அந்த வீட்டிலே உருப்பெற்றிருந்த அசாதாரணமான அமைதியும், தமக்கையின் காய்ந்துபோன முகமும், முருங்கைக்காய் ஆயும் சாக்கிலே தன்னேடு கதைக்கும் சந்தர்ப்பத்தைத் தனிர்த்துக்கொள்ளும் அத்தான் துரையாரின் போக்கும்... மிகப் பெரிதாக இல்லாவிட்டாலும் சிறிதளவு விசாலத்தின் வயிற்றைக் குடைந்தது. இன்னதென்று புரியாத சிந்தனை வளர ஆரம்பித்தது. அன்றைய நாள் வீடிந்தபின்னரும், விடியாத முகங்களோடு அவர்கள் நிறப்பதைப் பார்க்க அவருக்கு என்னவோ செய்தது. வேறு குடும்பமாக இருந்தாலும் சின்ன வயதிலிருந்தே உரிமையோடு பழகிவிட்டதினால், சுகம், துக்கம் ரதுவானுறும்

விசாரித்து விளங்கிக்கொண்டு சந்தோசமோ அனுதாபமோ காட்டிக்கொள்வதில் பின்னிற்பதில்லை விசாலம்.

இன்று என்ன இவர்களுக்கு ஏற்பட்டுவிட்டது?

வெளியே நின்ற துரையாருக்கு அப்படி நிற்கவும் பிடிக்கவில்லை. விசாலத்திடம் கதைக்கவும் விரும்பவில்லை. ஒருதரம் கதைத்தாலென்ன என்று நினைக்காமலிருக்கவும் முடியவில்லை. மெதுவாக அடுக்களை வாசலடிக்கு வந்து கூரையில் நீட்டிக்கொண்டிருந்த ஒரு ஓலையைப் பியத்து அதிலுள்ள ஈக்கிலை வேருக்கினார். ஓலையைக் கீழே ஏற்ற தார். ஈக்கிலை துண்டு துண்டாக உடைத்து உள்ளங்கையில் வைத்துக் குலுக்கினார்.

மனம் பொறுக்காமல் கேட்டாள் விசாலம்

“என்னப்பா எல்லாரும் ஒருமாதிரி இருக்கிறீங்கள், என்ன பிடிச்சிருக்கு?”

“பேய் பிடிச்சிருக்கு.”

துரையாரின் இயல்பான பொறுமைக் குணத்தினால்; இதுவரை அடங்கியிருந்த ஆத்திரம் அந்த ஒரு கணத்தில் கண்மண் தெரியாமல் வெளியே வந்தது.

“இஞ்சு, இதில் நின்டு விசர்க்கதை பேசாம் உன்ற வேலையைப் பாத்துக்கொண்டு போ.”

தொண்டையில் மீன் முள்ளு குத்திக்கொண்டதுபோல விகிதத்து விழித்தாள் விசாலம். என்றுமே இதுபோன்று துரையார் அவளிடம் ஏரிந்து விழுந்ததில்லை. இன்றைக்கு—ஏன் நெருப்புத் துண்டை விழுங்கிக் கொண்டவராகக் கத்துகிறூர். ஒரு பாவமும் அறியாத என்னிடம். ஏன் இப்படிச் சினக்கிறூர் என கேட்பதுபோல மிக்க வருத்தத் துடன் தங்கத்தைப் பார்த்தாள் விசாலம்.

‘இவளிடம் ஆத்திரப்பட்டு ஒன்றுமாகப் போவதில்லை. ஆத்திரப்படாமல் விட்டுத்தான் என்ன ஆகப்போகிறது. தன்னுடைய குலக்கொழுந்தின் கொம்பேறி மூக்கன் வேலையை இவள் அறிந்துகொள்ள வேண்டாமா? திக்கித் திணறி அழவேண்டாமா? அந்த அழகையைப் பார்த்து நான் கொஞ்சமாவது ஆறுதல்பட்டுக் கொள்ள வேண்

டாமா? பாலுறவு என்றால் என்னவென்று தெரியாத பால் குடிப் பாலகனது படுபாவித்தனத்தைக் கேட்டு இவள் புழுப்போல நெளிவதை நான் பார்க்க வேண்டும்... ஆனால் இதனுலெல்லாம் நடந்துவிட்ட சேதத்தை மீளப் பெற்று விட முடியுமா?

எங்களோடு எவ்வளவு அன்பாக நடந்திருக்கிறார்கள். அந்த நாய் செய்த அடாமுண்டித்தனத்திற்கு இவள் என்ன செய்வாள். இருந்தாலும் விஷயத்தைச் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது... அந்த ஒரு கணத்திற்குள் எத்தனைவிதமான சிந்தனைப் புழுக்கள் துரையாரின் மூளையைக் குடைந்து போறையாக்கின.

கடுஞ்சொல்லைத் தாங்க முடியாத விசாலத்தின் கண் களிலே நீர் வீழ்ச்சி. அவனுக்கு தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது. செருமி தொண்டையை இலகுவாக்குவதற்குப் பயமாக இருந்தது.

நடுக்கூடத்துச் சுவரில் கொழுவியிருந்த மூங்கில் பிரம் புப் பையை நோக்கி இரண்டு குருவிகள் பறந்து வந்தன. ஒன்று, தன் சொண்டில் கவ்வியிருந்த வைக்கோல் நாரை பைக்குள் போட்டுவிட்டு சிர் சிர் எனப் பறந்து போயிற்று. முருகன் படத்தில் சிறிது நேரம் தரித்துநின்ற மற்றைய குருவி, தான் கொண்டு வந்த புற்கள், தும்புகளை பைக்குள் போட்டுவிட்டு கீக் கீக் கீக்... என ராகம்பாடி அங்குமின்றும் பார்த்தது. நிலைமையை என்னிட திருப்திப்பட்டுக் கொண்டதோ என்னவோ... திரும்பவும் சிர்ர்... சிர்ர்.. என இறக்கையை அடித்து வெளியே பறந்து போயிற்று. அதன் கால்களில் சிக்குப்பட்டு வந்த இரண்டொரு தும்புகள் நடுக்கூடத்தில் விழுந்தன. இப்போது குருவிகளின் குடிசையாகிவிட்டது அந்த பிரம்புக்கூடை, பானிப்பதற்குத் தேவை ஏற்பட்ட போதும், குருவிகளுக்காக அதை கொழுவிய படியே விட்டுவிட்டார் துரையார். அதனால் தங்கத்திற்குத் தான் வேலை கூடிவிட்டது. வீட்டுக்கூடத்தை அடிக் கொரு தடவை கூட்டவேண்டி ஏற்படும்.

குருவிகள் கணநேரத்தில் பறித்துக்கொண்ட தனது கவனத்தை மீளப் பெற்றுக்கொண்டால், அங்கே நிலவி

யிருக்கும் சங்கடமான சூழலுக்குள் திரும்பவும் கைதாகிப் போக வேண்டிய கஷ்டத்தை உணர்ந்து கொண்டு, குருவிகள் வந்த திக்கையும், போன திக்கையும் வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டு நின்றூர் துரையார்.

“நான் என்ன பிழை செய்தனன்? ஏன் இப்படிச் சினக் கிறீங்கள்?” வாய்விட்டுக் கேட்டாள் விசாலம்.

“நீ ஒண்டும் செய்யேல்லை. உனர் மகன்தான்...”

“என்ன செய்தவன்?”

“அதை அவனிட்டையே போய்க்கேள்ள..... வெளியே திரத்த வேண்டிய நாயை வீட்டுக்குள் அடுக்கின்னுக்கு எங்களுக்கு இதுவும் வேணும், இன்னமும் வேணும்” என்று சிறிவிழுந்தார் செல்லத்துரை.

தங்கம் எழுந்து விசாலத்தை பெரிய வீட்டுக்குள் கூட்டிக்கொண்டு போனாள். இந்திரா அடுக்களைக்குள் கத்தரிக்காய் வெட்டிக்கொண்டிருந்தாலும், கவனம் முழுவதும் பெரிய வீட்டையே வளைய வந்தது. முற்றத்திற்கு வந்த துரையார், தேவையில்லாமல் திட்டியாகக் கிடந்த வேளி யோர் நிலத்தை மன்னெட்டியால் வெட்டி, மன்னைக் கொண்டுவந்து முற்றத்து வாசல் சேற்றின் மேல் தொப்பு தொப்பு எனக் கொட்டினார்.

தெருவிலே சைக்கிளில் மீன் விற்பவன் ஒருவன், “ரூல், ரூல்” எனக் கத்திக்கொண்டு போனான். வாசல் கதவை நோக்கிப் போனார் துரையார்.

தூரத்திலே, ஒழுங்கையின் கோடியிலே ‘யூசி’ எலச்சன் கேட்ட பொன்னுத்துரையின் பெண்சாதி ரூல்காரனேடு விலைபேசிக்கொண்டு நின்றார்கள். எதிரேயிருந்த வளைவின் வெலிக்கு மேலால் ஒரு கை— மீன் செதில்கள் நிறைந்த சட்டியொன்றை தெரு ஓரத்தோடு கவிழ்க்கின்றது. எங்கிருந்தோ பறந்துவந்த காகங்கள் தெரு ஓரத்தோடு சிதறி யிருந்த செதில்களைக் கொத்திக்கொண்டு பறக்கின்றன. கறித் தண்ணீரின் நாற்றம் மூக்கை ஊடுருவி அருவருப்புக் காட்டுகிறது.

“ஓ... இது என்ன சனங்கள்” என முன்னுழுக்க நினைத்தவர், தன் வீட்டு நிலைமை சடுதியாக ஞாபகம் வரவே ஈம்மா பார்த்துக்கொண்டு நின்றார். இருந்தாலும் கறித்தனனீரின் நாற்றம் சுதிக்க முடியவில்லை.

“உங்களைத்தான், ஒருக்கா வீட்டுக்குள் வாங்கோ” என்று தங்கம் கூப்பிடுவது கேட்கிறது. வாசலடிக்கு வந்து கால்மண்ணை சாக்கில் பலமாகத் தட்டிவிட்டு ஒருதரம் செருமியபின் கூடத்திற்குள் போகிறார்.

விசாலம் அழுதிருக்க வேண்டும். கன்னப்பரப்பில் வடிந்த கன்னீர் காய்ந்து கிடக்கிறது. புதிதாக இரண்டு சொட்டு கள் அதே இடத்தில் விழுவதற்கு தயாராக இருக்கின்றன. துரையார் பெரிய வீட்டுக் கதவின் சாவி ஒட்டைக்குள் விரலை நுழைப்பதும், எடுப்பதுமாக நிற்கிறார். விசாலம் துரையாருக்குக் கிட்டே வந்து அவர் எதிர்பாராத போது திடீரெனக் கீழே விழுந்து அவரது கால்களைப் பிடித்துக் கொள்கிறான்.

திடுக்கிட்ட துரையார் காலை இழுத்துக்கொண்டார்.

“அத்தான், நீங்களும் அக்காவும் எனக்கு அப்புவும், அம்மாவும் மாதிரி... அந்தக் குடிகெடுத்தவனை நீங்கள் வெட்டிப் போடுங்கோ... காலைக் கையை முறிச்சி போயிருமா விஷயம்?”

“இல்லை அத்தான். எனக்காக நீங்க பாக்காதிங்க. அவன் இதோடு செத்துப்போயிற்றுன் எண்டு தலை முழுகிப் போட்டன் நான்.”

மூக்கைச் சீறிச் சேலைத்தலைப்பால் துடைத்தபடியே, தமக்கையைப் பார்த்துக் கொள்ளுன் விசாலம்.

“அக்கா, இப்ப இந்திராவுக்கு என்ன செய்யவேணும் எண்டு சொல்லுங்கோ, என்ற உயிரைக் கொடுத்தெண்டா லும் செய்து முடிக்கிறான். என்ற மகன் செய்த அநியாயத் திற்கு பிராயச் சித்தம் என்ன, சொல்லுங்கோ...?”

விசாலம் விக்கிவிக்கி அழுதாள். தன் மகனுல் இந்தப் பழி வந்துவிட்டதே! தன் வளர்ப்பில் ஏதோ பிழையிருக்கிறதோ என்றெல்லாம் நினைத்து ஏங்கி ஏங்கி அழுதாள். எழுந்து பக்கத்திலிருந்த கதிரையில் குந்தினாள். அக்காவினதும் அத்தானினதும் காலடிகளை நாட்கணக்கில் கட்டிப்பிடித்து அழுது தீரவேண்டும் போல ஒரு வெறி. நல்லதொரு குடும்பத்தை அமைத்துத் தந்து அப்புவிற்கு அப்புவாய் அம்மாவுக்கு அம்மாவாய் அன்பு காட்டி அந்தரப்படும் போதெல்லாம் ஓடி வந்து ஆறுதல் சொல்லி பாதுகாப்பாக இருந்த இவர்களுக்கு நான்பட்ட கடன் கொஞ்சமா? நஞ்சமா? இப்போது வந்திருக்கிற பழிக் கடனை நான் எப்படி அடைக்கப் போகிறேன். விசாலத்தின் மனம் ஒலமிட்டது.

நிசுப்தம் நீண்டது. இடையிடையே விசாலம் மூக்கை உறிஞ்சிக்கொள்ளும் சப்தம். விசாலம் குங்கோடையில் மழையைக் கண்டவளைப் போல ஆச்சியமும், பயமும் சந்தோஷமும் கலந்த குரலில் தங்கத்திடம் கேட்டாள்.

“அக்கா, இந்திராவுக்கு மாப்பிள்ளை பாப்பமே!” அடுக்களைச் சுவரருகே அமர்ந்திருந்து, அட்ட அவதானச் சாயவில் அரிசியை களைந்தபடி காதுகளைத் தீட்டி வைத்துக் கொண்டிருந்த இந்திராவின் கவனத்தில்... விசாலம் சொன்ன விஷயம்... வேகமாக வந்து தட்டுப்பட்டது.

8.

ஏரம்புச் சாஸ்திரியாரிடம் இன்று பின்னேரம் போகவேண்டும் என்று நினைத்துக்கொண்டார் துரையார். சரஸ்வதி பூசைக்கான ஆயத்தங்களில் திருகோணமலை நகரம் களைத்திருந்தது. கடலீ, அவல், சர்க்கரை, பயறு இன்னும் தேவையான எத்தனையோப்பாருட்கள் கிடைக்க

வில்லை. இவைகள் இல்லாத ஆயுத பூசையும் ஒரு பூசையா? பக்கத்துத் தெரு அம்பாள் கோவிலில் கண்ணிக்கால் நட்டு கொட்டில்போட்டு வெள்ளையும் கட்டியதால், வழக்கத்திற்கு மாறாக- சனம் அந்தத் தெருவால் கூடுதலாகப் போய்வரத் தொடங்கியிருந்தது. சென்றமுறை கோடிப்பக்க கதலி வாழை பென்னம் பெரிய குலை தள்ளியிருந்தது. ஆயுத பூசையன்று, சொல்லி வைத்தது போல குலையோடு பழக் கத் தொடங்கிவிட்டது. நல்ல பெரிய குலை. தூக்குவதற்கு இரண்டு பேர் தேவைப்பட்டது. அதில் ஒரு பழம் கூட எடுத்துக் கொள்ளாமல், அம்பாள் கோவிலுக்குக் கொடுத்து விட்டார் துரையார். இந்த முறை இப்பதான் பொத்தி தள்ளியிருக்கிறது. பொத்தியும் பெரிதாயில்லை.

இன்னேரம் நான்கு மணியிருக்கும் என வெய்யில் உணர்த்தியது. “ம... எழும்பி வெளிக்கிடுவம். நேரம் சரிந்தால் ஏரம்பறை பிடிக்கேலாது.”

துரையார் முகங் கைகால் கழுவி திருநீறு பூசி வெளியே போக ஆயத்தமானார். இந்திராவின் சாத்திரக் குறிப்பை எடுத்துக் கொடுத்தான் தங்கம்.

“பார்த்துப் போட்டு, அர்ச்சனைத் துண்டும் எழுதி யாங்கோ!”

“ஓம்!”

“இந்த மார்கழிக்குள்ளை எங்கேயும் பேசி முடிக்கலாமோ எண்டு கேஞ்சுங்கோ?”

“மார்கழி மட்டும் பொறுக்கமுடியுமே!”

“அதுதான் எனக்கும் யோசனையா இருக்கு!”

“எல்லாம் கடவுள்விட்ட வழி... நான் வாறன்!”

செருப்புகளுக்குள் நுழைந்து கொண்ட துரையார் கைகாவலாக இருக்கட்டும் என குடையையும் எடுத்து ஊன்றுகோலாகப் பிடித்துக் கொண்டு வெளியே இறங்கினார்.

ஏரம்புச் சாத்திரியார் உப்புவெளி கள்ளுக்கடைக்குப் பின்னால் ஒடுகிற ஒழுங்கையில் குடியிருக்கிறவர். என்

னவோ மனுசன் சொன்னதெல்லாம் பலிக்கும் என்ற நம் பிக்கை பிரசித்தமாகிவிட்டது. சந்திக் கடையில் சுருட்டும், கைவியளம் கொடுப்பதற்கு இரண்டு வெற்றிலையும் வாங்கிக்கொண்டு பஸ் ஸ்டாண்டை நோக்கி நடையைக் கட்டி ஞர் துரையார்.

பஸ் பெருந்தெருவில் ஓடத்தொடங்கியதும், துரையாரின் சிந்தனைக் குதிரைகளும் ஏதோ ஒரு கோட்டில் ஓடத்தொடங்குகின்றன.

சின்னத்தம்பி பரியாரியிட்டை மாப்பிள்ளை ஒண்டு பார்க்கச் சொல்ல வேண்டும். அயலுக்குள்ள பொன்னையர்ரை மகன் இங்கிலீஸ் ரீச்சர்.நல்ல குணமான பொடியன் தான். சீதனம் பத்தென்டாலும் கேட்பார். அதுமட்டுமில்லாம், தற்செயலாக இந்த விஷயத்தை அறிய நேர்ந்தாலும் கரச்சல். தம்பலகாமப் பக்கத்தில்... ஆர்...ஆ... சரவணமுத்துவின்ற மகன் கொழும்பில் வேலையெண்டுக்கைதூச் சவங்கள். பொடியனும் வாட்டசாட்டமான ஆள்தான். எதுக்கும் பொடியனைப் பற்றி ஆரையும்கொண்டு விசாரிக்க வேணும். தற்செயலாகக் குடிக்கிறவனுயிருந்தா, என்ற பிள்ளையல்லோ திண்டாடிப் போகும்.

தான் பெற்ற மகனுக்கு நல்லவனுக்க கிடைக்கவேண்டுமென அவர் ஆணித்தரமாக விரும்பினாலும், ஒரேயோரு பெண்பிள்ளை யென்று மானமாகக் கட்டிக் கொடுப்பதற்கு முடியாமல்... அப்படியொரு கெட்ட சங்கதி நடந்துபோய் விட்டதேயென்ற ஞாபகம் வந்து வந்து அடிக்கடி ஆட்டி உலுக்கியது.

முன்னரெல்லாம் ‘இந்திராவினுடைய அழகிற்கும், குணத்திற்கும் மாப்பிள்ளை தேடிப் போகவேண்டிய அவசியம் இல்லை. நேரமும் காலமும் வர மாப்பிள்ளை தானே தேடி வருவான்’ என என்னி, அந்த நினைப்பிலேயே இறுமாந்து இருந்தவருக்கு...

நினைவு தெரிந்த காலம் முதல், ஏழெட்டுத் தடவைகள் தவிர அவர் மற்றவருக்குப் பாதகமாக ஒரு செயலைத் தானும் செய்யவில்லை. அந்த ஏழெட்டுத் தடவைகள் கூட-

இளமையின் அவசரத்தில், இள ரத்தத்தின் துடிப்பில் செய்யப்பட்டதாகவே அவர் நினைத்தார். அவையெல்லாம் பள்ளிக்கூட நாட்களில் நடைபெற்றன. நாலைந்து பொடி யன்களோடு சேர்ந்து ஒருவனுக்கு அடிப்பது, பொய் சொல்லி ஆசிரியரிடம் அடி வாங்கிக் கொடுப்பது, மற்ற வனின் புத்தகத்தை எடுத்துக் கூழிப்பது... ஆகியவைகள் தான் அவர் தெரிந்து செய்த ஆகப் பெரிய பிழைகளாக இருக்கவேண்டும். வயதின் முதிர்ச்சியில், நிகழ்ச்சிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பில், சமய அனுட்டானங்களின் நம் பிக்கையில், சம தர்மத்தின் பாலுள்ள கடுபாட்டில், அடிக்கடி படித்துத் தெரிந்த இந்து தர்மத்தின் ஆகர்ஷிப்பில்... அவர் தன்னிடமிருந்த, சின்னச் சின்னங் பிழைகளில் பெரும் பாலானவற்றைக் களைந்துகிகாண்டிருந்தார். மனத் தரா சின் உபயோகம் கூடக் கூட அவரிடமிருந்து பிழைகள் மறைந்துகொண்டிருந்தன. செய்கிற தீவினைக்கான பலா பலன்களை இந்தப் பிறப்பிலேயே அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற அவரது நம்பிக்கை உண்மையானால் இப்படியொரு கஷ்ட காலம் அவருக்கு வந்திருக்கத்தான் முடியுமா?

திடீரெனத் திடுக்கிட்ட துரையார், கள்ளுக் கடையைக் கடந்து பஸ் வந்துவிட்டதை உணர்ந்தார். அந்தரப்பட்டு எழுந்து மணிக் கயிற்றைப் பிடித்து இழுத்தார். பஸ் மூன்றும் கட்டைச் சந்தியில் வந்துதான் நின்றது. தன் கவலையினத்தை நொந்துகொண்டே இறங்கிய அவர், எதிரேயிருந்த நீண்ட தார்த் தெருவில் நடக்கத் தொடங்கினார். பின்னேரம். தெருவில் சனம் அவ்வளவு இல்லை. அடி வானம் சிவப்பேறிக் கிடந்தது.

சினிப் போத்தலை ஏறும்புக் கூட்டம் மொய்ப்பதுபோல், கள்ளுக் கடையைச் சளக்கூட்டம் குழந்திருந்தது. கள்ளுக் கடையை தெருங்க நெருங்க புளிப்பு நெடி மூக்கில் ஏறி நடுத் தெருவில் வந்துகொண்டிருந்த அவரை ஓரத்திற்கு ஒதுக்கியது. கள்ளுக் கடைத் தாழ்வாரத்தில், முற்றத்து மணவில் போடப்பட்டிருந்த தென்னங் குற்றிகளில், மல்

கூடத் தொழிலாளிகள் ஆண்களும் பெண்களுமாகக் குந்தி இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு முன்னே, பிளாக்களில் புளித்து நாறிப்போன கள்ளு. மரவள்ளிக் கிழங்குப் பொரியல்கள். ஒல் வடைகள்.

தமிழ் அன்னை படாத பாடு பட்டுக்கொண்டிருந்தாள். புளித்த கள் ஏற, ஏற - குடும்பப் பிரச்சினைகள், அடி தடி சண்டை விவகாரங்கள், படியரிசி அரைவாசியாகப் போன திடீர் மாற்றங்கள், இன்னும் எத்தனையோ துன்பங்கள்... எல்லாம் அலசப்படத் தொடங்கின.

பெருத்த ஜில் மீன் ஒன்றை தெரு ஓரத்தோடு வைத் துக்கொண்டு ஈக்கள் ஓட்டியபடியே இருந்தான் ஒருவன். அவனுக்கு முன்னாலும் கள்ளுப் போத்தல்.

“சரஸ்வதி பூசை நாளிலை இங்கே வந்தேனே” எனத் தன்னையே நொந்துகொண்டார் துரையார்.

ஏரம்பரின் வீடு இருந்த ஒழுங்கை அகண்டு நீண்டு கடற் கரையை நோக்கி ஒடுங்கியிருந்தது. குரியன் கடலுக்குள் முற்றுக மறைந்துவிட்டிருந்தான்.

பகலெல்லாம் தெருவழியே மேய்ந்துவிட்டு வந்துகொண்டிருந்த நாலைந்து பசுக்களை வீட்டை நோக்கி விரட்டிக் கொண்டிருந்தான் ஒரு பையன். ஏரம்புச் சாத்திரியாரின் வீடு திறந்திருந்தது. துரையார் வந்த வேளையோ என்னவோ ஆட்கள் கூட்டமுமில்லை துரையார் தான் வந்த விசயத்தை ஆரம்பித்தார்.

இந்திராவின் சாதகக் குறிப்பை எடுத்து ஏரம்பரிடம் கொடுத்தார்.

“இது ஆரின்ர குறிப்பு?”

“மகளின்றை.”

வெற்றிலைக்குள் மறைக்கப்பட்ட இரண்டு ரூபாய்த் தாளொன்று தெட்சனை என்ற பெயரில் கைமாறுகிறது. அரை மணி நேர ஆழ்ந்த கணிப்பிற்குப் பின்னர், ராகு தன் இடம்விட்டு சனியின் வீட்டில் வந்து நின்று வியாழனைப் பார்ப்பதனையும், கேது, புதன் வீட்டிலிருந்து ஆட்சி செலுத்துவதையும் தனக்கேயுரிய தொழில் சைகைகளோடு சொல்

விக் காட்டி இன்னும் இரண்டு மாதங்களுக்குள் கல்யாணம் முடியவேண்டும் என்பதை நிறுவி சாதக பலனை நிறுத்திக் கொண்டார் ஏரம்பர். உள்ளத்தை உறுத்திக்கொண்டிருந்த பல சந்தேகங்களைக் கேள்விகளாகத் தொடுத்துக் கிண்டிக் கிண்டிக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். நேரம் ஏழையாகிவிட்டது.

கடற்கரைக் காற்று குளிரோடு வீசியது. இருள் ஆட்சி செய்துகொண்டிருந்த அந்த ஒழுங்கையின் கடற்கரைக் கோடியில், இரண்டு மூன்று நாய்கள் வாள் வாள் என இடைவிடாது குரைப்பது கேட்டது. இருட்டுக்குள் ஒழுங்கையைக் கடந்து போகவேண்டியிருப்பதை உணர்ந்த செல்லத்துரை வெளிக்கிட ஆயத்தமானார். நடுக் கூடத்துச் சுவரில் மாட்டியிருந்த பெரிய சரஸ்வதி படத்தைப் பார்த்தார்.

“சரஸ்வதிபோல இருக்கவேண்டிய மகள், ஏழைச் சனி யினால்தான் இப்படிப் போய்விட்டாள். சனீஸ்வரனுக்கு எள் ஞப் பொட்டணி எரிக்கவேண்டும்.”

“அப்ப வரட்டோ?”

சாத்திரியாரிடம் சொல்லிவிட்டு வெளியேவந்தார் துரையார். அந்த வீட்டு நாய் பின்னால் வந்து அவரின் வேட்டியை மணந்தது. அசைந்தால் கடிக்கும் என்ற பயத்தில் அப்படியே நின்றுவிட்டார்.

“ஜிம்மி, அங்கால போ” எனக் கத்திக்கொண்டு வந்த ஏரம்பர் தெருக் கதவுவரை சென்று ஸீற் அடித்து வழிகாட்டி னார்.

செல்லத்துரை வேகமாக அடியெடுத்து வைத்து நடந்தார். எதிரோ வருபவர் தெரியாத இருட்டு. இருட்டுக்குள் நடந்ததால், எல்லாத் தொல்லைகளினின்றும் தனித்து விடப் பட்ட ஏதோவொரு அமைதி உள்ளத்தை இலேசாக்கியது. குடும்பம், சொந்தம், பந்தம், பாசம் எல்லாம் பட்டத்திலி ருந்து அறுந்த நூல்போல் ஒரு கணம் கழன்று போனது போன்ற உணர்ச்சி, பட்டம் தலித்துப் பறந்தது. அடித்துக்

கொண்டிருக்கும் காற்று ஓயும் வரை அந்தப் பட்டம் ஒரு நிலையில் நில்லாமல் பறந்துகொண்டிருக்கும். அப்படிப் பறப்ப தில்தான் எவ்வளவு இன்பம்.

எதிரே சைக்கிள் ஒன்று வரும் சப்தமும், அதில் இருப்பவ னுடைய விசில் சப்தமும் இருட்டில் கேட்டன். நல்ல காலம் விசிலாவது அடித்தபடி வந்தானேயென்று எண்ணிக்கொண்டார். இருட்டு காதுகளுக்குள் புகுந்து அடைத்துக்கொள் வதுபோல இருந்தது. இடையிடையே இரண்டொரு விளக்கு வெளிச்சங்கள் வேவிழலை இடுக்குகளால் தெரிந்தன. கால் களை எட்டி வைத்து நடந்தர் துரையார்.

ரெயில்வே ஸ்டேசன் சந்திக்கு வந்துவிட்டார். தெரு லைட்டுகள் இருட்டைத் தின்றுகொண்டிருந்தன. மடத்தடிச் சந்தியில் இருட்டு. சந்தியால் திரும்பிய அவரின் உள்ளத் தில் திடீரென ஒரு இருட்டுச் சலனம் வந்து புகுந்துகொண்டது.

ஏன்?

பொன்னம்பலம் சைக்கிளில் போய்க்கொண்டிருந்தான். அவன் அவரைக் காணவில்லை.

‘இவனும் இருட்டுத்தான். இவன் வந்த பின்னரல்லவா என் வீட்டிலிருந்து ஒளிசூடி ஒழிந்துவிட்டது.’

சாத்திரம் பார்த்து வந்த பின்பு, இருட்டில் தனியே ஏகாந்தமாக வருகிற வேளையில் உதயமாகியிருந்த புது அமைதி - வந்தது போலவே, ஒரு கணத்தில் இல்லாமல் போய்விட்டது.

பக்கத்திலிருந்த மாரியம்மன் கோவிலில் பழியைப் போட்டுவிட்டு எட்டி நடந்தார்.

வீடு அரையிருட்டில் அமிழ்ந்து கிடந்தது. பெரிய வீட்டு லைட் மட்டும் எரிந்துகொண்டிருப்பது ஜன்ன ஹாடாகத் தெரிந்தது.

தங்கம் வாசலருகில் காத்திருந்தாள்.

“பிள்ளைக்குத் தீட்டு வந்திற்றுது” என்று சொல்லிய வாரே முழங்காலுக்கு முட்டுக் கொடுத்து எழுந்தாள் அவன்.

9.

ஃந்து மனி. ஒளி இன்னும் சரியாகப் பரவியிராத நேரம். எங்கிருந்தோ ஒரு சேவல் 'கொக்கரக்கோ' எனக் கூவியது. அதற்கு இப்போதுதான் விடிந்திருக்கிறது. காகங்கள் தம் வாசஸ்தலங்களை விட்டெழுந்து அன்றைத் தொழில் களுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தன. பக்கத்து வீட்டு ரேடி யோவில் ஆரம்ப நிகழ்ச்சி மேளச் சப்தத்தோடு தொடங்கி யது. இப்போது வெளிச்சமும் வரத் தொடங்கிவிட்டது. சந்தயில்லாத காலைப் பொழுதில் அமைதியில் ரேடி யோவிலிருந்து வரும் நாதஸ்வர ஒசை காதுகளுக்குள் பாய்ந்து..... ஒருவிதமான ஆறுதலைத் தந்தது.

அடுக்களைக்குள் சுடு தண்ணீர் வைத்துக்கொண்டிருந்தாள் இந்திரா. உடலெல்லாம் அடித்துப் போட்டதுபோல நொந்தது. தேகம் முழுமையும் நிறையிழுந்து, மெதுவென்றிருந்தது. கடந்த இரண்டு நாட்களாக அவளது உடலிலே ஏற்பட்டுள்ள மாற்றம் எத்தனை கஷ்டங்களை உண்டாக்கி விட்டது. கை நரம்புகளில் நீலம் பாய்ந்து, சுருக்கம் தெரிந்தது. சூட்டின் மிகுதியாலோ என்னவோ கண்ணத்தில் மாதுளம் முத்து தோற்றுவிடும் தோற்றத்தில் பெரிய பருளன்று. அதை விழுண்டி உடைத்து விடலாமென நினைத்தாலும், வலிக்குமென்பதால் அப்படியே விட்டுவிட்டாள். ஆயினும் அதை உடைத்துப் பார்க்க ஆசையாக இருந்தது. மேல் சட்டையின் கைகள் உடலோடு ஒட்டாமல் தளதளத்தன.

உடலில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தோடு, தன்னைப் பல நாட்கள் பற்றிப் பிடித்து உருக்குலைத்த கஷ்டத்தின் அரைப் பங்கு காணுமல் போய்விட்டது போல உணர்ந்தாள். இப்போதைக்குக் கஷ்டம் குறைந்ததுபோலத் தோன்றினாலும், சில வேளைகளில் இனிமேல்தான் அது பெரும் பிரச்சினையாக வெடிக்கப் போகிறதென்றும், அந்த வெடிப்

பினைத் தாங்கக் கூடிய சக்தி தன் உடலுக்கும், உள்ளத்திற்கும் இருக்கிறதாவென்றும், ஏதோவாரு சமயங்களில் பல மாக ஊன்றிச் சிந்தித்துப் பார்த்தபோது - பயங்கொண்டு காற்றே வராத இருட்டறையில் தனியே அடைபட்டது போலத் தனக்குள்ளேயே நடுங்கினான் அவள்.

பொன்னம்பலம் தன்மேடு ஒன்றுவிட்ட அண்ணன் முறையைவிட்டு விலக முயன்று பழகிய நாட்களை அவள் நினைத்துப் பார்த்தாள். பள்ளிக்கூட நாட்களில் கூடப் படித்த மாணவிகளோடு வாலிப் வயதின் இயல்பிற்குரிய... பாலுறவுச் சேட்டைக் கதைகளைப் பற்றிக் கதைத்த வேளை களிலெல்லாம் - அதில் ஒரு முசுப்பாத்தியுணர்ச்சி இருந்ததே தவிர அந்தக் கதைகளில் வருகிற மாதிரியெல்லாம் அனுபவித்துப் பார்த்துவிட வேண்டுமென்று அவள் கருதியதே யில்லை. பொன்னம்பலமும் ஆரம்பத்தில், ஒன்றுவிட்ட அண்ணாகத்தான் பழகி வந்தான். அவன் அவளோடு தனியே இருக்க நேர்ந்த சமயங்களிலெல்லாம் தன் நடையில் பிழைகளோதுமில்லாமல் சந்தேகத்திற்கு இடமேதும் இல்லாமலே நடந்து வந்தான். அண்ணன் தங்கை என்ற உறவினால் கிடைத்த பரிபூரண சுதந்திரம், துரையாரும், தங்கமும் தம்பதி சமேதராக வெளியே செல்லும் வேளை களில் காவலாக அவளை விட்டிடுப் போகும் சந்தர்ப்பங்கள், அவன் அடிக்கடி பார்த்து ரசிக்கும் 'அடல்ஸ் ஓன்லிப்' படங்கள் ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள், பாலுறவுச் சேர்க்கைகளை அம்மணமாகச் சித்தரிக்கும் புகைப்படங்கள், புத்தகங்களைப் பார்க்க நேர்ந்த அனுபவங்கள் எல்லாமாகச் சேர்ந்து... அவனிலே பியத்து எறிய முடியாமல் விளைவித்து விட்ட விதைகள், எங்கேயாவது ஓரிடத்தில் முளைக்கப்பட வேண்டிய அவசியம், அவசரம் அவனைக் கொஞ்சக் காலமாகவே ஆட்டிக்கொண்டிருந்தன.

பதினெட்டு வயது வரை யாழ்ப்பாணத்துப் பாடசாலை யொன்றின் விடுதியில் சேர்ந்து படித்துக்கொண்டிருந்த அவன்... எஸ். எஸ். ஸி. சித்தியைய்திய பின்னர் சொந்த ஊருக்கு வந்தபோதுதான், இந்திராவோடு நெருங்கிப்

பழகவாரம்பித்தான். சிறு வயதிலே பழகிய விதங்களைல் ஸாம் அவன்து ஞாபகத்திலே வர மறுத்தன. ஊருக்கு வந்து சிறுக்கச் சிறுக அவளோடு பழகத் தொடங்கிய போது அவன்து வாவிப ஆசைகளும், சிறுக்கச் சிறுக அவனை அலைக் கழிக்கத் தொடங்கின. ஒன்றுவிட்ட உறவானதால், அவ்வளவு தூரம் கண்ணியமாகப் பாதுகாக்கவேண்டிய ஒன்றல்ல என்ற தன் அலைபாயும் மனதிற்கு அடிக்கடி சொல்லி அதனைக் கெட்ட வழியிலேயே போகப் பழக்கிக்கொண்டு வந்தான்.

எந்தப் பெரிய தவறும் வெளியே தெரிய வந்தால் தான், சச்சரவு, சஞ்சலம் எல்லாம். சம்பந்தப்பட்டவர்கள் மனமொத்து அந்தத் தவறினைச் செய்த பின்டு, அதைத் தவறெனக் கருதாமல் விட்டுவிட்டால், நாள்டைவில் அது தவறுகவே தெரியாது.

இந்திரா ஒத்துக்கொண்டால் எவருக்கும் தெரியாமல் எந்தக் காரியத்தையும் திடமாகச் செய்யலாமென்றும், அதால் பாரதூரமான விளைவுகள் ஏற்படாதென்றும் அவன் பரிபூரணமாக நம்பினான். வெளியே தெரிய வரும் நிலையொன்று இருக்குமானால், இப்படியான ஒரு செயலுக்கு அவன் துணிந்தேயிருக்க மாட்டான்.

அவளோடு நின்று, இருந்து, நடமாடிக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போதெல்லாம் அவளது கை ஸ்பரிசத்தை, அதனால் கிடைக்கும் இனம் புரியாத உள்ளக் கிளர்ச்சியை அவனுக்குத் தெரியாமலே கொஞ்ச நாட்களாக அனுபவிக்கத் தொடங்கியிருந்தான் அவன்.

துரையாரினதும், தங்கத்தினதும் முக தரிசனம் கானும் வேலோகளில் தான் செய்வது தன் ஏழேழு ஜென்மங்களுக்கும் பாவம் சேர்க்கக் கூடிய நம்பிக்கைத் துரோகமென மனதளவில் நினைத்துக் கூனிக் குறுகிப் போனாலும், அவனிலே வேற்றுக்க முடியாமல் பதிந்துவிட்ட “ஒரு தரமாவது அனுபவித்துப் பார்த்துவிடவேண்டுமென்ற இளமை வெறி” மனச்சாட்சி அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டிருந்த நல்ல

வழியைப் பாருங்கல் போல் மறைத்து நின்று குழப்பியது.

அவளோடு தனியே கதைக்கும்போது அவளது கையை எடுத்து விரித்துப் பிடித்துக்கொண்டு, கை ரேகை சாத்திரம் பார்க்கும் சாயவில் ஏதோ சொல்லித் தடவிலிடுவான், உள்ளங்கையின் அழகை வர்ணித்து, அதை இரண்டு தரம் தடவிலிட்டுத் தன் அதரங்களால் முத்தம் கொடுப்பான். ஒழுக்கம், நீதி, நேர்மை... ஆகியன பற்றி அவன் அறிந்தி ருக்கவில்லையென்றே, அவற்றில் ஒரு சிறிய அம்சத்தையா வது அவன் கடைப்பிடிக்கவில்லையென்றே எடுத்த வாக்கில் கூறிவிட முடியாது. அவன் தனிமையாக இருந்தனேரங்களில்தான், நல்ல எண்ணங்கள் அவனை நாட முனைந்தன. அவனும் தன்னிடம் நுழைந்துகொள்ள அவைகளுக்கு இடம் கொடுத்தான். அவைகள் - நெருப்பிலே ஊற்றப் பட்ட தண்ணீர் போல தம் கடமையை ஆற்றி அவனது வெறியைச் சிறிதே சமனப்படுத்த முற்பட்டாலும், பூரண வெற்றி கிடைக்கவில்லை. உடலிலே ஒடிக்கொண்டிருக்கும் இளரத்தம் - நல்ல எண்ணங்கள் நுழைய முயற்சிக்கும் வேலோயில், அவற்றை ஒரு சேரத் தாக்கிச் சோரச் செய்து வெற்றியும் காணத் தொடங்கின.

அன்பின் நிமித்தம் தான் தன் கையைக் கொஞ்சகிழுன் என நினைத்து எந்தவித எதிர்ப்பையும் காட்ட விரும்பாமல் இருந்த இந்திராவுக்கு, அவன் கையை விடுத்து முகத்தை அனுகியபோதுதான் அது ஒரு விபரீதமான செய்கை எனப் புரிய ஆரம்பித்தது. இருந்தாலும், ஏனோ தெரியவில்லை, அவளால் விலகிச் செல்ல முடியவில்லை. அவனுடைய அனுபவக் குறைவுதான் அதற்குக் காரணமா? அல்லது அப்பா அம்மாவிற்கு அடுத்ததாக நெருங்கிப் பழகிய ஒருவனை எப்படி உதாசினம் செய்வது என்ற மயக்கமா? எதுவாக இருந்தாலும், அவள் அவனது வெறித்தனமான செயலுக்கு அரை குறை மனத்துடனே, முழு மனத்துடனே ஒப்புக்கொடுத்து நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

பூனை கண்ணே முடிக்கொண்டு உலகமெல்லாம் இருங்கு போய்க் கிடக்கிறது என நினைத்ததாம். குருட்டுப் பூனையாக மாறிக்கொண்டிருந்தாள் இந்திரா. அவருக்கு ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். இந்த முறை கேடான் நடத்தை தன் தாய் தந்தைக்குத் தெரியவராது. அப்படித் தெரியவராமல் புத்தி சாவித்தனமாகத் தன் காரியத்தை நடத்தும் வரை எதற்கும் பயப்பட்டத் தேவையில்லை என்ற ஒரு போலியான உறுதி அவள் மனதில் ஏற்பட்டிருக்கொண்டிருந்தது. பதினாறு வயது கலை விழுங்கிவிட்டு வளர்ந்திருந்த அவருக்கு, தின்னத் தின்ன வயிற்றில் பூச்சி வைக்குமென்ற உண்மை தெரியாமல் போகவில்லை. ஆயின், அந்த உண்மையின் அழுங்குப் பிடிக்குள் சிக்கி... அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கும் கிரூ கிரூப்பு இன்பத்தைத் திறக்க. அவள் முயலவுமில்லை, விரும்பவு மில்லை.

மண் தின்கிற உடலை மனிதன் தின்றால் என்ன, அவரும் அனுபவிக்கட்டும், நானும் அனுபவிப்பம் என்கிற பரந்த அடிப்படையில் யோசிக்க முயன்றான் பொன்னம் பலம். காமத்தின் வயப்பட்ட உள்ளங்களுக்கு, உடல் கருக்கு நன்மை தீமைகள் புரிவதில்லை. இந்தப் புதிய உறவு பலப்பட்டுப் போன பின்பு - அவர்களிடையே கதை, பேச்சுக் குறைந்துகொண்டிருந்தது. அது தேவையில்லாத ஒன்றேன அவர்கள் கருதிக்கொண்டார்கள்.

சம்மா ஒரு சின்னப் பொடியன் மாதிரி இங்கும் அங்கும் திரிந்த இவனால், இத்தனை பெரிய இன்பத்தைத் தர முடிந்திருக்கிறதே என யோசிக்கும் போதெல்லாம் - அவன் பெரிய பலசாலியாக, ஆணமுகனாக, தன்னிலே ஆழ்ந்த அண்புள்ளவருக் - விசுவருபமெடுத்து அவருடைய மன அரங்கிலே உலவினான். அதிகாலையில் உறக்கத்திலிருந்து எழும் போது - அசையாமல், ஆடாமல் அப்படியே நிர்மலமாக நிற்கும் ஓட்டமில்லாக் குளத்துத் தண்ணீரைப் போல-பளிச் சென்றிருக்கும் அவள் மனதில், முதல் நாள் அவன் தந்து விட்டுப்போன இன்பம்..... வந்து மோதி எப்படியான ஒரு இழிவுள்ள காரியத்தைச் செய்ய இடங் கொடுத்துவிட்டேன்

இந்த உடலை, என் நினைக்கச் செய்து விடுவதுமுண்டு. அவன் கை பட்ட இடமெல்லாம், உதடுகள் தொட்ட அங்கமெல்லாம், மீன் கழுவிய தண்ணீர் பட்ட இடங்கள்போல அழுக்கு ரூபமெடுத்து, தன் மேனியை அவனே வெறுத்து உறுத்துப் பார்க்கும் நிலைக்குத் தள்ளிவிடும். கடுமையான வெய்யிலி னால் வாடிச் சோர்ந்துபோன மல்லிகைச் செடி போல அந்த நேரங்களில் இருப்பாள் அவள்- உயிருக்கு உயிர்ராக நம்பி நடந்த அம்மா அப்பாவிற்கு இப்படி ஒரு நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்துகொண்டிருக்கிறுனே பொன்னம்பலம்; அவனுக்கு நானும் உடந்தையாகிப் போனேனே..... என சில சமயங்களில் யோசித்துப் பார்ப்பதுண்டு. ஆனால் அந்த யோசனைகள் நீடிப்பதில்லை.

அன்று பின்னேரம் அவன் வருவான்!

முதல் நாள் செய்துவிட்டுப்போன கெட்ட காரியத்தின் அசிஞ்சுக்கத் தனத்தை நினைத்துக்கோபப் பட்டோ, வருத்தப்பட்டோ அல்லது சில ஜேளைகளில் அழுதுகொண்டோ இருந்தாலும் - அவன் வரும்போது தன் வருத்தத்தைக் காட்டிக் கொள்ளவோ அல்லது முறைத்துப் பார்க்கவோ முயலமாட்டாள் அவள். தெருவிலே விற்கிற துப்புரவில்லாத முட்டாசியை ஒவ்வொரு நானும் கொண்டுவருகிறேன் ஒருவன். நேற்று வாங்கிச் சாப்பிட்ட பொழுது நன்றாகத்தானிருந்தது. ஆயினும் அது கூடாத முட்டாசி. எனவே, இன்று அவன் வரும்போது அதை வாங்கக் கூடாதெனத் தீர்மானம். ஏன்? அது துப்புரவில்லாதது, அழுக்கானது, முறை கேட்டாகச் செய்யப் பட்டது. ஆனால், அவன் வந்தபோது, முட்டாசி வேண்டாம் எனச் சொல்ல முடியவில்லை. ஏன்? துப்புரவில்லாவிட்டாலும் அது இனிப்பானது. அம்மா அப்பா பார்க்கும் போது தின்றால்தானே பேசவார்கள். இந்த ரீதியில்... தன் மனதிற்கே ஒவ்வாத அந்த ஒழுக்கமில்லாப் பாலுறவை அவள் வெறுத்து வெறுத்தே அவனுக்கு ஒவ்வொரு நானும் இணங்கிக்கொண்டிருந்தாள்.

மேலமுந்தவாரியாக, முகத்தில் சலனமேதும் காட்டாமல் ஒரு நாள் அவன் கேட்டாள்: “நான் பிள்ளைத் தாச்சியாப் போனு என்ன செய்யிறது?..”

அவன் கேட்ட கேள்வி, பச்சை மிளகாயைக் கடிக்கையில், நாக்கு ஓரத்தை உறைப்பாக்கும் எரிப்பாக, மூளையைச் சடுதியாக எரியச் செய்தாலும், அந்த எரிவினை வெளிக் காட்டவோ, தவறி வெளிக் காட்ட முனைவதால் தான் செய்துகொண்டிருக்கும் ஈனச் செயலின் அழுக்குத் தோற் றத்தினை அப்பட்டமாகக் காட்டிவிடவோ அவன் முயலாமல் வெகு கஷ்டப்பட்டு தன் முகபாவலையை மிக சாதாரணமாக வைத்துக்கொண்டு சொன்னான்.

“அப்படி வராது.”

‘அப்படி வராது’ என்ற ஆறுதல் வார்த்தை அவருக்குச் சொன்னதாக இருந்தாலும், இப்போது அவன் கிளப்பிலிட்ட பிரச்சினையால் தன் மனதில் பிறந்திருக்கும் புது அவதிக்கும் - அது போன்ற ஆறுதல் வார்த்தை தேவையென நினைத்ததால் - அப்படி வராது, அப்படி வராதெனத் தன் மனதுக்குள்ளேயே இரண்டு தரம் முனுமுனுத்துக்கொண்டான்.

ஒரு வேளை, தான் நினைத்து ஆறுதல் அடைந்ததற்கு மாருக ஏதும் நடந்துவிட்டால் என்ன செய்வது என அவனது மனம் அவசரமாக யோசித்துப் பார்த்தது. உடனடியாக வழியேதும் தென்படவில்லை. இவள் என் இவ்வளவு நாளும் சும்மா இருந்துவிட்டு இன்றைக்கு இந்த மாதிரிக் கேள்வியைக் கேட்டாள் என சிந்தித்துப் பார்த்தான்.

“என் உனக்கு வயித்துக்குள்ள ஏதும் செய்யுதா.....?..” என சந்தேகத்துடன் கேட்டான் அவன். அப்படியொன்றும் இல்லாவிட்டாலும், ஒம் எனச் சொன்னால் - அந்த ஒமை எப்படி எடுத்துக் கொள்கிறோன் என்பதைப் பார்க்க அவருக்கு ஆறுதலாக இருந்தது. ஆனாலும், ஒமென்று சொல்விவிட்டால், அது - தன் எதிர்காலத்திற்குத் தானே தன் வாயால் தேடிக்கொண்ட அழிவு எனச் சடுதியாக அவன் உணர்ந்துகொண்டாள்.

ஓம் என்பதற்கும், இல்லை என்பதற்கும் இடைப்பட்ட தான் கருத்தை ஒவிக்கும் வகையில் “இல்லை...” என இழுத்துக் கூறினால் அவள்.

அந்த இல்லையில் அவனுக்கு நம்பிக்கை விழவில்லை.

சந்தோஷங்களை என்னென்ன வழிகளில், எந்தெந்தக் கோணங்களில் அனுபவிக்கலாம் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் உதன் மூலம் வரக்கூடிய விளைவுகளை எதிர்கொண்டு ஏற்கும் மனப் பக்குவமோ, அறிவு வளர்ச்சியோ அவனிடமில்லை. குடும்பக் கட்டுப்பாடு, அல்லது மன வாழ்க்கையின் இரகசியங்கள் ஆகிய புத்தகங்களையெல்லாம் ஒரு குறிப்பிட்ட இடங்கள் வரை அவன் வாசித்திருக்கிறார்கள். எப்படி எப்படியெல்லாம் அனுபவிக்கலாம் எனச் சொல்கிற இடங்கள் வரை ஊன்றி ஆழ்ந்த சிரத்தையோடு வாசித்து விட்டு, அதன் பின்னால் வருகிற விளைவுகள் பற்றிய பக்கங்களை அப்படியே விட்டுவிடுவான். அவைகளில் அவனுக்கு நாட்டமில்லை. நாட்டத்திற்கான தேவையுமில்லை.

புத்தகத்தை மனதிற்கும் உடலுக்கும் பிடித்தமான இடம் வரும்வரை வாசித்துவிட்டுத் தூக்கியெறிந்துவிடலாம். பெண்ணை? அவனளவில் பெண்ணும் அப்படித்தான் என நினைத்திருந்தான். தன் செய்கையால், அவள் உடலில் ஏதேனும் மாற்றங்கள் ஏற்படக் கூடுமானால், அதையிட்டு மனம் வருந்துவதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் செய்யத் தனக்குச் சாத்தியப்படாது என நினைத்தான் அவன். வெறுமனே மனம் வருந்துவதைக் காட்டிலும், பிரயோசனமான வேறு முயற்சிகளை முயன்று பார்த்து - இதற்கு ஒரு தீர்வு ஏன் காணக் கூடாது எனவும் நல்ல வழியில் தன் சிந்தனையைத் திருப்பிப் பார்த்தான். யாரிடம் போய் இதைப் பற்றிக் கதைப்பது. புத்தகங்களை வாசித்துப் பார்க்கலாம். அவற்றிலே கூறப்படுகிற மருந்துகளையோ அல்லது வேறு யோசனைகளையோ நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு யாரிடமாவது உதவி பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்.

அது அவனால் முடியாத ஒன்று.

அப்படி ஓரேயடியாகக் கைவிட்டு விட்டால், தன்னை நம்பி தன் உடலையே தந்தவளுக்கு எவ்வளவு பெரிய பாதகம் செய்தவனுகிலுவோம். என் விருப்பங்களுக்கெல் ஸாம் மறுப்பில்லாமல் உடன்பட்டாளே, அதற்காகவாவது நான் நன்றி செய்யாவிட்டால்..... பரத்தை வீட்டிற்குப் போய்வரும் ஒருவனுக்கும், தனக்கும் என்ன வித்தியாசம் இருக்க முடியுமெனச் சிந்தித்து தான் கட்டாயமாக ஏதாவது செய்தாக வேண்டுமென்று முடிவு செய்தான்.

இந்திரா பாவமாகத் தோற்றினான்.

ஆனால், ஆனால்..... அவள்தான் இல்லையென்று தீர்க்க மாகக் கூறுகிறானே! நான் ஏன் இப்படி என் மண்ணடையைப் போட்டு உடைத்துக்கொள்ளவேண்டும்...? எதுக்கும், இனி சற்றுக் கவனமாக இருக்கவேண்டும். தான் இதுவரை இல்லாத ஒன்றைப்பற்றி அனுவசியமாக மூன்றையைப் போட்டு உடைத்துக்கொண்டோமென நினைத்துக்கொள்கையில் அவனுக்குச் சிரிப்பாக வந்தது.

அதற்கு அடுத்த நாள் வந்தது.

அவன் வரவில்லை.

ஒருவேளை அவன், அவளிடமிருந்து பிரிந்து போய்விட்டானே?

அவன் வராமல் விட்டாலும் விட்டான், இந்திராவின் உடல் நிலையில் மாற்றங்கள் வர ஆரம்பித்துவிட்டன. அன்று ஆரம்பித்த மாற்றங்கள்... இன்று எத்தனை பெரிதாக வெடித்துச் சிதறி வீட்டின் நிம்மதியை, மானத்தை உருக்குலைத்துவிட்டதென்பதை நினைத்துக் கலங்கியபோது—கடும் வெய்யிலில் வெறுங் காலோடு கனதூரம் போய்விட்ட பிறகு போட்டுக்கொண்டு வராத செருப்பினைப்பற்றி யோசித்து என்ன பயன் என்ற அறிவும் வந்து அவன் தன்னைக் கட்டுப் படுத்த முயற்சித்துக்கொண்டாள். சடுதன்னீர்க் கேற்ற வின் முடிநடனமாடிக் கேட்டது. கைகள் பழந் துண்டின் உதவியோடு கேற்றிலை இறக்கி கடுங் கோப்பிடிதயாரிக்கும் வேலையில் ஈடுபட்டபோதும், மனம், வேறு பல தாளங்களின் சுதிக்கு நடனமாடிக்கொண்டிருந்தது.

கடுமையான வெய்யிலில் தார்த் தெருவில் இறங்கும் போதே இதையெல்லாம் யோசித்திருக்க வேண்டும். இப்போ தார்த் தெருவின் அகோரச் சூட்டில் கன தூரம் நடந்துமாகிவிட்டது. சூட்டின் சீற்றத்தால் கால்கள் கொப்பளித்துவிட்டன. நடக்கவேண்டிய தூரமோ இன்னும் அதிகம். கொப்பளித்துப்போன கால்களோடு எதிரே நீண்டு கிடக்கும் பாதையை எப்படிக் கடக்கப்போகிறார்கள்?

10.

இரு தென்னை ஒலை கோடிப்பக்கத்திலே விழுந்த சப்தம் கேட்டது.

மரத்திலிருந்து கலைந்து போன காகக் கூட்டத்தின் இரைச்சலும் அதனேடு சங்கமித்தது. சளகில் அரசிக்குறுணை புடைத்துக் கொண்டிருந்த தங்கம், வீட்டின் பின்வாசலால் கோடிப்பக்கம் சென்று ஓலையை எடுத்து வேலியோடு நிமிர்த்தி வைத்து விட்டு திரும்பி வந்தாள். அன்று செவ்வாய்க்கிழமை. அவள் இரவு மட்டுந்தான் சாப்பிடுவாள். மற்றைய இரண்டு நேரமும் விரதம். மதியம் கந்தோரால் வரலூருக்கும் துரையருக்காக, கிணற்றுக்கட்டில் உடுப்புகள் அலம்பிக் கொண்டிருக்கும் மகனுக்காக, மட்டுந்தான் அவள் இன்று சமைக்க வேண்டியிருக்கிறது.

“பிள்ளை இந்தக் குறுணைலை கோழியருக்குப்போட்டை”

தங்கத்தின் குரல் கேட்டதும், சவர்க்கார நுரையை தண்ணீரில் கழுவி, தாவணித்துண்டால் கைகளைத் துடைத்த வண்ணம் உள்ளே வந்தாள் இந்திரா. சளகுநுனியில் சேர்ந்து கொண்ட அரிசிக் குறுணை அப்படியே ஒரு தட்டுத்தட்டி கையால் கோவி எடுத்து பால்டின்னென்றுக் குள் கொட்டிக் கொடுத்தாள் தங்கம்.

இந்திரா வெளியே போன சிறிது நேரத்தால் கோழி களின் காக்... காக்... காக். ஒலி தங்கத்திற்கு கேட்டது.

அடுக்களைக்குள் வந்து அரிக்கன் சட்டியில் அரிசி களையத் தொடங்கினான். தம்பலகமத்து கைக்குத்தரிசி. கற்கள் அதிகம் இருப்பதில்லை. தொடங்கிய கையோடு பணி முடிந்தும் போயிற்று. அடுப்பில் உலையைவைத்ததும் பின் முற்றத் திற்கு வந்தாள், கொடியில் போட்டிருந்த ஈர வெள்ளைச்சட்டையின் மேலே வந்து தரித்து எச்சம் போடத் தயாரான ஒரு காகத்தை... சொய்... சொய்... சொய் என்று தூரத்திக் கொண்டிருந்தாள் இந்திரா.

தெருக்கதவு திறக்கப்படும் ஓசையினால் திடுக்கிட்டுப் போன தங்கம், முன்பக்கம் சென்றான். இப்போதெல்லாம் எந்தச் சப்தம் வந்தாலும் அவனுக்கு நடுக்கம் உண்டாகி விடுகிறது. பக்கத்து வீட்டு அருளானந்தம் பெண்சாதி கனகம் கையில் ஒரு சின்னப் போத்தலோடு வந்தாள்.

“என்ன பிள்ளை? உள்ளே வாவன்”

“வேணுமக்கா, அடுப்பில் உலை வைச்சிற்று வந்தனான். பிள்ளையள் பள்ளிக்கூடத்தால் வரப்போகுதுகள். இரண்டு கரண்டி தூள் தாங்கோ, இடிச்சுப் போட்டுத் தாறன்”, கனகத்தின் போத்தலை வாங்கிக் கொண்டு அடுக்களைக்குள் போனான் தங்கம். முதல் வெற்றிலைச் சாற்றறைத் துப்புவதற்காக பின்பக்கம் வந்தாள் கனகம்.

“ஏன் இந்திரா, குடும்பத்திற்கு இந்த முறை நீங்கள் நிறைகுடம் வைக்கேல்லை” இந்திரா ஒன்றுமே சொல்லாமல் சமாளிப்புச் சிரிப்புச் சிரித்தாள். கனகத்தின் கண்கள் அசாதாரணக் கூர்மையானவை. கன நாட்களாக அவள் இந்திராவைக்காணவில்லை.

இந்திராவை தலையிலிருந்து கால் வரை ஒரு தரம் கவனித்தாள் கனகம். ஏதோவொரு பெரிய சுகவீனம் வந்திருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் இம்மாதிரி மெலிந்து உருகிப் போயிருப்பதற்கு நியாயமேது? கனகத்தின் சந்தேக விழிகள் மேய்ந்து அகன்றன. வழக்கத்திலில்லாத ஒரு ‘அந்தரிப்பு’ நிலை அங்கு நிலவியிருந்ததை அவள் கண்டு கொண்டாள்.

துள் போத்தலை வாங்கிக் கொண்டு நகர்ந்தாள் கனகம்.

அருளானந்தம், ஊர்வம்புகளைப் பேசுவதிலும் அந்த வம்புகள் பிறப்பதற்கான காரண காரியங்களை ஆராய்ச்சி செய்வதிலும், அது யார் பற்றிப் பேசப் படுகிறதோ, அவர் களை ஒருவரோடு ஒருவர் மோத விடுவதற்கான வழிவகை களை சாதுரியமாக நிறைவேற்றுவதிலும் ஆத்மதிருப்தி கொள்பவர். அவருக்கு வாழ்க்கைப் பட்டதாலோ என்ன வோ கனகத்திற்கும் வம்புகள் அளப்பதில் தேர்ச்சியுண்டு.

தானை வாங்கிக் கொண்டு போகும் கனகம், அயலுக்குள் என்ன விடையை விடைத்து விடப்போகிறார்களோ என நினைத் துக்கொண்ட போது, தங்கத்திற்கு தோள் பட்டை ஒரு தரம் நடுங்கித் தணிந்தது.

இந்திரா உள்கூடத்திற்கு வந்தாள். சுவரில் தொங்கும் கலண்டர், பத்து புரட்டாதி 1973 எனக் காட்டுகிறது. இன் றைய திகதி பதினைந்து. இந்திரா ஐந்து தாள்களைக்கிழித்து விடுகிறார்கள். இனி விரதங்கள் அடிக்கடி வர இருப்பதால், மரக்கறிதான், ஒரு வகையில் நன்மை தான். சாந்தமானஷனவு உட்கொள்வதால் சாந்தமான இயல்புகள் உண்டாவது இயல்பு. காமக்குரோதங்கள் வலுக்குறைந்து, செயலற்றுப் போகும். எதிரேவரும் கந்தசஸ்தி விரதம் நன்மைக்குத்தான் வருகிறது என்னினைத்துக் கொண்டாள். வெளியே வெயில் கொண்டதியது. வீட்டுத்தாழ்வாரத்து நிழலில் நடுமுற்றத் தில் கோடிட்டு விழுந்திருக்கிறது. கண்ணெப்பறிக்கும் முற்றத்து வெயிலில் நின்று கொண்டு இரையை விழுங் க முனையும் முதலையைப் போல தன்வாயைப் பிளந்து கொண்டு அருளான ந்தம் மனைவி கனகம் நிற்பது போன்ற ஒரு தோற்றம் தெரிகிறது. இந்திரா கணகளை இறுக்கி முடி, திரும்பவும் திறந்து முன் வெயிலின் ஒளிக்கீற்றை ஊடுருவுகிறார்கள். அங்கே கனகம் இல்லை. கனகத்தின்மீது எதற்காகவென்று தெரியாத ஒரு வித வெறுப்பு வளர்ந்து இந்திராவின் வாயை ஏதோ முனு முனுக்க வைக்கிறது. ஒரு கனகத்தில் பயத்தின் ஆட்சிக்குள்

பிடி பட்டுப்போன இந்திரா வாசல்கதவைச் சாத்திவிட்டு அம்மாவிற்கு உதவி செய்ய அடுக்களைக்குள் போகிறார். உடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் தேங்காய்ப்பாதியை எடுத்துத் துருவத் தொடங்கினார்.

“நீவிடு பிள்ளை, நான் திருவறன்”

“இல்லையணை நான் திருவறன்”

பதினேரு மணி போல விசாலம் வந்தாள். அவளது முகம், நன்றாக அவித்து வெளுத்ததனால் சாயம் போய் வெளிறிப்போன துணியைப் போல நிறம் மாறியிருந்தது. ஏழோ எட்டு, நாட்கள் காய்ச்சலில் விழுந்து கிடந்தவள் போவக் காணப்பட்டாள். கண்கள் சூழிவிழுந்து... ஒளி விழுந்து மஞ்சள் நிறமாக தோற்றமளித்தன.

கடந்த பத்துப்பதினைந்து நாட்களாக... அவள் நிம்மதி விழுந்து துயருற்றிருக்கிறார் என்பதற்கு அவளுடைய மங்கிப்போன தோற்றுத்தைத் தவிர வேறு சாட்சியில்லை. பத்துமாதம் சுமந்து பெற்று, படிப்பித்து, ஆளாக்கி, பரம் பரைக்கே ஒருவன் தானென்ற நிலையில் சீராட்டி வளர்த்த மகன் பொன்னம்பலம்... அவளுடைய பரம்பரையே மற்ற வர்கள் முகத்தில் விழிக்க முடியாதபடி இழி செயலைச் செய்திருக்கிறாரே.

“என்ன விசாலம், வா”

அவளை வரவேற்றுக்கொண்டே மரப்பலகையை எடுத்து அவளுக்குக்கிட்டே அரக்கி வைத்தாள் தங்கம். விசாலம் இந்திராவைப் பார்த்துச் சொன்னார்:

“இந்திரா நீ கொஞ்சம் வெளியில் போய் இரணை”

இந்திரா எழுந்து போனார். அவள் முகத்தில் சலனமேது மில்லை. உள்ளத்தில் ஆவஸ் பொங்கிக் குதித்தது. தன்னைப் பற்றிய கதைதான் அங்கு நடக்கப் போகிறதென அவளுக்குத் தெரிந்து போயிற்று. அடுக்களைக்கு வெளியே வந்த வளுக்கு சுவரோடு நின்று ஓட்டுக் கேட்க ஆசை. என்றாலும் நிற்கவில்லை.

விசாலம் விபரத்தைச் சொன்னார்:

‘அக்கா பொடியன் புல்மோட்டை. எஸ். எஸ். சி பாஸ் பண்ணியிருக்கிறான். அங்க நெல்லுக் குத்துற மெசினில் வேலை. எங்கட இவரிட்டை அடிக்கடி வாறவன். தாய்தேப் பன் அக்கா தங்கச்சியெண்டு ஒருவருமில்லை. ஆரோ சொந்தக்காரன்கள் நெல்லியடியில் இருக்கிறார்களாம். ஆன அவங்களும் நெடுகக்கூடி தொடர்பில்லாமல் போச்சு..... குணமெண்டா தங்கக் கம்பி. நல்ல மரியாதையான பிள்ளை. இப்பகுவி வேலை செய்தாலும் நாங்க கைகொடுத்தா முன் னுக்கு வந்திடுவான். எனக்கென்னவோ இந்தப் பொடியனை நல்லாப் பிடிச்சு போயிற்று. உனக்கும் அத்தானுக்கும் பிடிக்குதோ எண்டுதான் யோசனையாயிருக்கு. நீ ஒமெண்டி யெண்டால், அவரிட்டை சொல்லி மற்ற ஒழுங்குகளைப் பார்க்கச் சொல்லலாம்.... என்னக்கா சொல்லுய்’

ஓரே ஒரு மகள். நல்ல மரியாதையான குடும்பம். துரையாருக்கு நடுத்தர உத்தியோகம். இந்நிலையில், இப்படியொரு ‘குவி மாப்பிள்ளையை’ விரும்புவார்களாவென்பது... விசாலத்தைப் பொறுத்த அளவில் நம்பிக்கையில்லைதான், ஆயின், புல்மோட்டைப் பையனை சிறந்த குணசாலியென அவள் கட்டிய முடிவு, அவனையே இந்திராவிற்கு ஏற்ற வரன் என்று திரும்பத் திரும்ப சொல்லிக்கொண்டிருந்தது.

உள்ளுருக்குள், உத்தியோகத்தில் உள்ள குணசாலி மாப்பிள்ளைகள் இல்லாமல் போகவில்லை. ஆயின் இந்திராவிற்கு புதிதாக வந்து விட்ட இழுக்கு-தப்பித்தவறி வெளியே தெரிய வருகிறபோது, உள்ளூர் மாப்பிள்ளையால் வாழ்க்கை முழுமைக்கும் தீர்க்க முடியாத பிரச்சினைகள் ஏற்பட நியாயமுண்டு. அதனால் ஏற்படுகின்ற விளைவுகளினால், அவள் வாழ்வை வெட்டியாய்ப் போகின்ற நிலைமை ஏற்பட வாம். இந்திராவின் விசயம் தெரியவந்தால்— புல்மோட்டை குவி மாப்பிள்ளை மட்டும் சும்மாயிருந்து விடுவானே என்பது கேள்வி. அவள் அவனை திருமணத்திற்குப் பிறகு புல்மோட்டைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகக் கூடுமாதலால் தெரிய வரும் என்று பயப்பிடத் தேவையில்லை. மேலும் இது எப்படித் தெரிய வரும்? அத்தோடு அந்தப் பொடியன் நல்ல

மாதிரி. கைப்பிடித்த கண்ணியத்திற்காக, கடைசி வரை வைச்சுக் காப்பாற்றுவான். அவனுக்கு தூபம் போட தகப்ப பனுமில்லை. தாழுமில்லை. அக்கா தங்கச்சியுமில்லை.

இப்படி எவ்வளவோ யோசனைக்குப் பின்னர் எடுத்த முடிவை தங்கத்திடம் சொல்லிவிட்டு அவனுடைய முகத் தையே ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் விசாலம்.

கிணற்றிடப் பக்கம் போன இந்திரா, சும்மா சிறிது நேரம் நின்றாள். மனம் விடுத்த வேண்டுகோளைமறுக்க முடியாமல், வீட்டிற்குள் திரும்பவும் வந்து சுவரோ ரம் ஒட்டி இருந்து உள்ளேயிருந்து வரும் தன் கதைக்குக் காது கொடுத்தாள்.

தங்கம் சொன்னான்: “விசாலம், இப்ப எங்களுக்கு இருக்கிற பிரச்சினையே இந்திராவுக்கு ஒரு கல்யாணம் கட்டி வைக்கிறதுதான். அது எப்படி ஒப்பேறப் போகுது எண்ட கவலை ஒரு பக்கம். ஒப்பேறினாலும் பிள்ளை கன் கலங்காம காலம் முழுக்க இருக்கவேணும் எண்ட கவலை மற்றப்பக்கம்.

உன்ற கொத்தானும், பாவம் மனுசன் தண்ணி வெண்ணியில்லாம விசாரிச்சுக் கொண்டு திரியது. என்ற உயிர் இருக்கிற வரைக்கும் இதுகள் இரண்டுக்கும் ஒரு குறையும் வைக்காம, கஸ்டம் தெரியாம பார்க்க வேணும் எண்ட ஆசை... பொடியன் எப்படி, நீ கதைச்சிருக்கிறியே”

“ஓமக்கா, எங்கட அவர்தானும் வேலையெடுத்துக் கொடுத்தவர். குனிஞ்ச தலை நிமிரமாட்டான். எனக்கென்ன வோ அவனைக்கட்டி வைச்சாத்தான் எல்லாத்துக்கும் நல்லது போலத் தெரியது.”

“அது சரி பிள்ளை, உன்ற கொத்தான் என்ன சொல்லு ரோ தெரியவில்லை, அவர் ஒமெண்டா எனக்கும் சரிதான்... அவரை மின்சி நான் என்ன செய்யிறது.”

“அத்தானிட்டை நான் சொல்லிக் கொள்றன். மத்தி யானச் சாப்பாட்டுக்கு எத்தனை மணிக்கு வாறவர்?”

“இப்ப வாற நேரந்தான்”

துரையார் “வாற நேரந்தான்” என்ற தங்கத்தின் சப்தம் இந்திராவின் காதில் விழுந்த போது, தான் அந்த இடத்தை விட்டு போற நேரம் வந்து விட்டது எனத் தீர்மானித்து எழுந்து நின்று வீட்டிற்குள் போய் கதவை முடிக்கொண்டாள் இந்திரா. சின்ன வீட்டிற்குள்ளும் விசா லத்தின் சூக்குசூக் சப்தம் விளக்கமில்லாமல் கேட்டது. சின்ன வீட்டு ஜன்னல் திறந்து கிடக்கிறது. அதனாடாகத் தெரியும் கிடுகு வேலிக்குமேல் அணில்தன்று வாலைக்கிளப்பிக் கிளப்பி ஊர்ந்து கொண்டு ஓடியது- எட்டிப்பார்த்தாள், இந்திரா. அது கிடுகிலிருந்து பக்கத்து வீட்டு கொய்யா மரக் கிளைக்குப் பாய்ந்து மறைந்து கொண்டது. ஜன்னல் கதவை உட்பக்கமாக இழுத்துச் சாற்றி விட்டாள் இந்திரா.

வேலைவிட்டு வந்த துரையார் சைக்கிளை தாழ்வாரத்து நிழவில் நிற்பாட்டிவிட்டு உள்ளே வந்தார். அவர் வந்ததும் வராததுமாக கல்யாண விசயத்தைப் போடாமல் சாப் பிட்ட பின்னர் மெதுவாகச் சொல்வது நன்மையானது என உணர்ந்து கொண்ட விசாலம், அடுக்களையே விட்டு வெளியே வந்து இந்திரா இருந்த அறைக்குள் போனாள்.

சாரத்தை மாற்றிக் கொண்டு வந்தவர், விசாலத்தைக் கண்டு அரைச் சிரிப்பு ஒன்றை உதிர்த்து விட்டு அடுக்களைக்குள் போனார். தங்கமோ துரையாரோ எதுவும் கைத்துக்கொள்ளவில்லை. சாப்பாட்டுக் கடமை முடிந்ததும், அந்த நேரத்திற்காக காத்திருந்தவளான் விசாலம் நடுக்கூடத்திற்கு வந்தாள்.

“அத்தான், அக்கா சொன்னவவோ”

“என்ன”

“என்னான்டு கேட்டுட்டு வாங்கோ”

துரையார் அடுக்களைக்குள் போனார். இரண்டு நிமிட சூக்குசுப்பிற்குப்பின் கூடத்திற்கு வந்தார். விசாலம் கேட்டாள். “உங்கட முடிவைச் சொன்னீங்கள் எண்டால் நான் அவரிட்டைச் சொல்லி ஒழுங்கு பண்ணிப் போட்டு ஒரு நாளைக்குப் பொடியனைப் போய் பார்த்திற்று வரலாம்.”

இதைக் கேட்கும் போதே விசாலத்திற்கு ஏதோவாரு பயம் பிடித்துக் கொண்டது. “ஓம் என்று சொல்வாரோ” விசாலம் அந்த கணத்திற்குள் பலதையும் சிந்தித்து மயங் கினுன். துரையாரின் முகத்தில் தாட்டகள் உயர்ந்து கணகள் கருங்கி சிந்தனை ரேகைகள் படர்ந்து நெளிந்தன.

ஜந்தா று நியிடங்கள் வெறும் அமைதி.

“சரி, விசாலம் உன்றை பேச்சை நம்பித்தான் இதுக்கு ‘ஓம் என்றன்,’ அவரிட்டை சொல்லு, நாளைக்கு செவ் வாய்க்கிழமை வேணும், புதன்கிழமை பொடியனைப் பார்க் கப்போவமென்டு”

தன் மகன் என்றுமே அழிக்க முடியாத பழியைச் செய்து விட்ட போதும், தன் சொல்லுக்கு மதிப்புத் தந்து அவர் “ஓம்” என்றது... அவன் நினைவில் உறைத்த போது சடுதி யாகப் பெருகி வெளியே உருண்டு விழுத்துடித்த இரண்டு கண்ணீர் பொட்டுகளை சேலித்தலைப்பால் மறைத்துத் துடைத்துக்கொண்டே ‘அப்ப நான் போயிற்று வாறனக்கா’ என அடுக்களைக் குள்ளிருந்த தங்கத்திடம் சொல்லிவிட்டு தன் மேல் பெரிய பொறுப்புகளைச் சுமந்து கொண்டவளைப் போன்று, வெகமாக வெளியே சென்றுள் விசாலம்,

11.

ஓடிப் போய்விட்டான், விசாலச் சின்னம்மா. அவன் சொல்லிவிட்டுப் போன மாப்பிளையே தனக்கு கணவனுக வரப்பேர்கிறுன் என் இந்திரா நம்பினுள். விசாலம், தங்கத் திடம் சொன்ன மாதிரிகளில், இப்படித்தான் அவன் இருப் பான் என்றெல்லாம் ஒரு உருவத்தைக் கற்பணை செய்து பார்ப்பதில் அவன் ஆறுதல் அடைந்தாள். மனதில் பதிய வைக்க முயற்சிக்கும் கற்பணைக் கணவனின் உருவம் பிடிகளில் அகப்படாது மறைகிற போது, துன்பம் அவளது நெஞ்சை அடைத்தது.

காரணமில்லாமல் அந்த உருவத்தைத் திரும்பத் திரும்ப நினைவிற்குக் கொண்டு வர முயற்சித்துக் கொண்டாள். தான் ஒன்றை நினைத்து வைத்துக் கொள்ள உண்மை வேறு விதமாக இருக்கப்போகிறதென இயல்பான அறிவு அவனுக்கு சுட்டிக்காட்டிய போதும் அந்தக் கற்பனையுருவத்திற்கு மேலும் மேலும் மெருகுகள் கூட்டி மனப்படத்தில் பதித்துக் கொள்ள அவள் விரும்பினான்.

சிறிது சிறிதாக இடம் பிடித்துக் கொண்ட அந்த மாப்பிள்ளையின் கலங்கல் உருவத்தை, கல்லெலறிந்து குழப்பி மறைத்து விட முயற்சித்தது இன்னொரு உருவம். அது பொன்னம்பலம்.

பொன்னம்பலத்தை அவள் வெகுவாக வெறுக்க முனைந்தாள். திருமணத்திற்குப்பின்னரும் தான் பயந்து பயந்து வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தையுண்டாக்கியிருக்கும் அவனது சிறிது காலத் தொடர்பை ஒரு கெட்ட கனவாக நினைத்து வெறுத்தாள்.

அவள் கற்பு நெறியிலிருந்து பிறழாமல் வாழக்கூடிய வள். ஆனால் விதியின் விபரீத விளையாட்டிற்குத் தோற்று விட்டாள். இனி நடந்ததையெல்லாம் மறந்து விட்டு வரப் போகும் கணவனுக்கு சத்தியமாக நடந்துகொள்ள வேண்டியதுதான் தனக்கு ஒரே வழியென உணர்ந்து, அதைச் செயற்படுத்த உறுதி பூண்டவண்ணமிருந்தாள்.

ஒருவேளை உடல் ரீதியாக தன் தவற்றினை அவன் அறியக் கூடுமானால், என்ன செய்வது!

"கடவுளே, நீதான் என்னைக்காப்பாற்ற வேண்டும். என்னுடைய பிழைக்காக, அதனை ஈடுகட்டுவதற்காக, என்னுயிர் இருக்கும் வரைக்கும் அவருக்கு கால் செருப்பாக உழைப்பேன். என்னைத்தன்றித்து விடாதே முருகா..... என்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விடாதே....."

தன்னிரக்கத் தன்மையில் மனதிற்குள் அழுதாள் இந்திரா.

இரவு பன்னிரண்டோ அல்லது ஒருமணியாகவோ இருக்கவேண்டும். அவனுக்கு நித்திரை வரவில்லை. தெருவாச

விலே நாய் குரைத்தது: இரண்டாவது ஆட்டம் படம் பார்த்து விட்டுப் போகும் சிலரது ஆரவாரச் சப்தம் நாய்களுக்கு ஆத் திரம் ஊட்டியது போலும். கூட்டமாகச் சேர்ந்து குரைக்கும் நாய்களுக்கு கற்களால் எறிந்து விட்டு ஓடிப்போனார்கள் அந்த ஆட்கள். நாய்களுடைய குரைப்பு அடங்க சிறிது நேரம் எடுத்தது. அதன் பின்னர் சப்தமேயில்லை. அயல் நித்திரையில் துவண்டு கிடந்தது. இந்திரா புரண்டு புரண்டு பார்த்தாள். உறக்கம் வருவதாக இல்லை. கூரை வளைகளிலே கீச் கீச் கீச் ஒவி தில்லெனக் கேட்டது. எவிகள் ஒன்றை யொன்று தூரத்தி விளையாடின. பாயில் படுத்த வண்ணமே முகட்டை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் இந்திரா.

பாடித்தவனாக, நீட்டுக் கால்சட்டை போட்டவனாக, உத்தியோகத்தனாக குறைந்த பட்சம் ஜந்நாறு சூபாய் சம்பளம் பெறுபவனாக, தனக்கு வரப்போகும் கணவன் இருக்க வேண்டும். அவனை மணந்து கொள்வதால் சமூகத் திலே நான்கு பேர் மதிக்கத்தக்க அந்தஸ்தில் நான்கு இடத் திற்குப் போய் வரலாம். பெரிய மனிதர்களுடைய தொடர்பு ஏற்படும்... இப்படியெல்லாம் இயற்கையான பெண்மைத் தனத்தோடு தன் எதிர்காலத்தை என்னினி ஏங்கியவள்தான் இந்திரா. இன்று ஒன்றுமே வேண்டாம். நிம்மதியான வாழ்க்கை கிடைத்தால்தான் போதுமென்றாலிவிட்டது.

திருமணத்திற்குப் பின்பு புருசனேடு எப்படியெல்லாம் இருக்க வேண்டும் என என்னிப் பார்த்தாள். காலையில் எழுகிற போதே கால்களைத் தொட்டுக் கும்பிட வேண்டும். உடுப்புகளை அலம்பிக் காயப் போட்டு அவர் ஓவ்வொரு நாளும் அழுக்கில்லாத உடுப்பினை அனியச்செய்ய வேண்டும். வாய்க்கு ருசியாகச் சமைத்துப் போடவேண்டும். எல்லாவற் றிற்கும் மேலாக எந்த நேரமும் சந்தோசமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். தான் தவறிவிட்டவள் என்பதை எந்த ஒரு அசைவிலும் கண்டு கொள்ள முடியாதபடிக்கு அவனை சேவைகளாலே மறைத்துக் கொள்ள வேண்டும். சிந்தனை வளையங்கள் முற்றுகையிட்ட போது... களைத்துப் பாய், பாவம் அந்தப் பேதைப் பென்.

இரவு இரண்டு மணியளவில் நித்திரையில் தன்னையறி யாது கட்டுங்டு போனான்.

நித்திரையின் அசையாத பிடிக்குள் பிடிபட்டுப் போய், படர்வதற்கு கொடியில்லாத மல்லிகைச் செடி போல துவண்டு கிடந்த இந்திராவின் மூடியிருந்த கண்களிலிருந்து வடிந்தோடிய கண்ணீர் கண்ணப்பரப்பில் காய்ந்து போய்க் கிடந்தது.

12.

கல்யாண வீட்டிற்கான வெகு சாதாரணமான சோடனை அந்த வீட்டினை கடந்த நான்கைந்து நாட்களாக அலங்கரித்து, இப்போது சோர்ந்துபோய்க் கிடந்தது. காய்ந்துபோய்த் தொங்கிக்கொண்டிருந்த வாழைத் தடல் களை இரண்டு மாடுகள் எட்டி எட்டி மேய்ந்துகொண்டிருந்தன. தோரணங்கள் மஞ்சள் நிறம் மாறி கறுத்துப்போய்த் தொங்கின. அதன் பக்கத்தால் வந்த ஒரு சின்னப் பொடியன் காய்ந்துபோன தோரணத்தை இழுத்து அதிலிருந்த ஈக்கிலைக் கிழித்தெடுத்து வாய்க்குள் ஓட்டிக்கொண்டு போனன்.

வீடு பூட்டிக் கிடந்தது. கிராமத்தின் தார் போடாத குறுகுத் தெருவொன்றில் அமைந்திருக்கும் அந்தக் குடிசையில் கடந்த நான்கு நாட்களுக்கு முன் கிராமபோன் தட்டு இசைத்துக் கேட்டது.

நாற் பக்கச் சுவர்களும் வரிச்சுத் தடிகளால் கட்டப்பட்டு, களிமண்ணலை பூசப்பட்டிருக்கின்றன. உள்ளுக்குள் குனிந்து போகத் தேவையில்லாத அளவிற்கு வாசல் தாழ்வாரம் உயர்ந்திருக்கிறது. புதிதாகத் தென்னங் கிடுகினால் வேயப் பட்ட கூரை. குடிசைக்கு முன்னால் தெரு வேலி வரைக்கும் பத்தடி நீள முற்றம். தெரு வேலி - சில இடங்களில் உக்கிப்

பியந்து போய்க் கிடந்தாலும் கல்யாணத்திற்கென்று பழுது பார்க்கப்பட்டு புதுப் பொலிவுடன் திகழ்கிறது.

வீட்டின் பக்கச் சவரில் ஆளுயரத்திற்கு மேலே மர ஜன்னலொன்று. பின்பக்கச் சவரோடு குவிந்து போகா விட்டால் தலையில் முட்டிக்கொள்ளும் கதவு. அதனாடா குப் போனால், சவரிலிருந்து இறக்கிய தாழ்வாரத்தைக் கூரையாகக் கொண்டுள்ள சிறிய அடுக்களை. அடுக்களையின் ஒரு மூலையில் பக்கஸ் பெட்டி மரத்தினால் அடிக்கப்பட்ட சிறிய கதவு. வெளியே வீட்டின் பின் முற்றம். அதன் கோடியில், சுவர்கள் அரை குறையாகத் தூர்ந்துபோய்க் கிடக்கும் கிணறு.

கிணற்றியை அண்டி எச்சில் வாழைமிலைகள். ஒரு சொறிநாய் அந்த எச்சில் இலைகளினாடே முகத்தைப் புகுத்தி முகர்ந்து பார்க்கிறது.

கல்யாணம் நடந்த வீட்டில் யாராவது ஒருவர் இருக்க வேண்டாமோ!

அந்த வீட்டில் வாடகைக்குக் குடியிருக்கும் நடராசா விற்குத்தான் திருமணம் நடந்து முடிந்திருக்கிறது. காதோடு காது வைத்ததுபோல இரகசியமாக நடக்காவிட்டாலும் ஆடம்பரமில்லாமல் நடந்துவிட்டது. ஆடம்பரமாக நடத்தி ஆர்ப்பாட்டஞ் செய்வதற்கு நடராசாவுக்கு அண்ணன் தம்பியோ, அப்பா அம்மாவோ இல்லை. ஒன்றுவிட்ட உறவில் நெல்லியடியில், எங்கோ ஒரு மூலையில் ஒரு பொன்னுத் துரை இருந்தாலும், அவருக்கு - இந்தக் கல்யாணக் கெடு பிடிகளில் வந்து கலந்துகொள்ள முடியாமல் போய்விட்டது.

திருமணத்திற்கு ஏழெட்டு நாட்களுக்கு முன்னரே எழுதி அவரைக் கட்டாயம் கல்யாணத்திற்கு வந்து நடத்திக்கொடுக்கும்படி கேட்டிருந்தான் நடராசா. தன்னுடைய உறவுக்காரன், உருந்துக்காரன், உருவனுவது அந்தக் கூட்டத்தில் வந்து கலந்துகொள்வது தன் ஏக்கத்தை ஓரளவிற்காவது தீர்த்துவிடுமென அவன் எதிர்பார்த்தது உண்மை.

பொன்னுத்துரைக்கு - அரிசிப் பஞ்ச காலத்தில் அதனைத் தேடித் திரிந்து வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்து கொட்டுவதே பெரிய வேலையாக இருந்திருக்கவேண்டும். திருகோணமலைக் குப் போய் நடராசாவின் திருமணத்தில் கலந்துகொண்டு நாலைந்து நாட்களை வீணைக்குவது இந்த மாதிரியான பஞ்ச காலத்தில் உசிதமில்லையென அவர் நினைத்திருக்கலாம்.

கல்யாணத்தன்று என்பது சதம் செலவழித்து ஒரு வாழ்த்துத் தந்தி அனுப்பியதோடு தனது உருத்து, உறவு எல்லாம் நிறைவுபெற்றுவிட்டதாக அவர் நினைத்திருக்கலாம்.

குடும்பத்தோடு வந்து கல்யாணத்தை முன்னின்று நடத்தி வைக்கப் போகிறூர் என எதிர்பார்த்து, அந்த எதிர் பார்ப்பின் தெம்பில், தன் அனுதை நிலையைக் கொஞ்சமா வது மறந்திருக்க முனைந்த நடராசாவிற்கு - வாழ்த்துத் தந்தி வந்து கிடைத்தபோது - அந்தத் தந்தி - ஒன்றுவிட்ட உறவாக வென்றாலும் அதுவரை இருந்துவிட்ட அவரின் சொந்தத்தை இனி ஒன்றுமேயில்லாத உறவாக மாற்றி விட வந்த தந்தியாகவே தோன்றியது. அதையிட்டு அடிக்கடி நினைத்து வருத்தப்படுவதால் பயனேதும் இல்லையென முழு மனதாக உணர்ந்து கொண்ட போதும், கொஞ்சம் முயற்சித்திருந்தால் அவர் வந்திருக்கலாமென அவன் இடையிடையே துக்கப்பட்டுக் கொண்டான்.

கடைசியில் பெண் பகுதி விட்டாரே எல்லாமாக இருந்து கல்யாணத்தை நடாத்தி முடித்தனர்.

இன்றுடன் எட்டு நாட்கள் பறந்தும் போய்விட்டன. நேற்று மாப்பிள்ளை பெண்பிள்ளை திருகோணமலைக்கு கோணேசரைத் தரிசிப்பதற்காகப் போயிருக்கிறூர்கள். போனவர்கள் இன்று திரும்பி வரக்கூடும்.

தெரு வாசலில் சந்தடி கேட்கிறது!

காரோன்றிலிருந்து புதுமணத் தம்பதிகள் இறங்குகிறூர் கள். முன் சீற்றிலிருந்து இறங்கிய துரையார், ஒடிப்போய் விட்டினைத் திறக்கிறூர். விசாலமும், தங்கமும் பின்னே வர நடராசாவும், இந்திராவும் வீட்டிற்குள் நுழைகிறூர்கள்,

அயல் சனங்களில் வயது முத்தவர்கள், மாப்பிள்ளை பெண்பிள்ளையை வேடிக்கை பார்க்க, சிறு பையன்கள் கூட்டமொன்று காரை மொய்த்துக்கொண்டு நிற்கிறது. காரின் ஜன்னல் கண்ணுடியைத் தொட்டு விரலினால் கோடு கீறிப் பார்க்கிறான் ஒரு பையன். டிரைவர், அவனைப் பார்த்து முறைத்துவிட்டு ஒரு துண்டினால், அவன் கீறிய இடத்தைத் துடைத்துவிடுகிறான்.

வீட்டுக்குள் வந்த துரையார், தங்கத்திடம் ஏதோ குசு குசுத்துக்கொண்டு நிற்கிறார். “பின்னேரத்திற்குப் பிள்ளையளுக்கு ஏதும் நொறுக்குத் தீன் செய்து கூடன்.”

“ஓம், உஞ்சத்தங்களி கிண்டிக் கொடுப்பம், போய்ப் பிள்ளைகளோடை கதைச்சுக் கொண்டு இருங்கோ; ஒரு அரை மணித்தியாலத்தால் முடிஞ்சபோயிரும்.”

அந்த வளவு பெரிது. வீடு சிறிது. புது மணத் தம்பதி கள் உடுப்பு மாற்றுவதற்குக் கூட அதற்குள் மறைப்பு இல்லை. அவர்கள் உடுப்பு மாற்ற ஆயத்தமாவதைக் கண்ட துரையார் வெளியே முற்றத்தில் இறங்குகிறார்.

நடராசா சட்டையைக் கழற்றிக் கொடியில் ஏறி கிறான். எறிந்த வேகத்தில் சட்டைப் பையிலிருந்து சில வறைக் காசுகள் கீழே விழுந்து, நாதம் எழுப்பி, உருண்டு போய் சூட்கேஸ் பெட்டிக்குக் கீழும், கநிரைக்குக் கீழும் உறைவிடம் தேடிக் கொள்கின்றன. இந்திரா அவைகளைப் பொறுக்கி நடராசாவிடம் கொடுக்கிறான்.

விசாலம், வீட்டிற்குள் வந்து அவர்களை ஒரு தரம் பார்த்துவிட்டு கொடியில் கிடந்த சேலையொன்றினை எடுத்து அந்தக் கூடத்தினை அரை வாசியாகப் பிரிப்பது போல மறைத்துக் கட்டி விடுகிறான்.

அடுக்களைக்குள் சகோதரர்களின் சம்பாஷினை:

“இந்தச் சினி அளவோ என்று பார்.”

பதம் பார்ப்பதற்காகக் கிண்டிக்கொண்டிருந்த அகப் பையில் ஓட்டியிருந்த களியை உள்ளங்கையில் தட்டி நக் கிப் பார்க்கிறான் விசாலம்.

“இன்னம் கொஞ்சம் சினி போடவேணும்.”

ஓரு சிறங்கையளவு சீனி எடுத்துக் கொடுக்கிறார்கள் தங்கம்.

கைகள் இரண்டையும் பின்னால் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டு தெருவின் ஓரத்தே நின்று எதிரே தெரியும் பரந்த தென்னந் தோட்டத்தின் அழகினைப் பார்ப்பதில் வயித்திருந்த துரையாரின் மூக்கில் - உருத்தங் களியின் சோகை மணம் வந்து சுவாசத்தை இரம்மியமாக்குகிறது. வீட்டிற்குள் எட்டிப் பார்க்கிறார். விசாலம் பாயில் அமர்ந்திருக்கும் பிள்ளைகளுக்குக் களி பரிமாறிக் கொண்டிருப்பது தெரிகிறது.

துரையாரின் மனம் கடந்த பத்துப் பன்னிரண்டு நாட்களுக்குள் நடந்துவிட்ட முக்கிய நிகழ்ச்சியின் அவசரத்தை எண்ணிச் சமூல்கிறது.

எவ்வளவு அவசரமாக எல்லாம் முடிந்துவிட்டது. விசாலத்தின் புருசனேரு நல்ல நாள் பார்த்துப் புல்மோட்டைக் குப் போனதும், முன்னறிவித்தல் ஏதுமில்லாது திடுதிப் பென்று வந்து முன்னால் நின்று மாப்பிள்ளை பார்க்கும் நேர்த்தியைக் கண்ட நடராசா வெட்கத்தால் விறுவிறுத் துப்போய் வியர்த்து நின்றதும், சிறிது நேர யோசனைக்குப் பின்..... திருமணத்திற்குச் சம்மதமெனத் தலையாட்டிய தும், அந்தத் தலையாட்டவின் சாயலிலே தான் பூரணமனத் திருப்தி கொண்டதும், அதன் பின்பு..... ஞாயிற்றுக் கிழமை தாவிக்குப் பொன்னுருக்கி, புதன்கிழமை அதிகாலை நான்கு முப்பத்தியேழுக்கு கந்தசாமி கோவிலில் மிக வேண்டிய அயல் சனங்களின் மத்தியில் இந்திராவின் கழுத்தில் நடராசா தாவி கட்டியதும..... எவ்வளவு கெதியாகப் பிரச்சினைகளைச் செனிக்காமல் நடந்து முடிந்துவிட்டன.

உண்மையில் இவ்வளவு விரைவாக இந்த நல்ல காரியம் முடிந்துவிடுமென அவர் நினைத்திருக்கவில்லை.

“கோணேசப் பெருமானே, என்ற பிள்ளைகளை ஒரு குறையுமில்லாம் நெடுங் காலம் சந்தோஷமா வைச்சிரப்

பனே...” என அவர் அடிக்கடி முனுமுனுத்துக் கொண்டார்.

கார் டிரைவர் சிக்ரெட் பிடித்துக்கொண்டு வந்தான்.

“அப்ப என்னென்னை வெளிக்கிடுவதோ, கடைசிப் பாதை ஐஞ்சு மணிக்காம்; பிந்தக் கூடாது. நான் ஆறு மணிக்கு இன்னம் ஒரு இடத்திற்குப் போகவும் வேணும்.”

“இப்ப என்ன நேரம்?”

“நால்ரையாகுது.”

“சரி, கொஞ்சம் பொறுங்கோ.”

விட்டிற்குள் போகிறார் துரையார். பிள்ளைகள் களி சாப் பிட்டுவிட்டு ஒரு பக்கமாக நின்று ஏதோ கடைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“எனோய்! கார்க்காரன் அவதிப்படுகிறேன்; ஐந்து மணிக்குள் பாதைக்குப் போயிருவேணுமாம்; வெளிக்கிடுங் கோவன்.”

“இப்ப என்ன அவதி! கடைசிப் பாதை ஆறு மணிக் குத்தானே.....” விசாலம் புறுபுறுத்தாள்.

“இல்லை! ஐந்து மணிக்குத்தான் கடைசிப் பாதை.”

விஷயம் தெரிந்த நடராசா சொன்னதும், விசாலமும், தங்கமும் சேலைகளைச் சரி பண்ணிக்கொண்டார்கள். நடராசா வெட்கத்துடன் கேட்டான்:

“ஏன் நாளைக்குப் போகலாந்தானே! கார்க்காரனைப் போகச் சொல்றது.”

மௌனம் நிலவியது. விசாலத்திற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று தெரியவில்லை, பிள்ளைகளோடு நாலைந்து நாட்கள் நின்று, நல்லது நடியது செய்து கொடுத்துப் பார்க்க வேண்டுமென்று அவர்கள் விரும்பினாலும், அந்தக் குடிசையின் அளவு அவர்களைத் தங்குவதற்கு அனுமதிப்பதாயில்லை. புதுக்கக் கல்யாணம் கட்டிய பிள்ளைகள் தம்மிழுடப் படி நடந்துகொள்வதற்கு அவர்களுடைய தங்கல் இடையூருக் கிருக்கும். அத்தோடு நடராசா நாளைக்கு வேலைக்குப் போகவேண்டும்.”

“இல்லையடி! அங்க வீடு தனிய, கோழிகளுக்குச் சாப்பாடு வைக்கேல்லை; நீங்க தீபாவளிக்கு அங்க வாறனீங்கள் தானே.”

துரையார் நடராசாவின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டார். அந்தக் கைகளைப் பிடித்தபோது அவரிலே உருப்பெற்ற நடுக்கம் நடராசாவின் மனதை என்னவோ செய்தது.

“தம்பி! என்ர பிள்ளையை உங்கட கையில தந்திற்றன. இனி அவளின்றை நன்மையோ தீமையோ எல்லாம் உங்கட கையில, நீங்கள் அதைக் கண் கலங்காம் வைச்சுக்காப்பாற்றுவீங்க என்ற பூரண நம்பிக்கை எனக்கிருக்கு. ஒரேயொரு பிள்ளையெண்டு செல்லமா வளத்துப்போட்டதால, அவ செய்யிற பிழையலோ நீங்கள் கண்டுகொள்ளக் கூடாது எண்டு நான் சொல்லேல்லை. ரெண்டு பேரும் சின்னப் பிள்ளையள். ஒண்டுக்கொண்டு விட்டுக் கொடுத்து சந்தோஷமாக் சீவிய காலம் மட்டுமிருந்தா அது போதும். எங்களைப் பொறுத்த அளவில இனி எங்களுக்கெண்டு ஒண்டுமேயில்லை. நீங்க ரெண்டு பேரும் நல்லாயிருக்கிறதைப் பார்த்துச் சந்தோஷப்படுகிறது ஒண்டுதான் மிச்ச மிருக்கு.”

துரையார் நடராசாவைத் தன் சொந்த மகனுக்க் கருத விரும்பினார். அவர் கண்களில், பிரியப்போகும் துயரத்தைத் தூக்கிக் காட்டும் துளிகள் பனித்தன.

நடராசாவின் முகத்தை அரைவாசி பார்த்தும், பக்கத்துச் சுவரை அரைவாசி பார்த்தும், தடுக்கித் தடுக்கி தான் சொல்ல நினைத்ததைச் சொல்லி முடித்த பின்பு, நெடுஞ்தூரமாக தலையில் ஏற்றி வந்த பாரத்தைக் கீழே இறக்கி வைத் ததுபோல இருந்தது துரையாருக்கு.

அவருக்கு அதிகமாகக் கதைத்துப் பழக்கமில்லை. அதுவும் அதிகமாகப் பழகாதவரிடம் அளவுக்கதிகமாகக் கதைக்க அவரால் முடியாது. ஆனாலும், தன் மகளின் நன்மை கருதி கதைத்துத்தானாக வேண்டுமென்ற தீர்மானத்தில் இவ்வளவும் கதைத்துவிட்டார்.

நடராசா ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. அவர் சொன்ன எல்லாவற்றையும் ஆமோதிப்பது போல அவனது முகபாவம் இருந்தது. வயதில் முத்த ஒருவர், அதிலும் நல்ல மரியாதையாகப் பழகக் கூடிய ஒருவர், தன்னுடைய மகளை மணமுடித்துத் தந்ததால், 'மாமா' என்ற உறவிற்குள் வந்து விட்ட ஒருவர், கண்ணீர்விட்டு வேண்டிக் கொள்ளும்போது இயற்கையாகவே ஆறுதலான பழக்க வழக்கங்களையுடைய அவனுல் எப்படிக் கதைக்க முடியும்?

உங்கள் மகளை நான் கண் கலங்காமல் வைத்திருக்கிறேன். அது என்னுடைய கடமை... என்றெல்லாம் சினிமாக கதாநாயகனின் வசனங்கள் பேச அவனுல் முடியாது. ஆனால், அவனது அன்பொழுகும் மௌனத்திற்கு இந்த வசனங்களுக்கெல்லாம் இல்லாத சக்தி இருந்தது என்னவோ உண்மைதான்.

இந்திரா முக்கைச் சீறியிழுத்துக்கொண்டு கண்ணீர் சிந்திய வண்ணம் நின்றுகொண்டிருந்தாள். நல்ல குணமுடைய ஒருவனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டு விட்டோமென்று அவள் ஆறுதல்பட்டாலும், இவ்வளவு நாளும் அன்பைச் சொரிந்து வளர்த்து ஆளாக்கிவிட்ட தாய் தகப்பனை விட்டுப் பிரியும் வேளை வந்துவிட்டதென்பதைச் சடுதியாக உணர்ந்து கொண்டபோது அவளால் பெருகி வந்த கண்ணீரை அணைபோட்டுத் தடுக்க முடியவில்லை.

அவள் வாய்விட்டுக் கேவிக் கேவி அழுதாள்.

"ஏன் பிள்ளை அழுகிறேய்; அழாதை, அழாதை. நல்ல பிள்ளையின்றை கையிலதானே உண்ணீக் கொடுத்திருக்கிறேம். உனக்கு ஒரு குறையும் வராது. அழாதையைனை, அழாதையைனை." விசாலம் ஆறுதல் சொன்னான்.

ஆறுதல் சொன்னவளின் கண்களும் கண்ணீர்க் குளமாயின.

விசாலம் கண்களை முடியபோது அக்குளம் உடைப்பெடுத்து கண்ணப் பரப்பிலே வழிந்து ஓடியது. அடுக்களைக் கழுவல் வேலைகளை முடித்து, பாத்திரங்களைப் பரணில் வைத்துவிட்டுத் திரும்பிய தங்கம் — மகளாருகே வந்தாள்.

பாஸ் கொடுக்கப்போகும் பசுவை நோக்கிப் பாயும் கன் றின் அசைவில் இந்திரா தாயருகே வந்து ஒட்டி நின்று அழத் தொடங்கினார்.

டிரைவரின் அவசரத்தை ஹார்ன் சப்தம் உணர்த்தி யது. இந்திரா தாஸின் முந்தாணையைப் பிடித்துக்கொண்டு விட மனமில்லாமல் நின்றார்.

தங்கத்திற்கு அழுகை தொண்டைக்குள்ளிருந்து குதித் தது. தன் மகளிடம் என்னவெல்லாமோ சொல்லவேண்டு மென்று நினைத்திருந்த அவளால், உடல் நடுக்கத்தின் விளை வினால் ஒன்றுமே சொல்ல முடியவில்லை. அங்கே குழந்திருந்த அவசர நிமித்தம் - தன் மகளிடம் சொல்லவேண்டியதை உடனே சொல்லியாக வேண்டுமென்ற கட்டாயத்தினால் தொண்டையைச் செருமி விட்டுக் கொண்டே கிணற்றுக் குள்ளிருந்து கதைக்கத் தொடங்கினார்:

“இந்திரா! உணக்கு ஒண்டும் சொல்லவேண்டிய அவசரமில்லை. தம்பிக்கு எங்களைத் தவிர வேறு ஆருமில்லை. அதை வைச்சி நல்லாப் பாக்கவேண்டியது உன்ற பொறுப்பு. எங்களோடை இருக்கேக்குள்ள இருந்த செல்லத்தையெல்லாம் மறந்துபோட்டு குடும்பப் பொறுப்புள்ளவளாயிருக்க வேண்டும். தம்பியின்றை மனம் கொண்மல் நடக்கவேண்டும். சந்தோசம், துக்கம் எது வந்தாலும், ஆளுக்காள் சரி சமமாப் பரிந்து கொள்ளவேணும். தம்பியின்றை சொல் இல்லாம நீ ஒண்டுமே செய்யக் கூடாது. எதென்டாலும் அவர்ர விருப்பப்படிதான் செய்யவேணும். நான் கும்பிட்ட கோணேசப் பெருமான் உங்களுக்கு ஒரு குறையும் வைக்க மாட்டான். நாங்கள் இப்ப போறமெண்டு துக்கப்படாதை. எப்பிடியென்டாலும், ஒரு நாளைக்குத் தனிச்சு வாழவேண்டியவள்தானே பொம்பிளை... அப்ப ‘நாங்கள் வாறும்... பிள்ளை, தம்பி வாறும்.... தீபாவளிக்கு ஒரு நாளைக்கு முந்தியே வீட்டை வந்திருங்கோ.’’

சொல்லி முடித்த கையோடு வாய்விட்டுக் கத்தத் தொடங்கினார் இந்திரா. விசாலம் அவளது முகத் தைத் தன் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துவிட்டு அவளை அன்

போடு அரவணைத்துக் கொண்டாள். நடராசாவும் அங்கே நிலவியிருந்த துன்பச் சூழலால் ஈர்க்கப்பட்டு தன்னை மறந்து கண்ணீர் வடித்தான். அடுத்த கணமே, யாரும் அறியா வண்ணம் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டான்.

“அப்ப பிள்ளையள் இருங்கோ வாறம்.”

நடராசா தெருவிற்குப் போய் காரின் கதவுகளைத் திறந்துவிட்டு அவர்கள் ஏறிக்கொண்ட பின்பு முடிவிட்டான். தெருக் கதவோடு சாய்ந்து நின்ற இந்திராவைப் பார்த்துவிட்டால் கட்டுப்பாட்டுக்குள் நிற்கும் அழுகை அதை உடைத்துக்கொண்டு வெளியே வந்துவிடும் என்பதால் அவளோப் பார்க்காமலே காருக்குள் குந்திக்கொண்ட அவர்கள், கார் வெளிக்கிடுவதற்கான சப்தத்தை வெளிப் படுத்திய போது தன்னிச்சையாகத் தம் முகங்களைத் திருப்பி கடைசித் தடவையாக அவர்களோப் பார்த்தார்கள்.

இந்திரா முகத்தை முடி அழுதுகொண்டிருந்தாள்,

மேடும் பள்ளமுமாகத் தூர்ந்துபோய் அலங்கோலமாகக் கிடந்த தெருவில் எழுந்து விழுந்து ஓடி சந்தித் திருப் பத்தில் மறைய முனைந்தபோது, காரின் பின் பக்கக் கண்ணூடியினுடே, தூரத்தில் மங்கலாகத் தெரிந்த தன் பிள்ளைகளின் தோற்றுத்தினைக் கடைசித் தடவையாகப் பார்த்துப் பெருமுச்சு விட்டுக்கொண்டே, வேற்று ஒருவனுன் டிரைவர் அதற்குள்ளிருந்தபோதும், அதைப்பற்றிக் கிஞ்சித்தும் சிந்தியாமல் வாய்விட்டு ஒவென்று கத்தினுள் தங்கம்.

டிரைவருக்கு கடைசிப் பாதையைப் பிடித்துவிடும் அவசரம். தெருவின் அலங்கோலத்தினால் டிரைவரின் அவசரத் திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாத அந்தக் கார் பள்ளங்களில் விழுந்து விழுந்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

13.

காரமான சுடு கோப்பியை நடராசாவின் அருகே கொண்டு வந்து வைத்தாள் இந்திரா. தனிமையாக இருக்கையில் சிறுத்துத் தெரிந்த அந்தக் குடிசை, இப்போது பங்காளி ஒருத்தி வந்த பின்னர் பெருத்துத் தோன்றியது நடராசாவிற்கு.

அவன் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்துவிட்டு கோப்பியைக் குடிக்கத் தொடங்கினான். நேரம் இரவு ஒன்பது மணியாக இருக்கவேண்டும். அவன் பக்கத்திலிருந்தது ஆறுதலாயிருந்தது. நாளைக்குப் பகல் அவன் வேலைக்குப் போன பின்னர் எப்படித் தனித்திருக்கப் போகிறேன் என நினைத்தபோது ஏதோவொரு பீதி அவளைப் பிடித்துக்கொண்டது.

அப்புவும், அம்மாவும், விசாலமும் தங்களோடு தங்கியிருந்தால் - எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும் என நினைத்துப் பார்த்தாள். தன்னைக் கொண்டு வந்து நடுக் காட்டில் விட்டுவிட்டு, அவர்கள் மட்டும் பட்டணத்துக்குப் போய் விட்டதுபோன்ற ஒரு பிரமை தட்டியது அவனுக்கு.

குடிசையின் பின் புறத்து இருட்டு வெளியிலிருந்து..... ஏதோவொரு சப்தம்... பாக்... பாக்.... என்று கேட்டது. ஐன்னலாடாக இருட்டு வெளியை வெறித்துப் பார்த்தாள் இந்திரா.

“என்ன இந்திரா! பாக்கிறீங்கள்; பயமாயிருக்கோ?!” நடராசா மெதுவாகக் கேட்டான்.

பயமாக இருக்கிறது போலவும், இல்லையென்பதுபோலவும் துலையை ஆட்டி சைகை காட்டினான் அவன்.

“இங்கே வாங்கோ.”

“ம.....”

“என்ன ஒரு மாதிரி இருக்கிறீங்கள்?”

“ஒண்டுமில்லை.”

“ஐயா, அம்மா விட்டுட்டுப் போனது துக்கமாயிருக்குப் போல்.”

அவளிடமிருந்து பதிலில்லை.

கோப்பியைக் குடித்து முடித்தபோது, அவனுக்கொரு ‘திருப்பதி’ ஏவறை வந்தது. பழக்க தோலுத்தினால் பெரிய சப்தமாக அது வெளியே கேட்டது. அதுத்த கணம் இப்படிச் சப்தமிடுவது நாகரிகமில்லையென உணர்ந்து வெட்கப்பட்டான். அவன் தனியே சீவித்த பொழுதுகளில் எத்தனை தடவைகள் இப்படிப் பெரிதாகச் சப்தமிட்டிருக்கிறார்கள். இப்போது - புது உறவு, சேர்ந்துகொண்டுவிட்டது. இன்னமும் சரியாகப் பழக்ககூட இல்லை. அதற்கிடையில் அநாகரிகமாகப் பழக முடியுமா?

ஜன்னலீஸ் மூடி அடித்திருந்த ‘பக்குஸ்’ பெட்டிக் கதவு காற்றின் பலமான ஆட்டத்திற்கு உட்பட்டு மாறி மாறிச் சுவரோடு அடித்துக்கொண்டது. நடராசா அந்தக் கதவைப் பிடித்திமுத்து அதில் கட்டப்பட்டிருந்த நூலின் ஜன்னல் சட்டத்தோடு கட்டிப் பூட்டிவிட்டான்.

“என் இந்திரா, டவுனிலியிருந்து இங்க வந்து சீவிக்கிற தெண்டா கொஞ்சம் கஷ்டந்தான் என்ன?”

“நீங்கள் என்ன சொன்னாலும், உங்கட முகம் அதைத் தான் சொல்லுது; இதேண்டா இந்தக் காட்டுக்குள்ள வந்து அம்புட்டன் என்றிருக்கு; என்ன?”

“இல்லை.”

அந்த ‘இல்லைக்கு’ ஒரு அழுத்தம் கொடுத்துச் சொன்ன படியே, கூட்டிய கஞ்சலை வீட்டுக் கதவு மூலையோடு ஒதுக்கி விட்டாள் இந்திரா. நடராசா விளக்குப் பலகையிலிருந்த குத்துவிளக்கில் தேங்காயெண்ணெய்விட்டு திரியை ஏற்றி விட்டான். ஸாம்பெண்ணெய் விளக்கானால் புகைந்து தள்ளிக்கொண்டிருக்கும். அவனுக்கு அது பிடிக்காது.

வெளியே வந்து வான்தைப் பார்த்தான்.

விண் மீன்கள் அங்கில்லை. கரும் புகார் எல்லாவற்றையும் மறைத்து ஒரே இருட்டாக இருந்தது. மழை வருவ

தான் சூழ்நிலை. காட்டு வெளியிலிருந்து குளிர் காற்று வந்து அவனது உடலைத் தழுவி வீட்டிற்குள் துரத்தியது. அவனுக்கு இப்போது அந்தக் குளிரைப் போக்கிக்கொள்ள அரவணப்புத் தேவை. முன்னரானால் கால் இடுக்குகளுக் கிடையில் தன் இரு கைகளையும் நுழைத்து, மடக்கிச் சுருண்டுகொண்டு சிவனேயென்று படுத்துவிடுவான். இப்போது அதற்கு அவசியமில்லை.

புதிய பாய் விரித்து, புதிய தலையைணகள் காலுக் கொன்று தலைக்கொன்று போட்டு, புதிய பெட்ட சீட் விரித்து அங்கே படுக்கை தயாராயிருந்தது.

“இந்த லாம்பெண்ணெய் விளக்கை நூர்க்கட்டோ...”
“ஓம்.”

“அந்தக் குத்துவிளக்கையும் நூர்க்கட்டோ...” பகிடியாகக் கேட்டான் அவன்.

“வேண்டாம்! அது ஒன்றுதானே இருக்குது. ராயிருட்டி யிலை பூச்சி பூரான் வந்தாலும் தெரியாது!”

நடராசா, ‘முருகா’ எனப் பலமாகச் சொல்லிக் கொண்டே படுக்கையில் விழுந்தான். அவன் தன்னீர்ச் செம்பைக் கொண்டுவந்து தலை மாட்டில் வைத்துவிட்டு. “ஒருக்கா வாறிங்களா தெருக் கதவைப் பூட்டிற்று வருவம்” எனக் கேட்டாள்.

“அதை நான் அப்பவே பூட்டிற்றன்: நீங்க வந்து படுங்கோ.”

சர்... சர்... சர்... என்ற இரைச்சல் ஓவியோடு வானம் பிளந்து கொட்டத் தொடங்கியது. பாட்டமாக விழுந்த மழைத்தடிகள் வாசல் கதவு திறந்திருந்ததால் கதவினை அண்டியிருந்த இடத்தினை ஒரு நொடிப் பொழுதினில் நன்றது. மழைச் சூழலை அவர்களுக்கு நினைவுபடுத்தியது. கதவை மூடுவதற்கு நடராசா அவசரமாக எழுந்துகொள்ள முன்னந்தபோது, “நீங்கள் படுங்கோ” என்று சொல்லிய படியே இந்திரா கதவினை உட்பக்கமாகச் சாற்றி கொழுக் கியை மாட்டிவிட்டாள்.

ஒரு நிமிடம் முருகன் படத்திற்கு முன்னால் நின்று கண்களை முடித் தியானித்து, ஏதோ முனு முனுத்துக்கொண்டாள். தேவாரம் ஒன்றை வாய்க்குள்ளேயே அவள் பாடி யிருக்க வேண்டும். வாய்விட்டுப் பாட வெட்கமாயிருந்தது. திருநீற்றினை மூன்று விரல்களால் அள்ளியெடுத்து நடராசாவின் நெற்றியில் ஒரு 'இழுவை' இழுத்துவிட்டு மிகுதியைத் தன் நெற்றியில் பூசிக்கொண்டாள்.

‘நல்ல மழை அடிக்கப்போகுது என்ன?’

‘ஓம்.’

‘வந்து படுங்கோவன்.’

‘ஓம்! ராயிருட்டியிலை தன்னி விடாச்சா தலைமாட்டில செம்பு வைச்சிருக்கிறன். என்னை எழுப்புங்கோ, வந்து எடுத்துக் கொறன்.’

‘ஓம், ஓம்! அது தன்னி விடாய்ச்சாப் பாப்பம்; நீங்க வந்து படுங்கோ. நாளைக்கு வேலைக்குப் போகவேணும்.’

‘அப்ப ஆறு மணிக்கு எழுப்பி விடட்டோ.’

‘ஓம்.’

பாயிலிருந்த அவளது கையினைப் பிடித்து மெதுவாக இழுத்தான் நடராசா. அவள் அவனைத் திரும்பிப் பார்த்து முறுவவித்தாள்.

‘என் குந்தியிருக்கிறீங்கள்?’

‘.....’

‘இந்தாங்கோ; பெட்சிட்டுல போர்த்துப் படுங்கோ.’

‘.....’

‘வாய்க்குள்ள உருத்தங் களியோ வைச்சிருக்கிறீங்க?’

‘இல்லை.’

சிரித்துக்கொண்டே பாயில் சரிந்தாள் அவள். அவளது பக்கமாகச் சரிந்து படுத்துக்கொண்டு கேட்டாள் அவள்:

‘நீங்கள் எனக்கொரு உதவி செய்யவேணும்.’

‘என்ன?’

‘என்னை இனி நீயென்று கூப்பிடுங்கோ.’

‘ஏன்?’

‘எனக்கு ஒரு மாதிரியிருக்கு.’

“எனக்கும் ஒரு மாதிரித்தான் இருக்கு..... கொஞ்ச நாள் போகட்டுமே.”

“எனக்கேலாது, இப்பவே... நீ என்டு கூப்பிட்டாத தான் கதைப்பன்.”

“சரி.”

‘ஐஸ் கிறீம் வாங்கித் தருவியா? தந்தாத்தான் இப்ப சாப்பிடுவன்...’ என, தாய் தன்மேல் கொண்டிருக்கும் அன்புப் பலவின்ததைப் பயண்படுத்தி அடம் பிடிக்கும் குழந்தை போல, அவன் அந்தப் பத்துப் பன்னிரண்டு நாட்களுக்குள் தன் மேல் கொண்டுவிட்ட அன்பினால் உண்டான் செல்லத்தின் உந்தலால் - நீ என்று கூப்பிட்டாத்தான் கதைப்பன் என்று சொல்லி - அதற்கு அவன் சரியென்று சொன்னபோது - இந்திரா அவனை நெருங்கி ஒருக்களித்துப் படுத்தாள்.

வெளியே மழை இரைந்தது.

அந்த இரைச்சலிலும், தெருவிலே போகும் பாரமேற்றிய மாட்டு வண்டியொன்றின் தடக்குப் பிடக்குச் சப்தம் வந்து அவர்களது காதுகளில் படுகிறது.

அவன் மெதுவாக அவளது கையைப் பிடித்து, ஐந்து விரல்களையும் தனது விரல்களோடு செருகிப் பிணைத்துக் கொண்டான். அந்த மென்மையான கையின் புற அமைப்பைப் பார்த்து - அதில் தென்பட்ட நரம்பின் புடைப்பினைத் தடவி-விட்டான். அவன் மௌனமாக இருந்தாள். குத்து விளக்கின் சுடர் மங்கலாக இவ்வளவுதான் அந்தச் சூழலுக்குப் பொருத்தமானது என்று சொல்லித் திருப்பிட்பாட்டுக் கொள்வதுபோல ஓளியை உழிழ்ந்துகொண்டிருந்தது.

பக்கமாகச் சரிந்து படுத்திருந்த இந்திராவின் முகம், மங்கலாக அவனுக்குத் தெரிந்தது. அந்த அரை இருட்டிலும் ஒளி நிறைந்த செளந்தர்ய தேவதையாக அவன் அவனுக்குத் தோற்றமளித்தாள். இந்திராவைப் பேரழகி என்று சொல்லிவிட முடியாது. ஆயின். குடும்பத்திற் கேற்ற தேவையான அழகு அவளிடமிருந்தது. இவளை விடவும் அழகில் கூடிய பெண்களை நடராசா கண்டிருக்கிறான்.

ஆனால் - இப்போது தன் மனைவியின் அழகிற்கு முன்னால் எந்தப் பேரழகியும் நின்று சவால்விட முடியாதென மன திற்குள் சந்தோஷமாக நினைந்து இறுமாப்படைந்தான். எங்கேயோ ஒரு கிராமத்தில் கிடந்த தனக்கு இப்படியொரு அன்பான - அழகான மனைவியைக் கொண்டுவந்து தந்த கடவுளுக்கு அவன் மானசீகமாக நன்றி செலுத்திக்கொண்டான்.

இந்திரா மெதுவாகக் கேட்டாள்:

“என்னத்தான் யோசிக்கிறீங்க? ”

“ஒன்றுமில்லை! இந்தக் கிராமத்தில் தனியக் கிடந்து தவிசுக்கொண்டிருந்த எனக்கு, உங்கட ஜூயா வந்து நல்ல வழியைக் காட்டுற்றுப் போயிருக்கிறூர். அதை நினைச்சுப் பார்க்கேக்குள்ள இப்படியும் நடக்குமா என்று அதிசயமாக கிடக்கு.”

“நீங்க இப்படிச் சொல்றீங்க; அப்பு என்னெண்டா, தனக்குக் கோணேசர்தான் உங்களைக் கொண்டுவந்து தந்தது என்று சொல்லூர்.”

“அது... அவர்ரா நல்ல குணத்தால் அப்படிச் சொல்லூர்; உண்மையில் எனக்குத்தான் லாபம். நல்ல மாமன் மாமியும், நீயும்.”

“நீயும், வேறு...”

நிறுத்திக்கொண்ட அவனது வாயைக் கிண்ட முனைந்தாள் இந்திரா:

“வேற ஒன்றுமில்லை.”

இருவரும் பலமாகச் சிரித்துக்கொண்டார்கள். அந்தச் சிரிப்பு மழுங்கி ஓய்ந்தபோது, அவன் அவளை அப்படியே இறக்கி அணைத்துக்கொண்டான்.

அவனது அதரம் அவளின் முகத்தில் தொட்டம் தொட்டமாக மேய்ந்தது.

அவன் அணைப்பதே போன்று தானும் செய்தால் - நன்றாக இருக்குமென்றாலும், ஏனே அவளால் அவளை இறக்கி அணைக்க முடியவில்லை. அணைப்பதெல்லாம் அவனுடைய வேலையென சமாதானமடைந்தாள் அவன்.

அணிப்பு சற்று இழகியபோது, அவன் காதோடு காதாகக் கேட்டான்.

“என்னில் உனக்கு விருப்பமா இந்திரா?”

அவள் வெட்கச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்துவிட்டு அவனது நெஞ்சிற்குள் குனிந்து ஒளிக்க இடம் தேடினால், ஒளிக்க முனைந்த அவளது தலையை நாடியில் கை கொடுத்து உயர்த்தி... ‘‘சொல்லன்’’ எனக் கேட்டான் அவன், திரும்ப வும் குனிந்து ஒளித்துக்கொண்டாள் அவள். அந்தக் குளிரிலும் மேலெல்லாம் வியர்த்து வழிவதை போன்றிருந்தது அவளுக்கு.

மூன்றாம் தடவையாகக் கேட்டான் அவன்.

“என்னில் விருப்பமா உனக்கு சொல்லன்?”

விருப்பம், விருப்பமென்று மனதிற்குள் சொல்லிக் கொண்டாள் அவள். அது அவனுக்குக் கேட்கவா போகிறது. அவளுக்கு வலிக்காத வண்ணம் இப்புத் தசையில் நுள்ளினங் அவன்.

அவள் அவசரமாகக் குசுகுசுத்தாள்.

“விருப்பம்.”

நுள்ளிய இடத்தைப் பெரிதாக வலி ஏற்படுத்திவிட்டது போன்ற பாவணையில் அன்போடு தடவி விட்டான்.

ஜனனல் இடுக்கினால் பாய்ந்து வந்து அவர்களை இதமாகத் தடவிச் சென்ற குளிர் காற்றும்; சோ... சோ... எனவிடாது பெய்துகொண்டிருந்த மழையின் அருமையான நாதமும், அவர்களது இடை வெளியைக் குறைத்து நெருக்கியது.

அவள் தன்னை மறந்தவள் போல அத்தான் என்று மெதுவாக அழைத்தாள். அந்த அழைப்பில் தன்னை மறந்த அவன், ‘‘என்னம் மா?’’ என்றான்.

“என்னைக் கடைசி மட்டும் வைச்சுக் காப்பாற்றுவீங்களா?”

இந்த மாதிரிக் கேள்வியைக் கேட்டு அவனது ஆழந்த அன்பினைச் சோதிக்க அவளுக்கு விருப்பமில்லை. ஆயின்— அந்த உணர்ச்சி மயமான குழலுக்கு - இதுபோன்ற கேள்வி

கள் கேட்பதும், பதிலை எதிர்பார்ப்பதும் மனதிற்கு இதமாகவும், ஆறுதலாகவும் இருந்தது.

“ஓம்! என்ற செல்லக்குட்டி.”

அவன்து அரவணப்பிலே ஏற்பட்ட ஆறுதலாலும், அன்பான பதிவினால் உண்டான களிப்பினாலும், அவனுக்குத் திடீரென... ஒரு... அது என்ன! அதனைப் பக்கி எனச் சொல்ல வாமா! தன்னைச் சுற்றியிருந்த அவன்து கால்களை விலக்கி விட்டு எழுந்து பாயின் கீழ்ப் பக்கமாக அரச்சி வந்து கால் களைப் பிடித்து அவற்றின் மேல் தன் தலையைப் புதைத்துக் கொண்டாள்.

“என்னம்மா இது?”

அவனுடைய கண்கள் கேட்டுக் கேள்வியில்லாமல் திடீ ரெனக் கலங்கின.

கால்களுக்கு முத்தமிட்டு கண்களால் ஒற்றிக் கொண்டாள் இந்திரா. அவனைத் தடுத்தாலும், அவள் அந்தச் செய்கையைச் செய்யாது விடப்போவதில்லையென அவன் உணர்ந்தபோது, ஒரு கணம் எழுந்திருந்து அவளது தலையை ஆறுதலாகத் தடவி விட்டான்.

“எழும்பம்மா; என்ன இது?”

அவள் நிமிர்ந்து திரும்பவும், அவனுடைய தலைப் பக்கமாக வந்து நெஞ்சிற்குள் புகுந்துகொண்டாள். தன்னுடைய சொந்த வாழ்க்கையிலே, தன் மனைவி இப்படி நடந்து கொள்வாள் என நினைத்துக்கூட இருக்கவில்லை அவன். ஆனால், அது உண்மையாக நடந்தபோது - அவனால் உணர்ச்சி வசப்படாமல் இருக்கமுடியவில்லை. அந்த நேரத் தில் தன் மனைவிதான் நெஞ்சிற்குள் சுருண்டு படுத்திருக்கிறான். என்று அவனால் நினைக்கத் தோன்றவில்லை. சிறு குழந்தையொன்று தாயின் உடற் குட்டிற்காக ஒட்டி ஒட்டிப் படுத்திருந்தது போலத் தோன்றியது. அந்தக் குழந்தையின் தலை மயிருக்குள் விரல்களை விட்டுத் தடவி விட்டான். ஏதோ தான் முற் பிறப்பில் செய்த புண்ணியத்தின் பலாபலனுக் கீப்படியொரு நல்லவள், தனக்கு வந்து கிடைத்திருக்கிறான் என எண்ணிறைன். பச்சிளாங் குழந்தை

யைக் காவில் தட்டி ஓராட்டி நித்திரை செய்ய வைக்கும் தாயின் பாச உணர்வோடு, தன்னேடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டு தோளில் தட்டி ஓராட்டி விட்டான்.

அவனும், நித்திரை கலைந்து மிரள மிரள விழித்துவிட்டு திரும்பவும் தாயின் சீலைக்குள் புகுந்து சூடு தேடிக்கொள்ளும் குழந்தைக்கொப்பாக... அவனது நெஞ்சோடு இணைந்து கொண்டாள்.

அந்தக் குடிசையின் சுவரோரத்தே இரண்டு இளம் இதயங்கள் ஒன்றே போடான்று உருக் கலந்து, இவியேல் தாம் வேறில்லை; ஒன்றுதான் என்ற உணர்வில் குளித்துத் தோய்ந்துபோய்க் கிடந்தன.

அவனது இதயக் கூட்டின் கதவுகளைத் திறந்து - அதற்குள்ளே போய் உரிமையோடு குந்திவிட்டோம், இனி எனக்குத் துன்பமேயில்லை... என்ற எண்ணம் கொடுத்த இருமாப்பில் - இன்னும் இன்னும் ஒட்டிக்கொண்ட அவள் - தன் உதடால் தனக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த பரந்த மார்பினை முத்தமிட்டாள்.

நடராசா, தன் மார்பின் பக்கமாக வளைந்து அவனது தலையை நிமிர்த்தி கன்னத்திலே முத்தமிட்டான். மற்றொரு முறை முத்தமிட மாட்டான என்ற எதிர்பார்ப்பில் அவளது கண்கள் ஆசையின் பிரதிபலிப்பைக் காட்டிக் கிறுங்கிய போது - ஏற்கனவே, இதயங்கள் ஒருமித்துப் போய் ஒன்றுகிய அவர்தம் உணர்வுகள், உடல்களையும் ஒன்றுக்கி-அந்த இருட்டின் மறைப்பில் வேடிக்கை பார்க்கத் தொடங்கின.

குடிசையின் பின் பக்கக் காட்டு வெளியிலிருந்து பாக்... பாக்... ஒவிகள் இன்னும் கேட்டுக்கொண்டுதானிருந்தன.

14.

கராமத்துக் குடிசையின் வளவும், அரை வாசி தூர்ந்து போய்க் கிடக்கும் கிணறும், பாக்... பாக்... ஓலியும், பின் பக்கக் காட்டு வெளியும்... அந்தச் சூழலிலே அப் போதுதான் விடிந்திருக்கும் இளங் காலை நேரமும் - அவருக்குப் புதியவைகளாகத்தான் இருந்தன. ஆனால், நடராசாவினுடைய உடனிருப்பு இப்படியான குழநிலையில் அவருக்கு இயல்பாகவே ஏற்படக்கூடிய பயத்தை இல்லாமல் செய்திருந்தது.

அவன் இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லை. இந்திரா அடுக் களைக்குள்ளிருந்து தண்ணீர் சுட வைத்துக்கொண்டிருந்தாள். இவ்வளவு காலமும் அவள் அதிகாலையில் எழுந்து கோப்பி வைத்துக் கொடுத்துத்தான் மற்றவர்கள் எழுவேண்டும் என்ற கட்டாயம் இருந்ததில்லை. இப்போது - புதிதாக வந்து சேர்ந்துவிட்ட பொறுப்பின் பாரத்தால் அவள் காலை ஐந்தரை மணிக்கே எழுந்து, அடுக்களைக்குள் நுழைந்திருக்கிறார்கள். அது ஒரு புதுவிதமான அனுபவமாக இருந்தது, அந்த அனுபவம் ஆனந்தமாகவும் இருந்தது. சூடான், அருமையான கோப்பி வைத்துக் கொடுக்கும்போது - அதை நடராசா வாங்கிக் குடித்துவிட்டுச் சொல்லப் போகும் புகழ் வார்த்தைகள் அப்படியிருக்கும், இப்படியிருக்கும் என்ற கற்பணை அவருடைய கைகளுக்கு அசாதாரணமான வேகத்தினைக் கொடுத்திருந்தது.

கிளைற்றியை அண்டியிருந்த பாக்கு மரங்களின் பக்கமாக கூவ்வ... கூவ்வ... எனக் கூவும் குயில் ஓன்றின் இனிமையான நாதம் வந்து காதில் விழுந்தது.

ஓவ்வொரு தடவையும் குயிலின் ஓலி உயர்ந்து ஓய்கிற வேளையில் அதைத் திரும்பத் திரும்பக் கேட்டு வேடுக்கை பார்க்கும் விளையாட்டுத் தனத்தில் - பக்கந்து வளவிலிருந்து

சின்னப் பையலெருவன் - கூவில்... கூவல்... என்று குயிலின் ஓவி போலவே கத்திக்கொண்டிருந்தது இந்திராவின் காதில் விழுந்தது. இரண்டு முன்று தடவைகள் அவனது விளோயாட்டுக்குச் செவிசாய்த்து பதில் சப்தம் போட்டுக்கொண்டிருந்த குயில், தன்னை அந்தப் பொடிப் பயல் பகிடி பண்ணுகிறு வென நினைத்ததோ என்னவோ, திமரெனத் தனது கூவ ஊகு முற்றுப்புள்ளி போட்டுக் கொண்டது. பையனும் ஏழெட்டுத் தரம் கத்து கத்தென்று கத்தி ஒய்ந்தே போனான்.

கோப்பியைக் கலந்து கொண்டிருந்த இந்திரா தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டாள். முன்னர், இளம் பிராயத்தில், ஆலாக்கள் பறந்து போகும் வேளோயில் முற்றத்திற்கு ஒடி வந்து, கை விரல்கள் பத்தையும் ஆலாக்களுக்குக் காட்டி- ‘ஆலா! ஆலாப் பூப்போடு’, ‘ஆலா! ஆலாப் பூப்போடு’ என சிறு பிள்ளைகளின் சுருதியில் பாட்டுப் பாடி, அந்த வேண்டு கோருக்கு ஆலாக்கள் பூப் போட்டுப் போனதா என நிச்சயிக்கும் நோக்கில் - நகங்களைக் கூர்ந்து கூர்ந்து பார்த்து விட்டு, அப்பூக்கள் அங்கே இல்லாததால்... பன்றி, போடாமல் போயிற்றுது என அவைகளைச் சபித்துக் கொண்ட இளமை நினைவுகள் அவளது மனத் திரையிலே மீண்டன.

நடராசா பாயிலிருந்து எழுந்திருக்காவிட்டாலும், நிதி திரையிலிருந்து எழுந்துவிட்டான். அடுக்களையில் கோப்பி ஆற்றும் சப்தம் கேட்கையில் - அடுத்த நிமிடம் அவள் கோப்பியைக் கொண்டு வந்து தரப்போகிறாள் எனத் தெரிந்து - நித்திரை போலப் பாவணை காட்டிக் கண்களை முடிக்கொண்டு முழங்கால்களை வயிற்றுக்குள் மடக்கிச் சுருண்டு கொண்டான்.

அளவான சூடாகக் கோப்பியை ஆற்றி வெள்ளைக் கைப்பிடிக் கோப்பைக்குள் விட்டு, அதன் ஓரங்களில் எறும்பு கள் மொய்த்தது போலப் படர்ந்திருந்த காப்பித் தூள் கட்டைகளைத் தன் சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துவிட்ட இந்திரா, அடுக்களையை விட்டு வெளியே வந்தாள்.

“அத்தான்! இந்தாங்கோ கோப்பி.”

ஏற்கனவே பக்கத்தில் கொண்டுவந்து வைத்த தன் ஸீர்ச் செம்பை ஒரு கையில் ஏந்தி, நடராசாவிற்குப் பக்கத்திற் குந்தினான் இந்திரா.

பொய் நித்திரையை மேலும் தொடர முடியாத நடராசா வெட்கச் சிரிப்புடன் எழுந்தான்.

வாய் கொப்பளித்துவிட்டு கோப்பியை ஒரு முடர் முடித்தவன் - இந்திராவைக் கேட்டான்.

“நீங்க குடிச்சிற்றீங்களா.....?” இரவு உணர்வுகள் கலந்த நிலையில் அவளை நீ, நீ எனச் சொன்ன நடராசா, இப்போது நீங்கள் எனச் சொன்னான்.

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“நீங்கள் குடிச்சிற்று கோப்பையைத் தாங்கோ; எனக் கென்ன அவசரம்?”

கோப்பியை ஒரே முச்சில் குடித்துவிட்டு வெறுங் கோப்பையை தூக்கிய வண்ணம் எழுந்தான் நடராசா.

இந்திரா அடுக்களைக்குள் சங்கமமாகி விட்டாள்.

வேப்பங் குச்சியென்றைப் பிடுங்கி வாய்க்குள் செருகிய வண்ணம் வளவின் பின் பக்கத்து வெளியில் நடக்கத் தொடங்கினான். கடந்த ஏழேட்டு நாட்களாகவே - வேண்டாம், வேண்டாம் என்கிற அளவிற்கு அவனுக்குச் சாப்பிடக் கிடைத்திருக்கிறது. தன்னை அறியாமலே தான் ஒரு சுற்றுப் பெருத்திருப்பதாக அவன் நினைத்தான். வாய்க்குள் வேம்புக் குச்சை உட்செலுத்தி பற்களைத் தீட்டுகிற போது - கைகளில் புதுதாகப் போட்டிருக்கும் சதை ஆடிக் குலுங்கி அவனுக்கு இளஞ் சிரிப்பை உண்டாக்குகிறது.

தூரத்தே அடர்ந்து கிடந்த காடு இப்போது நன்றாக அண்மித்து விட்டது. இரவு முழுவதும் பனியின் ஓயாத வார்ப்பினால் குளித்துக் குளிர்ந்து போயிருந்த கோரைப் புற்கள் அவனது கால்களைத் தழுவித் தம்மீது படர்ந்திருந்த பனித் துளிகளை இழந்து பாரம் குன்றின. ஈரப் புற் படுக்கை

யில் வெறும் கால்களோடு போகும்போது இயல்பாகவே ஏற்படும் கூச்ச உணர்ச்சி அவனை அகலக் கால் வைத்து நடக்க வைத்தது.

காட்டுக்குள்ளால் அந்தப் பகுதி மனிதர்களின் ‘அதி காலீஸ்த் தேவைக்காக அவர்களது கால் பட்டே உருவா கிப் பேர்ய்க் கிடக்கும் ஒற்றையடிப் பாதையால் நடந்தான் அவன். திடீரென்று பின்புறமாக ஏதோ வெள்ளை நிறப் பிராணியாக இருக்கவேண்டும் - சர சரவென்ற சப்தத்தைக் கிளப்பிக்கொண்டு பத்தைக்குள் ஓடி மறைந்தது.

கடமை முடிந்ததும், கனநேரமாக இந்திரா தனித்திருக்கிறுள் என்ற உணர்வு அவனில் உருப் பெற்றபோது அவன் வேகமாக, இப்போது வீட்டை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தான்.

இந்திராவின் நினைவுகள் அவன் இதயத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி மொய்த்தன. அவள் குளிப்பதற்காகக் கிணற்றியிலிருக்கும் ட்ரம்மில் தண்ணீர் இறைத்துக் கொடுக்கவேண்டும் என்று எண்ணினால் அவன். தன் மேலுள்ள அன்பினால், பக்தியினால், சிரத்தையினால் கால்களைத் தொட்டுக் கும் பிட்டுவிட்டுப் படுக்கும் அவளது தூய்மையான நெஞ்சத்திற்காக, தான் எது செய்தாலும் தகும் என உணர்ச்சிபூர்வமாக அவன் நினைத்த வேளையில் - அவனது கண்கள் அவனையறியாமலே கலங்கின. ஆனந்தக் கண்ணீர் என்ற சொற் தொடரை அவன் இதுவரை கடைகளிலே மட்டும் படித்திருக்கிறுன். இப்போது தனக்கு ஏற்படும் புதுவிதமான உணர்வுகளினால், கண்ணிலே சுரக்கும் கண்ணீர்தான் அந்தக் கடைகளிலே குறிப்பிடப்பட்ட ‘ஆனந்தக் கண்ணீராக’ இருக்கவேண்டுமென்று நம்ப முயன்றுன் அவன்.

இதயம் நிறைந்து வழிந்த அன்பு நினைவுகளோடு பிரிந்து போயிருந்த பின் பக்க வேலிக் கூடாகப் பாய்ந்து வளவிற் குள் போனபோது - இந்திரா கிணற்றியில் தண்ணீர் இறைத்துக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

‘இது ஏன் நீங்கள் தண்ணீர் இறைக்கிறீங்கள். இஞ்ச விடுங்கோ.’

“உங்களையெல்லோ சொன்னானுண், என்னை நீங்க வெள்ளு கூப்பிடவேணுமென்று; எனக்குப் பெரிய சங்கடமா யிருக்கு.”

“சரி, சரி, கயித்தை விடுங்கோ.”

வாளிக் கயிற்றைப் புருசனிடம் கொடுத்துவிட்டு ஒரு பக்கமாக ஒதுங்கித் தூர்ந்து போயிருந்த கிணற்றுக் கட்டின் மேல் கிடந்த உக்கிப்போன கயிற்றுத் துண்டை எடுத் துப் பிரித்து - பிய்த்து நிலத்தில் போட்டுக்கொண்டிருந்தான். சூரியன் மேலே எழுத் தொடங்கிவிட்டான். நிலம் சிறைப்படுத்தி வைத்திருந்த மழை நீரையெல்லாம் உறிஞ்சி எடுத்துவிடும் பான்மையில் வெய்யில் ஏரித்தது.

“நீங்களும் வாங்கோவன், குளிப்பம்.”

இந்திரா வீட்டிற்குள்ளே சென்று வெளுத்த துவாய், லக்ஸ் சோப் பெட்டி ஆகியன் சகிதம் திரும்பி வந்தாள்.

குளியல் ஆரம்மாகியது.

அவன் வேண்டாம் வேண்டாமென்று சங்கோஷப்பட்டுக் கூறியபோதும், அவன் விடாப்பிடியாக அவனது முதுகைத் தேய்த்துவிட்டாள். ஒருவாறு இருவரும் குளித்து முடிந்த தும், கிணற்றடி கலகலப்புக் குறைந்து பழையபடியே வெறிச்சோடிப் போய்க் கிடந்தது.

இருவரும் ஒன்றுக் கிளக்கடிப் பலகைக்கு முன்னால் நின்று திருநீறு பூசிக் கும்பிட்டார்கள். அது முடிந்த கைபோடு அவன் பாயோன்றை விரித்து காலைச் சாப்பாட் டினைக் கொண்டுவந்து வைத்துத் தண்ணீர்ச் செம்பினை அவனிடம் கொடுத்தாள்.

சாப்பாடு முடிந்ததும், அவன் தண்ணீர்ச் செம்பைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு பின் பக்கம் நடந்தபோது-ஏற்கனவே இறுக்கக் கட்டாத காரணத்தால் கட்டு இளகிப் போயிருந்த சாரம் கீழே நழுவிவிடப் பார்த்தது. ஒரு கையில் தண்ணீர்ச் செம்பும், எச்சில் கையில் நழுவிய சாரனு மாக - கூச்சத்துடன் பின் பக்கம் அவசரமாகப் போய்க் கையைக் கழுவிவிட்டு சாரனைக் கட்டிக்கொண்டான்.

இந்திரா தண்ணை மறந்து சிரித்தாள்.

“உனக்குப் பகிடியாயிருக்கு என்ன? ”

திரும்பவும் சிரித்தாள் அவள்.

இதயமும், இரைப் பையும் நிரம்பி வழிந்த நிலையில் அவளை அப்படியே பிடித்துக் கட்டி அணைத்துக் கொண்டான் அவன். தொட்டாச் சிறுங்கியின் சுருங்க லில் அவன் நெஞ்சிற்குள் தன்னைச் சுருக்கிக் கொண்டாள் அவள்.

‘கடவுளே! என் வாழ் நாளெல்லாம் இந்த நெஞ்சிற்குள்ளேயே சுருங்கிக் கிடக்கும் பாக்கியத்தைத் தந்துவிடு.’

அவள் இதயம் படபடவென்று அடித்து மன்றுடிக் கொண்டது! அவனது ஆழந்த அன்பினால், அந்த ஒரு கணத்தில் அவள் எல்லாவற்றையுமே மறந்துபோனாலும்- ஏதோவான்று மட்டும் ஞாபகத்திற்கு வந்து, ‘உன்னுடைய இந்த இன்ப மயமான வாழ்க்கையினை வெகு விரைவில் குலைத்து விடுவேன்’ என்று பயங் காட்டுவதுபோல உணர்ந்தாள் அவள்.

‘உன்னை நல்லவள்; கற்புடையவள் என்றெல்லாம் அவன் நம்பும் வரைதானே இந்த ஆட்டமெல்லாம். உன் நுடைய கடந்துபோன வாழ்க்கையில் நடந்துபோன...சீ... நினைக்கவே நெஞ்சமெல்லாம் சுசுகிற அந்த விடயங்களைல் யாம் அவனுக்குத் தெரியவருகிறபோது.....’

நெஞ்சிற்குள்ளே புகுந்து படுத்துக்கொள்ளும் இந்த அன்பு வாழ்க்கை நிலைக்குமா?

அவன் வேலைக்குப் புறப்பட்டுவிட்டான். தெரு வாசல் வரைக்கும் வந்து அவனை வழியனுப்பி வைத்தாள் இந்திரா.

“நான் வாறனம்மா; தெருக் கதவை உள்ளால் பூட்டுங்கோ... என்ன... பன்னிரண்டு மணிக்குத்தான் வருவன்.”

அவன் சந்தோஷமாக வேலைக்குப் போனான்.

அவள் சந்தோஷமில்லாமல் வீட்டுக்குள் போனாள்.

15.

கீழே கொட்டிக் கிடந்த அரிசி மணிகளை இரு கைகளாலும் கூட்டி அள்ளி கடகப் பெட்டிக்குள் கொட்டிக் கொண்டிருந்தான் நடராசா. நெல் அரைக்கும் யந்திரம் ஒருவருக்கும் அடங்காத, அடக்க முடியாத குழப்படிச் சப்தம் போட்டுக்கொண்டிருந்தது. நல்லம்மாவும், பொன்னத்தையும் மில்லுக்கு வெளியே சிமெண்டுத் தரையில் வெய்யிலில் குளித்திருக்கும் புழங்கல் அரிசியைக் கடகப் பெட்டி களில் அள்ளி நிரப்பிக்கொண்டு தலைகளில் காவி வந்து நடராசாவிடம் கொடுக்கிறார்கள்.

இரும்பு யந்திரத்திற்கு இணையாக அங்கே மனித யந்திரங்களின் ஓய்வில்லாத வேலை நடந்துகொண்டிருக்கிறது. நடராசா இல்லாத கடந்த பத்தோ பன்னிரண்டு நாட்கள்-அங்கே சிரிப்பும் கல்கலப்பும் இல்லாத நாட்கள், அவன் இன்றைக்கு வந்துவிட்டான்ஸ்லவா. இனி சிரிப்பும் சந்தோஷமும்தான்.

காதுகளை அடைக்கும் அந்த சர்புர் சர்புர் சப்தத்திற்குள் ஞங் - வெளியே வெய்யிலில் நின்றுகொண்டு சிமெண்டுத் தரையில் பரவிக் கிடக்கும் நெல்லை சவளால் ஒருங்கு கூட்டிக் குளிக்கும் மில் தொழிலாளிகளின் சப்தம் அரை குறையாகக் கேட்கிறது.

பொன்னத்தை பக்கத்தில் கிடந்த ஒரு அரிசி மூடையில் தன் பாரத்தை இறக்கிக் குந்தியவன்னம் இடுப்புச் சேலை மடிப்பில் கருட்டி வைத்திருந்த வெற்றிலைச் சுருளைப் பிரித்து ‘ஒரு வாய்’ போட ஆயத்தமானன். மெசின் குழாயிழுர்டா கக் கீழே பெட்டிக்குள் விழும் அரிசிபின் பத்தைக் கையினால் அள்ளி அள்ளிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த நடராசாவிடம் வெற்றிலைத் தவணத்தை கிழவிட்டுப்படுத்திவிட்டாள்.

‘எனக்கும் ஒரு வாய் வெத்திலை தானே..’

“நாறல் பாக்குத்தான் கிடக்கு; மாப்பிள்ளைக்கு ஒத்துக் கொள்ளாமல் போன புதுக்க வந்திருக்கிற பெண்சாதியல்லே என்னேட சண்டைக்கு வரப்போறு.”

வெற்றிலைச் சுருளை நீட்டியபடியே சிலேடை பேசுகிறேன் கிழவி.

“எவ்வளவு மேனே சீதனம் தந்தவங்கள்?”

“அதுசனும் முட்டுப்பட்டதுகள்தான்னை; ஒரேயொரு பிள்ளை; திருகோணமலையில் இருக்கிற வீடு எங்களுக்குத் தானே.”

“உனக்கு அவையள் சொந்தமே.”

“இல்லையனை.”

“அப்ப என்னன்டு உன்னைக் பிடிச்சவயள்?”

“ஆருக்குத் தெரியும்?”

“பொம்பிளை எப்படி?”

பொன்னுத்தைக் கிழவியின் வாய்க்குள் கிடந்து குதம் பும் வெற்றிலைச் சாற்றின் துளிகள் சில வெளியே வந்து தெறிக்க. அதனை ஏற்கனவே துடைத்துத் துடைத்துப் பழுப்பேறியிருந்த இடுப்புச் சேலைத் தலைப்பால் தனக்கே யுரித்தான், இயல்பான முறையில் அழுத்தித் துடைத்து விட்டு திரும்பவும் கேட்டாள்.

“பொம்பிளை எப்பிடி; உனக்குத் தோதே?”

“எனக்கென்னனை குறை... எனை பொன்னுத்தைஆச்சி. நான் உன்னட்டை ஒன்டு கேக்கிறேன், வெட்கப்படாமல் சொல்லிறியேயைன்.”

“ம...”

“நீ கல்யாணம் கட்டனதிலயிருந்து எப்பவாவது உன்ற புருஷன்ற காலைத் தொட்டுக் கும்பிட்டிருக்கிறயோயை?”

கிழவி யோசிப்பதுபோல் சிறிது நேரம் இருந்துவிட்டு சிரித்துக்கொண்டே, இல்லை என்று தலையசைத்தாள்.

“என்றை பெண்சாதி காலைத் தொட்டுக் கும்பிட்டுட தூத்தான் மற்ற அலுவல் பாக்கிறது.”

“அப்ப பேந்தென்ன. நல்ல பிள்ளையாத்தான் பிடிச்சிருக்கிறோம்.”

இரும்பு உழைப்பாளிகள் வெற்றிலீபோட்டு வெட்டிப் பேச்சு பேசமுடியுமா? அவை ஓய்வில்லாமல் ஒடி கடகப் பெட்டிக்குள் அரிசி மணிகளை நிரப்பி வழியச் செய்தபோது-நல்லம்மாக் கிழவி எழுந்துபோய் அந்தக் கடகப் பெட்டியை அரக்கி வைத்துவிட்டு இன்னெங்கு பெட்டியை அந்த இடத்தில் நேராக அரக்கி வைத்த பின் வந்து திரும்பவும் குந்தி னாள்.

பொன்னுத்தைக் கிழவி கேட்டாள்:

“ஏன் தம்பி! நாங்கள்தான் இந்த ஊரிலை பிறந்தனான்கள். வாயை நண்கக்கூடக் காணை இந்தக் கூலியோடு இங்க வேலைசெய்து சாகிறம். நீ படிச்ச பிள்ளை. நல்ல இடத்தில் கல்யாணமும் செய்திருக்கிறோய். மலைக்குப் போய் கூடச் சம்பளத்தில் நல்ல வேலையாப் பார்த்துக்கொண்டு சொந்த வீட்டில் சுகமாய் இருக்கலாமே.”

“நீ கதைக்கிறதைப் பாத்தா எனக்குப் பெரிய உத்தி யோகம் அங்க காத்துக்கொண்டிருக்கிற மாதிரியல்லோ கிடக்கு. சம்பளம் குறைவென்டாலும் இஞ்ச கிராமத்தில் செலவும் குறைவுதானே.”

“என்ன செலவு குறைவோ...”

“எனக்கு இருநாறு கிடைக்குது சமாளிக்கவேண்டியது தான்.”

மில மனேஜர் மிசின் அறைக்குள் வந்து எட்டிப் பார்த்துவிட்டுப் போகிறார்.

“கொஞ்ச நேரம் இருக்கவிடமாட்டான். ம.....”

இரண்டு கிழவிகளும் கடகப் பெட்டிகளைக் கக்கத்தில் பிடித்துக்கொண்டு முனு முனுத்துக் கொண்டே போகிறார்கள்.

வெளியே வெய்யிலில் நின்று நெல் அள்ளும் சப்தம் அரைகுறையாகக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறது.

நடராசா, மெயின் சுவிட்சை நிறுத்திவிட்டு வீட்டிற் குப் போக ஆயத்தமாகிறான்.

16.

குளிரின் அணைப்பு இன்னும் அடங்கியிராத காலைப் பொழுது. ஐந்தரை மணி. தீபாவளித் திருநாள். விலைவாசி கள், நாட்டு நடப்புகள் முன்போல இல்லை. பண்டிகைப் பண்டங்கள் கரத்திலும், உருவத்திலும் முன்போல இல்லை. ஆயினும் தீபாவளி, கோபித்துக்கொண்டு வராமல்விடப் போவதில்லை.

நடராசா தம்பதிகளுக்கு இன்று தலைத் தீபாவளி. கிணற் றத்யில் கப்பிச் சப்தம். தண்ணீரை பரபரவென்று தலையில் அள்ளி ஊற்றும் சப்தம்.

அடுக்களையில் மிருதுவான பிட்டுகளின் உருவாக்கம். அதற்குச் சுருதிகூட்ட கிழங்குப் பிரட்டல். தங்கம், கெளரிக் காப்பு விரதமானலும், மருமகனுக்காக விசேஷமாக முட்டைக் கறி வைத்திருக்கிறார்கள்.

விசாலமும் நேரத்தோடு வந்திருக்கிறார்கள். அவளோடு சேர்ந்து ஒரு பலகாரப் பெட்டியும் வந்திருக்கிறது. துரையார் முற்றத்திற்குக் தண்ணீர் தெளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்.

இப்போதெல்லாம் வீட்டு. வேலைகளில் அவருக்கு ஈடுபாடு வந்திருக்கிறது. கறள் பிடித்த ஒட்டை வாளியில் அள்ளி வந்த சாணத்தைக் கரைத்துக் கொஞ்சம் தாராளமாகவே ஊற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்.

“கள்ளி விறகு முடிஞ்சபோச்சணை; பிள்ளைக்குக் கோப்பி வைக்கவேணும்; ஒரு துண்டு விறகு கொத்திக்கொண்டு வாங்கோ.”

தங்கம் குசினிக்குள்ளிருந்து குரல் கொடுக்கிறார்கள். அதை ஐந்து நிமிடத்திற்குள் துண்டு விறகுகளைக் கொண்டு போய் அடுக்களைக்குள் அடுக்கி வைத்துவிட்டு இடையிலே நிறுத்தி வைத்த ‘சாணத் தெளிவை’ தொடர்கிறார் துரையார்.

சின்றறடியில் கப்பிச் சப்தம் நின் றுவிட்டது. குட்டித் தம்பதிகளின் குசுகுசுச் சப்தம் தொடர்கிறது.

“அரங்கேற்றும் படம் ஒடுதாம். நல்ல படமெண்டு சொன்னவங்கள்; இன்டைக்கு பெஸ்ற் சோவுக்குப் போவும்.”

“தீபாவளி நாத்தில் குடிச்சுக் கிடிச்சுப்போட்டு வந்து நிப்பாங்கள்... சரி சரி... உங்கட விருப்பம்.”

“சனமெண்டா எங்களுக்கென்ன; இன்டைக்குப் போவும்.”

படத்திற்குப் பின்னேரம் போவதென்ற முடிவுடன் குளிப்பை முடித்துக்கொள்கிறார்கள் அவர்கள்.

“தம்மி! புல்மோட்டை விதானையாரை சுகமில்லையென்டு இஞ்ச ஆஸ்பத்திரியிலை வைச்சிருக்கிறங்களாம்; இப்ப எப்படி?”

துரையார் மருமகப் பின்னையுடன் நாட்டு நடப்பு விசாரிக்கிறார்.

நாட்டு நடப்புகளில் அவ்வளவுதாரம் நாட்டம் கொள் பவனில்லை நடராசா. எனவே, பதில் ‘பச்சென்று’ இருக்கிறது துரையாருக்கு. இருந்தாலும் அவர் விடுவதாகக் காணேம்.

“புல்மோட்டைப் பாதை திருத்திற்றீங்களா?”

“இல்லை! இன்னமும் அப்படித்தானிருக்கு.”

பேச்சுப் பிராக்கில் டின்னிலிருந்த பவட்டரைக் கணக்கில்லாமல் கொட்டிவிட்ட நடராசா, திரும்ப உள்ளே அடைத்துவிட உதவிசெய்யாத டின் ஓட்டைகளை மனதிற சூள் திட்டியபடியே, அதனை ஸ்ருவின் மேல் வைத்துவிடுகிறான்.

பவடர் மிஞ்சினால் கால்களிலும் தடவ வேண்டியது தான். இந்திரா - தாவிக்கொடியைத் தூக்கிவிட்டுக் கழுத்தி விடும், தோவிலும் பூசிக்கொள்கிறான்.

“என்ன! அங்கநின்டு பேச்சுக் குடுத்துக்கொண்டு இருக்கிறீங்கள்; பின்னையள் கோணேசரட்டைப் போகவேணும்.” தங்கத்தின் அதட்டல் குரல் கேட்கிறது.

“ஓண்டுமில்லை! புல்மோட்டைப் பாதையைப்பற்றிக் கேட்டனன்.”

“புல்மோட்டைப் பாதையும், புடவைக்கட்டுப் பாதையும்... சும்மா நின்டு சளப்பாமல் சந்திரன்ற காருக்குச் சொல்லிற்று வாங்கோ.”

“ஏன்னை வீண் செலவு; நாங்கள் நடந்து போயிற்று வாறும்.”

திருமணத்தின் பின்பு சிக்கனம் பற்றித் தெரிந்து கொண்டதனால், வாடகை வண்டியிலும் பார்க்க வாடகையில்லாத கால்களே போதுமென்ற நோக்கில் - தாயின் கார்க் கதையை டக்கென்று வெட்ட முனைகிறுள் இந்திரா.

“இல்லை! நீங்க காரிலேயே போயிற்று வாங்கோ. நீங்க போய் காரை இன்னம் அரை மணித்தியாலத்தில கொண்டு வரச் சொல்லுங்க.”

“சரி... சரி... சரி...”

ஒன்றுக்கு மூன்று சரிகள் சொல்லிக்கொண்டே துவாயைத் தூக்கித் தொளில் போட்ட துரையார், கார்க்காரச் சந்திரன் வீட்டைக் குறியிட்டு நடக்கத் தொடங்கினார்.

துரையாருக்கு இறக்கைகள் முளைத்துவிட்ட பிரமை. மனதில் சஞ்சலம் அவ்வளவு இல்லை. மலைபோல வந்ததெல்லாம் பனி போலப் போய்விட்டது. மனிதன் பறந்துகொண்டிருந்தான்.

வீட்டிலே விசாலத்தின் குரல்.

“என்ன சொல்லிச் சாப்பிடுறீங்கள்; அக்கா இடியப்பத்தில் எடுத்துப் போட்டு சொதியில ஊத்து...” கைகள் அவித்த முட்டையினை உடைக்க, விசாலத்தின் வாய் தன் வழியே தொடர்கிறது.

“இந்தச் சாப்பாடு சாப்பிடுறவையைனத்தான் புல்மோட்டையிலை நம்பித் தனிய விடவேணும்... இந்தா... முட்டையையும் சாப்பிடுங்கோ... மிச்சம் விட்டியனோ தெரியும்.”

இளசுகளுக்குப் பசி இருந்தால்லவா?

“சரி... சரி, விட்டுட்டு எழும்புங்கோ” விசாலம் விற்றப்பாகக் கத்தியபோதும், அவளது இதயத்தில் கிடக்கின்ற அன்பின் விறைப்பினை அவர்களால் உணரமுடிந்தது.

“வெள்ளைப் புசை ஆறு மணிக்கு முடிஞ்சிருக்கும். இனி எட்டு மணிப் பூசைதான். கெதில் வெளிக்கிடுங்கோ.”

அறைக்குள் தனித்து விடப்பட்ட நிலையில்... ஊட்டிலின் பிறப்பு. திருமணம் செய்துகொண்டாலே சிறிது நாட்களுக்கு இந்த வியாதிதான். கோவிலுக்குப் போகிற நேரமென்று சற்று ஒதுங்கி இருக்கத்தான் விடுகிறதா அந்த அது.....

திரும்பவும் ஒரு தரம் பவுடர் போட்டுக்கொண்டு வெளியே வருகிறார் இந்திரா.

டைகர் பக்குவமாக ஓடி வந்து ‘பெண்பிள்ளைத் தோழி’போல இந்திராவின் பக்கத்தில் நின்று அவளது கைகளை நக்குகிறது.

வெளியே காரின் சப்தம்.

“இதேன், இப்படி அடிக்கிறோன். பிள்ளையள் வெளிக் கிடேக்குள்ள முழிவியளத்துக்கு ஆரும் வந்து முன்னால் நிக்கப் போகின்ம். விசாலம் ஒடிப்போய்ப் பார் பிள்ளை.”

ஒருவிதமாக அவர்கள் கோவிலுக்குப் போய்ச் சேர்கிறார்கள்.

தாங்கள் பிரார்த்தனை செய்துவிட்டு வரும்வரை கார்க்காரன் காத்துக்கொண்டு நிற்பானானால் - நிற்கும் நேரத்தையும் சேர்த்தல்லவா சார்ஜி செய்து விடுவான். நடராசாவின் சேட்ட பையில் ஐந்து பத்து ரூபா நோட்டுகள் இருந்தாலும் அப்படி வீண் விரயம் செய்யவேண்டுமா!

கொண்டுவந்துவிட்டதற்கு மட்டும் காசை வாங்கிக் கொண்டு சந்திரன் போகிறான்.

கோயில் பூசைக்கு மணி அடிக்கிறது.

குழாயில் கால், கை கழுவி... கோணேசரை நினைத்துக் கொண்டே அந்த இளசுகள் கோயிலுக்குள் அடியெடுத்து வைக்கின்றன. மலையடிவாரத்தில் பூசை நடக்கிறது. ஐயர் மரத்தடியில் புக்கைத் தலிசையையும், பழத்தையும் வைத்

துப் பூசை செய்கிறோர். எங்கிருந்தோ பாய்ந்துவந்த இரண்டு குரங்குகள் பழத்தை எடுத்துக்கொண்டு காணுமல் போகின் றன். ஐயர் ஒன்றும் செய்யவில்லை. அவரால் எதுவும் செய்ய முடியாது. இது அன்றூட அனுபவம். இந்தக் குரங்குகள் கோணேச மலையின் சின்னங்கள். அவைகளைப்பற்றி நடராசாவிடம் ஏதோ காது கடிக்கிறார்கள் இந்திரா.

மலைக்குக் கீழே, மலையையே அள்ளிக்கொண்டு போகும் கடவின் இரைச்சஸல். உயரக் கிளம்பிய கடல் அலைகள் மலையில் மோதிப் பாலாக நுரைத்துப் பசுமை காட்டுகின்றன. தூரத்தே தெரியும் மீன்பிடி வள்ளங்கள் அலைகளின் தாக்கத்திற்கேற்ப நடனமாடிச் செல்லுகின்றன. பக்தர் ஒருவர் தேங்காய் ஒன்றினை மலையின் அடியை நோக்கி ஏறிந்து தன் நேர்த்தியை நிறைவுசெய்கிறார்.

பொடிப் பயல்கள் சிலர்... பாய்ந்தோடும் ஆரவாரம் கேட்கிறது. யாரோ கோயில் முகப்பில் நின்று தேங்காய் உடைக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது. சிதறிய தேங்காய்த் துண்டுகளைப் பாய்ந்து விழுந்து எடுத்துக் கடித்துக் குதறிய பின்னர் - அங்கே ஆரவாரம் குறைந்து போகிறது.

மூலஸ்தானத்திற்கு ஐயர் போய்விட்டார். சனங்க ஜௌலையாம் நான் முந்தி, நீ முந்தியென முண்டியடித்துக் கொண்டு வரிசையில் முந்துகின்றனர். இப்போதெல்லாம் எல்லாவற்றிற்குமே வரிசை மயம். கோயிலில்கூட அதே பழக்க தோஷத்தின் சாயல். பக்திசெய்வதில்கூடப் போட்டி மனப்பான்மை.

தம்பதிகள் வரிசையில் முந்த மனமில்லாமல், வெளி வீதியிலேயே தரித்துப் பிரார்த்தனை செய்கிறார்கள். ஐயரின் கை தட்டலைத் தொடர்ந்து பூசை முடிந்து, திருநீறு, சந்தனம் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வருகின்றன. நடராசாவும், இந்திராவும் பரஸ்பரம் சந்தனம் இட்டுக்கொள்கிறார்கள்.

“பொட்டுப் பெரிசாப் போச்சு.”

பண்டாரப் பையன் பூவும், குங்குமமும் சப்ளை செய்கிறான்.

நடராசா தன் மனையாளின் குந்தலில் பூக்களைச் செருகி விட்டு அழகு பார்க்கிறான்.

“ஏன் பிள்ளை! அம்மா வரேல்லையே?”

யாரோ ஒரு கிழம் இந்திராவைக் குசலம் விசாரிக்கிறது. அந்தக் கிழத்துடன் ஐந்தாறு நிமிடங்கள் கரைந்துபோகின்றன. கோயிலுக்கு வெளியே வந்த பின்னர், “பைஸல்” கும்பிடுவை நடக்கிறது.

தேங்காய்த் துண்டுகளுக்குப் பாய்ந்து விழுந்த அதே பொடிப்பயல்கள் - இப்போது குழாய்த் தண்ணீரை ஒருவருக்கொருவர் சீறியடித்து உடுப்புகளை தொப்பலாக்கிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

நேரம் பத்து மணியிருக்கும். மலையிலிருந்து பார்க்கையில் கீழே தூரத்தே தெரியும் திருக்கோணமலை நகரம் எத் துணை அழகாயிருக்கிறது. இந்துவும், நடாவும், புதிதாக வேடிக்கை பார்க்கும் ரேஸ்டுகளைப் போல “எவ்வளவு வடிவாயிருக்கு” என அபிப்பிராயங்கள் சொல்லி கொண்டே மலையிறக்கத்தில் வழுக்குகிறார்கள்.

இந்திராவின் வதனம் வியர்வையினால் பனித்திருக்கிறது. கவனமாக இறங்கவேண்டிய பள்ளமான இறக்கம். அவர்கள் மெதுவாக இறங்கியபோதும், வேகமாகக் கீழே வந்துவிட்டார்கள். கோட்டை வாசலுக்குக் காவலாக வீற்றிருக்கும் பிள்ளையார் கோவிலில் சிறு தரிப்பு! அவருக்கு ஏழெட்டுக் குட்டுகள் கிடைக்கின்றன. மற்றவர்களுக்கு வணக்கம் மட்டுந்தான் கிடைக்கும். இவருக்குக் குட்டுகளுமல்லவா வழங்கப்படுகின்றன. பாவம் பிள்ளையார்!

நித்திலம் கொழிக்கும் கோணமாமலையின் அடி வாரத்தே, பிள்ளையார் கோவிலுக்கு முன்னே தெரியும் பரந்த கடல் பரப்பினாடே எழுந்த பெரிய அலையொன்று கடலின் நடுவேயிருந்த முழு நீரையும் அப்படியே அள்ளிக் கொண்டு வந்து கரையில் கொட்டிவிட்டதைப் போன்ற ஆரவாரத்துடன் பாய்ந்து வந்து விழுந்து நுரைத்துவிட்டு ஓய்ந்தது.

திருகோணமலை நகரின் இருதயப் பகுதியிலே, அமைந்த அழகான கடற்கரை. இரு பக்கமும் உயர்ந்த மலைகள். நடுவே பரந்த கடல். குருமணல்... நிறைவான காட்சிதான்.

தனிமையான, ஏகாந்தமான இடங்களையெல்லாம் கட்ந்து இப்போது குடிமனை நிறைந்த தெருக்குள் நுழைந்து விட்டார்கள். திருகோணமலைக்கே உரித்தான் பயங்கர வெய்யில் காய்ந்துகொண்டிருந்தாலும், அதனாடே சிறிய 'கள்ளன் மழை' யொன்றும் பெய்து தெருவிற்கு நில பாவாடை விரித்தது. கள்ளன் மழை அவர்களை எட்டி நடக்க வைத்த பெருமையுடன் ஓய்ந்தும் போகிறது.

தெருவிலே துவிச் சக்கர வண்டியில் போகும் ஒரு பையனைத் தூரத்திக்கொண்டேபோய், சந்தியிலே வீட்டுவரு கிறது ஒரு நாய். அவனுக்குத் தப்பிப் பிழைத்த பட்டப்பட்பு. சைக்கிளை வேகமாக ஓட்டி தெருவின் முனையில் மறைகிறன்.

'அந்த நாய்களைக் கட்டி வளர்க்கவேண்டும்.'

தெருவின் இரு மருங்கிலும் குப்பைக் குவியல்கள். தீபா வளிக்காகத் தத்தம் வளவுகளைத் துப்புரவாக்கியதன் விளைவு அது.

அதோ வீடு தெரிகிறது. கடுமையான வெய்யில், ஏற்கனவே இரண்டு மைல் நடந்த களைப்பு, பசியின் பிடுங்கல், உடுப்புகளை ஓட்டிப்பிடிக்கும் வியர்வை.... எல்லாமாகச் சேர்ந்து அவர்களை வேகமாக இயக்குகின்றன.

முலை வீட்டு மாரிமுத்தாச்சி சட்டி நிறையக் கொண்டு வந்த சாம்பல் கரியைக் குப்பைக் குவியலொன்றின்மீது கொட்டிவிட்டு - புது மாப்பிள்ளை பெண் பி ளை ஸை வெடிக்கை பார்க்கிறார்கள்.

சிறிது காற்று அடித்ததோ, சாம்பல் பறந்ததோ - தெரு வினை இன்னும் அசுத்தமாக்கிய திருப்தியுடன் கிழவி வளவினுள் நுழைகிறார்கள்.

தெருவிற்குக் கிட்டே வந்து உள்ளே புக எத்தனித்த வர்களை முன் வீட்டு ஏகாம்பரம் விசாரிக்கிறார்.

“கோயிலாலையோ?”

சம்பிரதாயழுர்வமாக, “ஓம்” போட்டுவிட்டு வளவிற் குள் கால் வைத்தார்கள் அவர்கள். வீட்டு உடுப்புகளை மாற்றிக்கொண்ட பின்னர் மத்தியானச் சாப்பாட்டிற்கு ஆயத் தம் நடக்கிறது. நேரம் பன்னிரண்டு மணிக்கு இன்னும் நாழிகைக் கணக்கு, விரித்த பாய், செம்பு தண்ணீர், மாக் கோப்பை, ரோஜாப் பூப்போன்ற கைக்குத்தரிசிச் சோறு, இன்று அறுப்பதற்கெனக் கடந்த ஒரு மாத காலமாகத் திட்டம் போட்டு வளர்த்த கோழியின் கறி, பொரியல்... இத் தியாதிகளுடன் மதிய உணவு தொடங்குகிறது.

நல்ல பசி இரண்டு பேருக்கும். நல்ல சோறு கறி. முன் பிருந்த வெட்கம் இப்போது இல்லை. எனவே, யாருடைய தலையீடுகள் இல்லாமலேயே கவளங்கள் தயக்கமேதுமின்றி உட்புகுகின்றன. பசியின் வேகத்தில் மற்றவர்கள் எதிர் பார்த்த நேரத்திற்கு முன்னரே, கோப்பைகள் காலியாகின்றன.

விசாலம் வெற்றிலைத் தட்டத்தைக் கொண்டுவந்து வைக்கிறார்கள்.

உண்ட களைப்பு - ஓய்வெடுப்பு என்ற பெயரில் அவர்களைச் சின்ன வீட்டின் பூட்டிய கதவிற்குள்ளே சிறைப்படுத்துகிறது. ஓய்வெடுக்க அந்த அறையின் நாற் சுவர்களுக்குள்ளே அடைந்து கொண்ட அவர்களுக்கு ஓய்வெடுக்க நேரமேது? ஆயினும், சிறிது நேர இடைவெளிக்குப் பின்னர் - அந்த மத்தியான வெக்கையிலும் அவர்கள் தம்மை மறந்த நிலையில் தூங்கிப்போனார்கள்.

மதியம் இறந்து மாலையின் பிறப்பு!

தேநீர்க் குவளையோடு அவர்களைப் பள்ளியெழுப்ப விசாலம் சப்தமிடுகிறார்கள்.

இப்போது மீண்டும் கிணற்றியில் சலசலப்பு.

தீபாவளி நாளின் முக்காற் பகுதி முடிந்துவிட்டதை, அதனால் சூழந்தைகளுக்கு இயல்பாகவே ஏற்படும் ஏக்கத்தை அப்படியே புலப்படுத்துவதுபோல் தெருவின்

கோடியில் யாரோ விட்ட சின வெடி பிசுபிசுத்து வெடித்து ஒயும் சப்தம்.

பெண்ணையும் மாப்பிள்ளையையும் வாசல்வரை கொண்டு வந்து விட்டு, அவர்கள் போகும் அழகைப் பின்னால் நின்று நோக்கிய தங்கமும், விசாலமும் அவர்கள் போவதை எப்படியோ அறிந்துகொண்டு தத்தம் கதவோரம் விரைந்து வந்து வேடிக்கை பார்க்கும் இரண்டொரு பெட்டைகளைப் பார்த்து ஏதோ குசுகுசுத்த பின்... வளவிற்குள் அடைக்கல மாகிறுர்கள்.

தன் கணவனேடு நடந்துபோகும் தன்னைப் பற்றித்தான் அந்தப் பெண்மணிகள் நல்லதும் பொல்லாததுமாக விமர் சிப்பார்கள் என அறிந்திருந்தும், தனக்குத் தெரிந்த முகங்களைப் பார்த்துப் புன்முறையில் காட்டிக்கொண்டே போனால் இந்திரா.

நான்கு பேரின் நான்கு விதமான பார்வைகளின் மையப் பொருளாக நடந்துபோக நேர்ந்ததற்காக, கூச்சம் ஏற்பட்டாலும், தன் கணவனேடு நடந்துபோகிறேன் என்ற குளிர்ச்சியான எண்ணம் காரணமாக ஏற்பட்ட ஏதோ..... இன்னதென்று சொல்லிப் புரியவைக்க முடியாத சந்தோஷத்தினால் அவள் காற்றிலே மிதப்பதைப் போன்று நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தாள்.

நடராசாவின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டே நடந்து தன் நெடுநாளைய ஆசையை நிறைவேற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென அவள் விரும்பினால். கூச்சம் அந்த விருப்பத்தைத் தடைசெய்த போது - அவள் அவனது கைகளைப் பிடிக்காமலே நடந்தாள்.

முற்றவெளியின் நடுவிலே, ஏகாந்தமாக நிற்கும் காய்ந்த மொட்டை மரம் - அவளுக்கு பசும்பொன் மலர் களை ஏந்தி நிற்கும் அழகான மரமாகத் தோன்றியது. காய்ந்துபோய்க் கிடக்கும் முற்றவெளிப் புற்படுக்கை கூட பளியில் குளித்து... துளிர்த்துப் பச்சையாகத் தோன்றியது.

தார்த் தெரு, நன்னத மலர்கள் தூவிய பஞ்சணியாக அவள் கால்களை அரவணப்பதாக ஒரு நெருடல்.

பார்க்கின்ற எல்லாமே அழகானதாக, சந்தோஷம் தருவதாக, அன்புகொள்ளத் தூண்டுவதாக அவனுக்குத் தோன்றியது.

எல்லாம் ஒரே இன்ப மயம்.

நெல்சன் தியேட்டர் நெருங்கிவிட்டதை... 'பொன் னென்ன பூவென்ன' பாட்டும், அப்பாட்டினைக் கேட்க முடியாமல் செய்யும் சனக் கூட்டத்தின் ஆரவாரமும் தெரி யப்படுத்துகின்றன. ஒரு பத்து ரூபாய்த் தாஞ்சும், இரண்டு டிக்கெட்டுக்கஞ்சும் கைகள் மாறிய பின்பு அவர்கள் 'நிசேவு' பகுதிக்குள் புகுந்து தொங்கல் இருக்கைகளில் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

மீண் சந்தை தோற்றுவிடும் இரைச்சல். படம் தொடங்க இன்னும் பத்து நிமிடங்களாவது இருக்கவேண்டும்.

வாயில் சொருகிக்கொண்ட சிகரட்டுக்கஞ்சுக்கு பின் சீற் றில் உள்ளவரிடம் ஒசு நெருப்புக் கேட்கும் பாவங்கள்-தமக்கு வசதியாக இருக்கைகளை முன்னும் பின்னுமாக அரக்கிக் கொள்ளும் அறுப்புகள் - வாங்கிக் கொண்டு வந்த கச்சான் கொட்டைச் சுருள்களைப் பிரித்துக் கொட்டிக் கோதுகளை உடைத்தெறிந்து கொட்டைகளை வாய்க்குள் போட்டுக் கொள்ளும் அவசரங்கள் - வாசவிலே முழுதைக் கொடுத்து அரையை வாங்கிக்கொண்ட பின்னர், ஏற்கனவே அங்கு அமர்ந்திருந்தவர்களைப் பார்க்கப் பிடிக்காமல் குனிந்த தலை நிமிராமல் வந்து தமது கதிரைகளில் இருந்த பின்னர், மெதுவாக முன்னும் பின்னும் தலையைத் திருப்பி ஆட்களைப் பார்க்கும் மனித பலவீனங்கள் - படம் பார்க்கும் வெள்ளித் திரை பின்னுக்குத்தான் இருக்கிறதோ என ஐயம் தோன்றும் வண்ணம் பின் வரிசைகளில் அமர்ந்திருக்கும் பெண் பாலாரை அடிக்கடி திரும்பித் திரும்பிப் பார்க்கும் கலரிச் சீட்டுக்காரர் களின் கள்ள மனங்களின் சிற்றின்ப ஆசைகள்... ஆகிய எல்லாம் தியேட்டருக்குள் நிறைந்திருக்கும் தன்மையை அவதானித்தபோது... நடராசா தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டான்.

இந்திரா தன் பக்கத்தில் பதுமையாக இருப்பதைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பெருமையாக நினைத்தான் அவன். தியேட்டரில் நிறைந்திருப்பவர்கள் எல்லாரும் தம்மைத் தான் பார்க்கிறார்களோ! அப்படியொரு புள்ளாங்கிதமான பெருமை.

வழக்கமாக, திரையில் நாயகர்களின் பெயர்கள் காட்டப்படும் வேளையில், கிளம்பும் விசிலடிப்புகள், கை தட்டல் கள் எதுவுமே இல்லாமல் படம் சாதாரணமாகவே தொடங்குகிறது.

ஆனால் படம் ஒட ஒட, ஏன் இந்திராவின் இள நெஞ்சம் ஒடுங்கிப்போகிறது. அவனுக்கும் விசிலடிப்புக் காட்சிகள் தான் பிடிக்குமோ!

“அரங்கேற்றம்” இப்படியான கதையமைப்புக் கொண்ட சினிமாவாக இருக்குமெனத் தெரிந்திருக்குமானால், மறந்தும் இந்தப் பக்கம் தலைவைத்துப் படுத்திருக்க மாட்டாள் அவன். அவனது நெஞ்சில் பாருங் கல்லுப் பாரம் பாரித்தது.

படத்தின் நாயகி கற்பழிக்கப்படும் காட்சி, அவன் கற்பழிந்த பழைய நினைவுகளை ஏன் புதிதாகத் துளிர்க்கப் பண்ணுகின்றது. படத்தில் வேரெருத்தி நடிக்கிறார்கள் என்ற உணர்ச்சி அவளிடம் அற்றுப்போய்விட்டதா? கையிலிருந்த லேஞ்சித் துணிச்சரமாகி விட்டது. தொடர்ந்தும் கண்ணீர்ப் பெருக்கம். தன் ஜை அறியாமலே முக்கைச் சீறிக்கொள்கிறார்கள். இந்திரா அழுது கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை அவதானிக்கையில் தன் மனைவி மிகவும் இளகிய நெஞ்சமுடையவள் என நினைத்து பெருமிதப்பட்டு மீண்டும் படத்தோடு ஒன்றிப் போகிறார்களாசா.

எதனை முற்றுக மறந்திருந்தானோ, எதனை வாழ்க்கை என்னும் புத்தகத்தில் கழிந்து, அழிந்து போய்விட்ட பக்கங்களாகக் கருதியிருந்தானோ, அதனை— அந்த பழையபக்கங்களை திரும்பவும் கண்ணுக்கு நேரே— அதுவும் யாருடன் இருந்து பார்க்கக் கூடாதோ அந்தக் கணிவான கணவ

நுடன் அம்மணமாகப் பார்க்கின்ற போது— அனைகட்டி அடக்க முடியாமல் குனிந்து விசித்து விசித்து அழுதாள் இந்திரா.

அழுகை அவளது கட்டுப்பாட்டிற்குள் இல்லை.

பச்சைக் குழந்தை போன்று பழகும் தன் உயிரை ஒத்த கணவனுக்கு, எவ்வளவு சாதாரணமாக இந்த விடயத்தை மறைத்தாகிவிட்டது. இனியும் அப்படி மறைக்க முடியுமா? மனச்சாட்சி அவளது நெஞ்சினைக் குத்திக் கிளரி ரணமாக்கி விடாதா?

போராட்டத்தின் பிடிக்குள் இதயச் சுவர்கள் இடப்படும் வேதனை!

திமிரென்று இடைவேளை.

ஒளியைத் திமிரென ஏற்றுக்கொள்ள முடியாமல் கண்கள் கூசிக்குனிகின்றன. இருட்டுக்குள் தன்னிச்சையாக அழுதுகொண்டிருந்தவள், வெளிச்சம் வந்த பிறகு பொய் சிரிப்புத் திரையும், வேஞ்சித்துணியும் உதவி செய்ய தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டாள்.

அழுது கணைத்துப் போன தன் அன்பான இந்திராவிற்கு சோடா வாங்க வெளியே எழுந்து போகிறுன் நடராசா.

அரைப்படமே அவளை இத்தனை அவதிக்குள்ளாக்கிவிட்டது. முழுப்படமும் முடிகிற போது அவளே முடிந்து விடப் போகிறார். இனிமேல் நித்திரை கலைந்து எழுந்த குழந்தை போல் அவளது மனம் அனுங்கி அனுங்கி அழுது கொண்டே இருக்கப்போகிறது.

படத்தில் வரும் நாயகியைப் பொறுத்தளவில், அவள் பாலுறவுப் பிழையைப் புரிந்தாலும், அதனைத் தன் குடும்பத்தின் வயிறுகளுக்குத் தீவி போடுவதற்கான காரணமாகக் கொண்டதால், அது ஒரு வகையில் தியாகமாகமாற்றி விடப்பட்டுள்ளது. அவளது குடும்பம் பொருளாதாரத்தில் நல்ல நிலையில் இருந்திருந்தால், சமுதாய நிலைகள் சீராக இருந்திருந்தால், கதையின் போக்குப்படி பார்க்குமிடத்து அவள் தன் நேரான தடத்திவிருந்து தவறியிருக்கமாட்டாள். எனவே அவள் தன் குடும்பத்தை பட்டினி இருந்

தும் காப்பாற்ற அசிங்கமான பாலுறவுச் சேட்டையில் ஈடுபட்டது தியாகமாகத்தான் கொள்ளப்படவேண்டும்.

ஆனால்... நானே!

நீணவுக் கோடுகள் அறுக்க முடியாமல் தொடர்ந்தும் தொடர்ந்தும் வந்த போது தனியே, ஒரு விசாலமற்ற இருண்டகுகையில் அடைப்படவேனோப் போன்று முச்சுத் திணறி முக்கினான்.

பக்கத்திலுள்ளவர்கள் பார்த்துவிடக் கூடாதே என்ற பயம் வேறு.

மனம் சோகமழையில் நீணந்து போய், நெந்து போயிருக்கும் இந்த வேளையில், நடராசா பக்கத்திலில்லாதது அவனுக்கு சிறு ஆறுதலைக் கொடுத்தது, அந்த ஆறுதல், வெறும் தற்காலிகமான ஆறுதல், எவ்வளவு நேரத் திற்கு நீடிக்கப்போகின்றது.

சில நாட்களாக எல்லாவற்றையும் மறந்திருந்தவருக்கு ஒட்டு மொத்தமாக ஞாபகம் வந்திருக்கிறது இப்போது, எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் அரங்கேற்றம் படம். அவனது ஆத்திரமணம் அதனை ஒரு கணம் சபித்துக் கொண்டது. அவன் அந்தக் காலத்து முனிவராக இருந்தால் அந்தத் திரை எரிந்துபோயிருக்கும்.

நடராசா ஒரேஞ் பார்வி வாங்கிவரவும், விளக்குகள் அணைந்து விளம்பரங்கள் தொடங்கவும் நேரம் சரி.

படம் தொடங்கிவிட்டது. இன்னும் வெளியே போன வர்கள் முற்றுக உள்ளே வந்து சேரவில்லை. திரையிலே, பலகலரித் தலைகளின் நிழல்கள்.

இந்திராவுக்குப் படமே பிடிக்கவில்லை. அதில் அவன் தன்னியே இனம் கண்டுகொள்கிறான். நடராசா விற்குப் படம் பிடிக்கவில்லை. அவனுக்குப் பிள்ளை மனம். எம். ஐ. ஆர். குத்துகள், நாற்பது பேர்களை வளைத்து நின்று அடித்து வீழ்த்தும் வீரம் ஆயியன் உள்ள காட்சிகள் நிறைந்திருக்க வேண்டும் அவனுக்கு.

ஆயினும், இந்திரா அழகை வருமளவிற்குப் படத் தோடு ஒன்றிப் போய் இருக்கிறான் என்பதை நினைத்த

போது அவருக்காகவாவது, அந்த படத்தை விரும்பவேண் மூட என்று கருதிக்கொண்டு சிறிது வளைந்து சௌகரியமாக இருந்து கொண்டான்.

கதாநாயகி பைத்தியமாகத் தெருவிலோடும் காட்சி யோடு படம் முடிகிற தறுவாயில்— கலரி காரர்கள் அவதிஅவதியாக எழுந்து வெளியே போகிறார்கள். படம் இன்னும் முடியவில்லை. அவதியாக வெளியே போனவர்கள்- வாசலில் நின்று முன்ஷியடித்துக் கொண்டு எட்டி எட்டிப் பார்க்கிறார்கள்.

அவதிப்பட்டு ஒடுவானேன்,

முன்ஷியடித்துப் பார்ப்பானேன்.

அவதியான உலகம்.

இந்திராவும், நடராசாவும் இப்போது வீட்டை நோக்கி ஊர்கிள்ளூர்கள். மெளனம் அவளைக் குத்தகை எடுத்துக்கொண்டுவிட்டதா? சோகப்படம் அவள் மனதை நோகப்படுத்திவிட்டதால், அப்படி இருக்கிறார்கள் என்னிக் கொண்டான் நடராசா.

படத்திற்குப் போகும் வேளையில் பார்க்கும் எதெல் லாம் அழகானதாக, சந்தோஷம் தருவதாக, அன்பு கொள்ளத் தூண்டுவதாக இருந்ததோ, அவையெல்லாம் அழகு இழந்ததாக, துன்பத்தைத் தருவதாக, அருவருப்பு அடையத்தக்கதாக மாறி இப்போது இந்திராவை அலீக் கழித்தது.

எல்லாம் ஒரே துன்பமயம்.

17.

கூரையில் கோழி ஒன்று நடை பயின்று கொண்டிருந்தது. செல்லத்துரையார் கோழியைப் பிடித்து கூட்டில் அடைத்து வைக்கும் நோக்கில் “பா... பா... பா...” என்று கூவிக்கொண்டிருந்தார். தீபாவளிப் பண்டிகை நித்திரைக்குப் போகும் நேரம்.

தங்குமும், விசாலமும் விருந்தை வாசவில், காலை நீட்டிக் குந்தியிருந்து ஓய்வெடுக்கிறார்கள். விசாலம் இன்று அங்கேயே தங்கிவிட்டாள். இப்படியான போதுகளில், அவள் அந்த வீட்டிற்கு வந்து தன்னுளியன்ற சேவைகளைச் செய்வதன் மூலம்தான் தன் மகன் இழைத்த துரோகத்தின் தாக்கத்தினை, தான் நிம்மதிபெறுவதற்காகவாவது, குறைத்துக்கொள்ளலாமென்பது அவளது நம்பிக்கை.

இடையிடையே ஏதோ கதைத்துக்கொண்டார்கள். செல்லத்துரையார் என்றார். அவரது அலுவலகத்து நண்பர் ஒருவருக்கு— கடன் எடுப்பதற்காக பிணையாகக் கையெழுத்துப் போட்டிருந்தார். இதுபோன்ற கையெழுத்து விடயங்களில் அவர் மிகவும் கவனமாக இருப்பவர். கூடுதலான கவனத்துடன் இருப்பவர்களுக்கு கூடுதலான கண்டங்கள் வருவது என்ன மரபில் சேர்ந்ததோ?

கடன் எடுத்தவன் ஏதோ கள்ளத்தில் பிடிப்பட்டு இப்போது வேலை இழந்து நிற்கிறான். அவனது சம்பளத்திலிருந்து கழிப்பட வேண்டிய கடன்பணம், இப்போது மாதாமாதம் துரையாரது சம்பளத்திலிருந்து கழிப்படுகிறது. இது ஒரு வெண்டாத தலையிடி. அந்தத் தலையிடியைப் போக்குவதற்காக எடுத்த முயற்சிகளெல்லாம் தோற்றுப் போய், அவருக்கு கடந்த இரண்டு வாரங்களாக விண் சஞ்சலம்.

யாரிடம் இதனைச் சொல்வார். சொத்துப்பத்துள்ளவரானால், சமாளித்துக்கொள்ளலாம். அந்தந்த மாதச் சம்பளத்தை எதிர்பார்த்து வாழும் வயிறுகள். தங்கம் பேசப்

போகிறுள் என்பதால் இதுநாள் வரை மறைத்து வந்தவர் இன்று பின்னேரம் நடராசா தம்பதிகள் படம் பார்க்கப் போன பின்பு உடைத்துவிட்டிருக்கிறார்.

அதுதான் விசால தங்கங்களின் பேச்சின் கருப்பொருளாக அமைந்துவிட்டிருக்கிறது.

“அவர் எடுக்கிறது நானுற்றி எழுபது ரூபா. இதில் நூற்றைம்பது கழிப்பட்டால் என்னண்டு பிள்ளை சீவிக்கி றது. ஒரு நாளைச் செலவிற்கு இரண்டு பச்சை த்தாள் வேணும்.”

“அது சரியக்கா, அவன், ஆரோ எடுத்த கடனுக்கு அத்தான்ர சம்பளத்தில் ஏன் வெட்டுரூங்கள், இது அநியாயமல்லோ”

“அதை ஆரட்டை பிள்ளை கேட்கிறது. அவர் எப்பவும் இப்படித்தான். ஒண்டிலையும் கவனமில்லை. சீமான் சம்பளத்தைக் கொண்டு வந்து தர்றதோடை சரி. வீட்டில் என்ன ஏது என்டு ஒன்டுமே பாக்கிரேல்லை.”

“நாங்கள் ஆருக்கு அநியாயம் செய்தமோ தெரி யேல்லை, இருந்திருந்து போட்டு செத்தவீடு கொண்டாட வேண்டியிருக்கு.”

சிலைத்தலைப்பின் உதவியுடன் மூக்கைத் துடைத்துவிட்டாள் தங்கம்.

குரையில் நின்று போக்குக் காட்டிய கோழி யைப் பிடித்துவிட்டார் போலிருக்கிறது. சிறகுகளை அடித்து அடம்பிடிக்கும் ஓசை கேட்டது.

“ஏலவே, கவியானத்துக்குப்பட்ட கடன் கிடக்கு. அதைச் சமாளிக்க இந்த மாதத்திலையிருந்து சொருஞ்சோட ஏலச் சிட்டில் சேர்ந்தனன். அடுத்த மாதம் சிட்டைக் கூறி எடுத்து கடனைக்கட்டலாம் என்டு பார்த்தால் இப்படி ஒரு இடி!”

துரையார் கிணற்றாடியில் கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு வாசல் சாக்கில் மண்ணைத்தட்டிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தார். கொடியில் சுருட்டி வைக்கப்பட்டிருந்த பாயை எடுத்து ஒருதாம் விசிறிலிட்டபின் அதனை விரித்து தன்னை

மும் அதன் மீது விரித்துவிட்டு “அப்பாடா” அன்று அன்றைய அனுப்பைக் காட்டிக்கொண்டார்.

அங்கே அடிபடுகிற கதை தன் சம்பளம் பற்றியது தான் என் அறிந்து கொண்டதால், அதில் தான் பங்குபற்றியலே முகட்டைப் பார்த்தார்.

“பான் ஒரு ரூபா, வெங்காயம் இரண்டு ரூபா, பின் மூன்று ரூபா, அரிசி நான்கு ரூபா...” என்று விலைவாசிகளைல்லாம் மரம் ஏறியிருக்கின்ற வேளையில்— சம்பளமும் ஏறினுவல்லவா சமாளிக்க முடியும். மாருக, இங்கே சம்பளம் இறங்கியிருக்கிறது.

துரையார் உறங்கப்பார்த்தார்.

தங்கத்தின் சப்தம் விடுவதாயில்லை.

“கொழும்பிற்குப் போய் ஆரையோ, பிடிச்சு சம்பளவெட்டை இல்லாமல் பண்ணிப்போட்டு வாறனென்று சொன்னார், சொன்னதோடை சரி. பின்னொக்ஞக்கும் தெரியாது, தெரிஞ்சாப் பாவம் துக்கப்படுங்கள். அதுகளுக்கே சம்பளம் காணுது. நாங்கள்தான் பாத்துக் கெய்யவேணும், நீங்கள் இப்படியே முகட்டைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாசரியா?”

“என்னை என்ன, பண்ணக் கொல்லுய? நான்னென்டா ஒருவருக்கும் அறியாயம் கெய்யேல்லை. எல்லாம் என்ற தலை விதி, பாப்பம்.. வாற கிழமைதான் கொழும்புக்குப் போக வேணும். ஒப்பீசிலை இந்தக் கிழமை நிறைய வேலைகிடக்கு.”

“என் இந்தக் கிழமையே கொழும்புக்குப் போன என்ன? நாங்க சாப்பாடில்லாமக் கஸ்டப்பட்டா உங்கட ஒப்பீஸ் ஆர்களா சோறு தரப்போருங்கள்?”

துரையாரின் மௌனம் தங்கத்தின் கோபத் தண்ணுக்குத் தூபமாகிறது. துரையார் சிறிது நேரத்தில் குறட்டைவிடத் தொடங்கினார்.

“இந்தா பாரன் பின்னை; பொறுப்பில்லை. ஒண்டிலையும் ஊக்கமுமில்லை.”

“அப்படிக் கொல்லாதையக்கா, பாவம்: அத்தான் என்ன செய்யிறது. ஆருக்கோ உதவி செய்யப்போக அவருக்

குக் கவுடம் வந்திருக்கு...ம்... நீ யோசிச்சுக்கொண்டிராமை பாயை விரிச்சுக் கொஞ்சம் சரியக்கா."

விசாலம் ஆறுதல் கூறினான்.

.....

சின்ன வீட்டிற்குள் நடராசா நல்ல நித்திரை. இந்திரா விழித்திருந்தாள். அரங்கேற்றம் ஏற்படுத்திய மன அலங்கோலத்தோடு இப்போது காது கொடுத்துக்கொண்டிருந்த அப்புவிள் சம்பள வெட்டும் சேர்ந்து கொண்டதால், அவள் கண்களை மூடியிருந்தும், மூளை விழித்து அங்குமிங்கும் ஒடித் திரிந்தது. மின்சார லூற்றை இன்னும் அணைக்காததால், நடராசாவின் முகம், படுத்திருக்கும்போது தெரியும் இயல் பான பிள்ளை முகம், அவளின் பார்வையை வேறேங்கும் அகலவிடாது அதிலேயே நிலைக்கச் செய்தது.

சின்னச் சின்னக் குறட்டைகள் விட்ட வண்ணம் கண் அயர்ந்திருக்கும் அவளது கணவன், கோயிலிலே குடியிருக்கும் தெய்வமாகத் தென்பட்டான். அந்தத் தெய்வத்திற்கு இப்படியும் ஒரு துரோகமா!

மனதின் அசிங்கமான பகுதி யொன்றிலிருந்து சமாதா னங்கள் பறந்து வந்தன.

'அந்தத் தெய்வத்தை மணம் செய்ய முன்னர்தானே பிழைவிட்டாய். அதற்காக ஏன் கலங்கி வருந்தவேண்டும். மணம் செய்த பின்னர், அப்படியொரு சங்கதி நடந்திருக்குமானால், நியாயமாக நீ குற்றமிழைத்தவள்தான். அதனால் இப்படி வருத்தப்படுவதில் அர்த்தமேயில்லை.

சமுதாயத்தில் எத்தனை பெண்கள் கணவனுக்குத் துரோகம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். துரோகத்தில் அந்த மஸைகளோடு ஒப்பிடுகையில், நீ வெறும் - கால்கள் எட்டும் தூரத்திலுள்ள மடுவல்லவா.

சரி... ஏதோ ஒரு ஆசையில் தவறு நேர்ந்துவிட்டது. அதை நிவர்த்தி செய்யும் வகையில் பொன்னம்பலத்தையே மணம் செய்திருக்கலாம். விடுமா சமுகம்? ஒன்றுவிட்ட சகோதரனைத் தொட்டுக் கதைப்பதை, காற் கண்ணால், அரைக் காதால், பார்த்துக், கேட்டு இரட்டை நாக்கால் எத்

தனை கதைக் கோபுரங்களைக் கட்டி மானத்தை உடைத்திருக்கும்.

நாற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேரும் பாலுறவுச் சேர்க்கையில் தவறியவர்கள். பெரும்பான்மையோரில் நீயும் ஒருத்தி. அதற்காக, ஒருவருமே செய்யாததை நான் மட்டுமே செய்துவிட்டேன் என்று என்னியென்னி ஏன் - உன் சந்தோஷத்தைக் கெடுத்துக்கொள்கிறேய்?

உன் தாய், தகப்பன், சிறிய தாய் ஆகியோருக்குத் தெரியாத நீதியும் நியாயமுமா உனக்குத் தெரிந்துவிட்டது? எல் லோராலும் அன்பு செலுத்தப்பட்டவர்கள், பண்பு நிறைந்த வர்கள், யாருக்கும் தீங்கு நினைக்காதவர்கள் - உனது பெற்றேர்கள். அவர்களே இது அவ்வளவு பாரதுரமான செயல் அல்ல என்று விட்டுவிட்டார்கள். நீ என் அவதிப்படுகிறேய்?

சரி, உன் மனச்சாட்சி நீ செய்ததைப் பெரிய துரோகமாகவே கருத்டும். இப்படியே யோசித்துக்கொண்டிருப்பதன்மூலம் என்ன சாதித்து விடப்போகிறேய்? யோசிக்க யோசிக்க மேலும் குழம்புவாயே தவிர... தீர்வு காணமாட்டாய்.

இன்னேன்றையும் யோசித்துப் பார். நீயாக வலியச் சென்று அவன் வசமிழந்தாயா? இல்லையே! துரோகத்திற் கான படிகளை அவன் போட்டுவிட, வெறுமனே அதன் மேல் நடந்து சென்றதை மட்டுந்தானே நீ செய்திருக்கிறேய். எத்தனை பெண்கள் தாமே வலிந்து வளிந்து பிழையான பாலுறவுச் சக்திக்குள் சிக்கிக்கொள்கிறார்கள்.

நீரழிவு நோயாளி, இனிப்புச் சாப்பிடக் கூடாது. தெரிந்திருந்தும் ஆசையில் உண்கிறுன். அதனால் வரும் கஷ்டங்களை உணர்ந்திருந்தும்கூட அவனுல் இனிப்பை உண்ணும் விருக்க முடிவதில்லை. ஆனால், உனது தவறு இத்தகைய தில்லை. உன் தவறின் தாக்கம் உனக்கு அவ்வளவு தூரம் புரியாது. தெரியாமல் செய்த தவறு மன்னிக்கப்படக் கூடியது. அதனால் மன்னையை உடைத்துக் கொள்ளாதே.

உன் மன்னையுடைப்பிற்கு அர்த்தம் இருக்கிறதா பார். அம்மா, அப்பு, சின்னம்மா, பொன்னம்பலம் இவர்களைத்

தவிர வேறு யார் இந்த விஷயத்தை அறிந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் உயிர் வெளியே வருமே தவிர இந்த இரகசியம் வருமா? அப்படியே, எங்கேயோ ஒரு முலையில் முளைத்த ஒட்டையால் ரகசியம் பிய்த்துக்கொண்டு வந்துவிட்டாலும் நடராசா, அதைப்பற்றிப் பெரிசாக எடுத்துக்கொள்ளவா போகிறான். அவன் உன்னில் வைத்திருக்கும் மரியாதைக்கும், அன்பிற்கும் முன்னால் முச்சு விடுமா இந்தப் பிழை?

முதுகு சுவரோடு சாய்ந்திருக்கிறது. குளிந்த தலை. கண்கள் கணவளை நிலைகுத்திப் பார்க்கின்றன. இதயம் எங்கெல் லாமோ ஒடித் திரிகிறது. ஆயின் ஒன்று அவனுக்கு நன்றாகப் புரிகிறது.

.....இவையெல்லாம் நீர்க் குழிபிச் சமாதானங்கள்.

நித்திரை வரவில்லை. நேரத்திற்கும் இரக்கமில்லை. இதயத்திற்குப் பிறேக்கில்லை.

ஒரு துளி கண்ணீர் முழங் கைக்குக் கீழே விழுந்து சிதறி வழிகிறது.

இளக் காலைப் பனியில் குளித்து விரிந்திருக்கும் மல் விகை மொட்டா நடராசாவின் முகம்? சஞ்சலங்களேயில் லாத நீர்மலம். கறையேதும் படாத மல்விகை மொட்டு, நேரம் ஆக ஆக இன்னும் அழகாக விரிந்து... ஜயோ...என் இப்படிச் சித்திரவதை செய்கிறது?

நடராசாவும், தன்னைப் போன்று பிழையேதும் செய்திருந்தானானால், உனது தவறுக்கு என் தவறு சரி என்று சமாதானம் செய்து கொள்ளலாம்.

இந்த மல்விகைப் பூவும் பிழை செய்யுமா? வலது கையை பொத்திப் பிடித்து முழங்காவில் குத்திக் கொண்டாள்.

“இப்ப என்ன செய்ய, என்ன செய்ய?”

என்ன செய்வது, வேறு ஒன்றுமே செய்ய முடியாது. நீ வழுக்கி விழுந்தவள்; புண் ஏற்பட்டவள்; புண்ணை புருச னிடம் காட்டிவிடு. இல்லாது போன்று, அது தானுகவே புரையோடிப் புழுத்துப் போய் விடும்.

புழுத்துப் போன பின்பு காட்டுவதால் யாருக்கு லாபம், புண்ணைக்காட்டுவதா?

அதுவே, பிரச்சினைக்கு மூல வித்தாகி விடாதா! கும்மா யிருந்த நீரோடையைக் கல்லெறிந்து குழப்ப வேண்டுமா?

உண்மையான அன்பு தெய்வீகமானது. தெய்வீகம் அவனது இயல்பு. பயம் என்ற பலவின்ததிற்கு இப்போது இடம் கொடுத்து விட்டால், அவனது தெய்வீகத்தை சோதித் துப்பார்க்க வேறு எப்போது வேளை கிடைக்கப் போகிறது.

பயமில்லாமல் நீ தவறியதைச் சொல். அவன் காலடி களிலே, உன் பாவத்தில் கறைகளை அர்ப்பணித்து களை வதற்கு வழிதேடிக்கொள். உன் மனச்சாட்சி உனக்கு எதிரி. உண்ணைச் சிறுகச் சிறுகக் கொன்று விடும். அதற்கு முன் நீ முந்தி விடு.

இன்னும் சொல்லப் போனால் நீ கூறப்போகும் இந்தக் கறைபடிந்த உண்மையைக் கேட்ட பின்பு உண்ணில் இன்னும் அன்பு கூடப்போகிறது. நம்பிக்கை கூடப்போகிறது.

இதயத்திற்குள் பந்தாட்டமா? மூலைக்கு ஒன்றுக் கிளிந்று அடித்துக் கொள்கிறதே!

இந்திரா ஒரு தரம் பெருமூச்சு விட்டாள்.

அவனேரு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற ஒரு யாத வயது நிறைந்த இந்தத் தாம்பத்திய வாழ்க்கை எவ்வளவு டூரண் மானது. எத்தனை இன்பமானது. எத்தனை உண்மையானது. அந்த உண்மையான வாழ்க்கை சாகும்வரை நீடிக்க வேண்டுமாயின், உண்மையைச் சொல்... சொல்... சொல் என அவனுடைய இதயம் ஓலமிட்டது.

அவள் தீர்மானித்து விட்டாள்.

இனிமேலும் தன் ரகசியத்தை மறைத்து வைக்க தன்னால் முடியாது எனக் கண்டு கொண்டாள். ரகசியத்தை சொல்வதால் முனைத்தெழுப் போகின்ற எந்த ரகப்பிரச் சினைகளுக்கும் முகம் கொடுக்க வேண்டியது, தனது விதி யென எண்ணினால்.

நடராசா, சிறு குழந்தையைப்போல வாயின் இதழ்களை ஒரு தரம் குதப்பிவிட்டு ஒரு பக்கம் ஒருக்களித்துப் படுத்துக் கொண்டான்.

“என்ற புண்ணிய ஆத்மாவிற்கு இனியும் மறைச்சனே பச்சைத் தன்னியும் குடிக்கக் கிடைக்காது.” தனக்குள் கேட்கும் விதத்தில் தன்னிச்சையாகச் சொல்லிக்கொண்டாள் இந்திரா.

இனிச் சொல்வோம் என உறுதியாக முடிவெடுத்துக் கொண்ட அந்தக் கணமே, இதயத்தில் கன்தியாக இதுவரை இருந்த ஏதோ ஒரு பாரம்... படிப்படியாகக் குறைவதான் மெல்லிய உணர்வு.

அந்த உணர்வு தந்த தெரியம்... நடராசாவின் கால் களருகே அரக்கி வந்தாள் இந்திரா. தலை கவின்டு கண்களை கால்களில் பதிய வைத்தாள். கைகளால் இறுகப் பற்றிக் கொண்டாள். கண்ணீர் வழிந்து கால்களை நனைத்தன.

தான் சொல்லப்போவதைக் கேட்டபின் அந்தக்கால் களால் தன்னை உதைத்தாலும் அதுவே, தன் பாவத்திற்கு விமோசனமாகும் என அவள் மிகவும் பலமாக நம்பினான். அப்படி ஒரு தரம் உதை வாங்க மாட்டோமா என்று கூட அவள் விரும்பத் தலைப்பட்டாள்.

அவள் இதயம் அப்போதுதான் போர் முடிந்து போன களம். கண்களிரண்டும் கங்கணீரால் நிறைந்திருக்க, கைகள் அவன்து கால்களை விடமாட்டேன், விடமாட்டேன் என்று இறுகப்பற்றியிருக்க, தொண்டை ஒத்துழைக்காமல் கரகரக்க மெதுவாக, தன் கணவனைக் கூப்பிட்டாள். இந்திரா.

“அத்தான்”

18.

கெதி கெதியாக விடிந்து விட்டது.

காகங்களும் ஒரு பாட்டம் கரைந்து ஒய்ந்து போய் விட்டன.

விசாலம் வீட்டிற்குப்போய் விட்டாள்.

தீபாவளி தீர்ந்து போனாலும் அதன் பொச்சம் தீராத யாரோ ஒரு சிறு பையன், ஒரு கோப்பை பானம் குடித்து தன் உண்ணவிரதத்தை முடித்துக்கொள்ளும் விரதகாரனைப் போல, மீதமிருந்த சினவெடியை வெடித்து பண்டிகைக் கொண்டாட்டத்தை மனமின்றி முடித்துக் கொள்ளும் ஒசை கேட்டது.

நடராசா கோழிக்கூட்டருகே பல தீட்டிக் கொண்டிருந்தான். வெளியே, அவன் முகத்தில் நேற்றைய இரவின் பிரதிபலிப்புகள் இல்லை. உள்ளே குழப்பக் கருவியின் இதயம்,

முக்கால் மனி நேரமாக பல்லியே தீட்டிக்கொண்டு நிற்கிறுன்.

அப்போதுதான் அறுவடை செய்து முடிந்த நிலமாக, காய்ந்து, சிதைந்து போயிருந்தது அவனது உள்ளம். காய்த்துக்குலுங்கிய நெற்கதிரெல்லாம் வெட்டியெடுக்கப்பட்ட சோகம்.

தேகம் முழுவதும், ஒரு கணம் உள்ளங் காலிலிருந்து உச்சந்தலை வரை நடுங்கி யடங்கியது போன்ற பிரமை வாயில் உமிக்கரி குறைந்த போது—அருவருப்பின் நெளிப்பு. நெஞ்சுக்கூட்டிலும் ஏதோ அருவருப்பின் கீறல்கள்.

கோழிக் கூட்டின் ஓரமாகக் காறித் துப்பிலூன் அவன். நெஞ்சுப் பரப்பெல்லாம் ஊசி கொண்டு குத்துவதான் நோவின் உணர்வு. இளந்தென்றலாக, இதுநாள் வரை வீசி, உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் பிறந்ததன் பலனை பரிபூரணமாக உணரச் செய்த அன்புக்காற்று சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வேகம் கொண்டு புயலாக மாறிவிட்ட விந்தையை அதனால் ஒருக்குலைந்து போய் ஒன்றுக்கும் உதவாதது போல் தோற்றமளிக்கின்ற அவனது உள்ளத்தை உடலை என்ன செய்து சீர்ப்படுத்த முடியும்? சேதத்தின் அளவு கொஞ்ச நஞ்சமா? அவனது ஜீவனின் ஆதிமூலத்தையே ஒரு தரம் ஆட்டி அனைத்து விட்டதே.

தங்கம், சாணம் கரைத்து முற்றத்திற்கு தெளித்துக் கொண்டிருந்தாள்- மருமகன் இன்று புதினமாக வெரு நேரம்

பஸ் தீட்டிக்கொண்டு நிற்பதை அவன் வித்தியாசமாக நினைத்து மனதை அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

எப்போதாவது இருந்து விட்டு...தன் மகளின், முன்னைய சங்கதி மருமகனுக்கு தெரிந்து விடுமோ, அப்படித் தெரிந்து போனால் என்னவெல்லாம் நடந்து முடியுமோ, தங்களுடைய நிம்மதியான வாழ்க்கையெல்லாம் அழிந்தொழிந்து போகுமோ...என அவன் நினைத்து பயந்ததுண்டு. சில சமயங்களில், நடுராத்திரியில் கெட்ட கனவொன் நினைக் கண்டு விட்டு பாயில் குந்தியிருந்து கொண்டு நித்திரை வராமல் அந்தராப்பட்ட வண்ணம் மிகுதி நித்திரையை அழுதழுதே கழித்திருக்கிறார்கள். இப்போது அவளுக்கு அப்படியான பயங்கள் அடிக்கடி ஏற்படுவதில்லை. பயத்தின் இறக்கத்திற்கு நடராசாவின் ஏற்றமான குணம், பண்பு ஆகியவைகள் தான் காரணமாக இருக்கின்றன.

இப்பீடியோரு தங்கப் பவுணை பிள்ளை, தன் மகளின் பித்தனைத் தனமான செயலின் தாக்கத்தை உணர்கையில் பலாபலன் எத்தன்மையாக இருக்கப்போகிறது என்று முடிவு கட்டத் தெரியாமல் பயந்துமிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும், கோணேசர் புண்ணியத்தால், இந்த வினாடி வரை எதுவுமே நடக்கவில்லை. ஆம்...எதுவுமே நடக்க வில்லைத்தான். அவளைப் பொறுத்த அளவில்.

நடராசா முழங்கால்களை மடித்துக் குந்தி தரையைக் கூர்ந்து கவனித்தான். ஒரு கறுத்த வண்டு ஏதோ ஒரு உருண் டைக் கட்டியை உருட்டி உருட்டி தானும் உருண்டு உருண்டு, கோழிக்கூட்டு முனையை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவன் நெருங்கி வந்ததன் அரவம் கேட்டதும், தனக்கு இடையூறு வரப்போகிறது எனப்பயந்து, அப்படியே தள்ளிக் கொண்டு போகும் தன் உணவுக் கட்டியோடு கட்டியாகச் சமைந்து, சிறிது நேரம் இருந்து விட்டு அப்படிச் செயலற்று நின்றமையினால், தன் எதிரி ஏமாந்து போனான். என நம் பிக்கை ஏற்பட்ட பின்னர், திரும்பவும் தன் பாரமான அந்த உருண்டை உணவுக் கட்டியை தள்ளத் தலைப்பட்டது. உணவு உருண்டையை அந்த வண்டிடமிருந்து பிரித்து வேடிக்

கை பார்க்க அவன் மனம் விழுந்தது, “பாவம், எவ்வளவு கஷ்டத்துடன் அந்தப் பாரதத்தைத் தள்ளிக்கொண்டு போகிறது. அதனைப் பிரித்தால் பாவம்.”

அனுதாபச் சிந்தனை அவனை அந்த வண்டிற்கு அந்தரத் தினை ஏற்படுத்தி அலங்கோலமாக்க அனுமதிக்கவில்லை. அந்த வண்டு பழைய படியே தன் முயற்சியில் ஒன்றிப்போயிற்று.

வண்டுக்குக் கூட தீங்கு செய்ய மனம் இடங் கொடாத அவனுக்கு, வாழ்க்கையில் ஆரம்பப் படிகளிலேயே இப்படி ஒரு இடறல் ஏற்பட வேண்டுமா? அவன் யாருக்கு என்ன பாவம் செய்தான். தெரியாமல், உணராமல், செய்த பாவங்கள் இருக்கலாம். அவை கவனிக்கப்பட வேண்டியதில்லை. அவன் தெரிந்து இதுவரைக்கும் ஒருவருக்கும் ஒரு திங்கும் செய்யவில்லை! அப்படியிருக்கையில் இத்தனை பெரிய இடம் என் இடித்தது.

சிந்தனைக் கத்திகள் இரக்கமில்லாமல் அவனைத்தாக்கு கையில் அவன் இடிந்து போய் கால்களை மடித்து இருந்த நிலையிலேயே தரையில் இருந்தான்.

வயிற்றுக்குள்ளே, குடலை யாரோ கசக்கி பிசைந்து விட்ட உணர்வு ஏற்பட்டதனால், ஒன்றுக்குப் போகும் அவசரம் உண்டானவன் போன்று இரண்டும் கெட்டான் நிலைக்கு ஆளாகி அவதிப்பட்டான்.

இந்திரா, அடுக்களையிலிருந்து பால் பிழிந்தெடுத்த தேங்காய்ப்பூவினை பாத்திரத்திலேந்தி தலை குனிந்த வண்ணம் நடந்து வந்து, கோழிக்கூட்டு மூலைக்குள்ளே கவிழ்த்துவிட்டு அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய் நின்ற கோழிகளைல்லாம் ஒருங்கே வந்து சண்டையிட்டு தேங்காய்ப்பூவினை உண்ணும் அழகினை ரசிக்கையில்...

இரவு ஏதோ ஒரு துணிவில் சொல்லக்கூடாததை, சொல்லக் கூடாதவரிடம் சொல்லிய பின்னர் இப்போது பகவன் வெளிக்கத்தில் நேருக்கு நேர் சந்திக்கும் போது அவர் என்னைப்பற்றி என் மிலேச்சத்தனமான நடத்தையைப் பற்றி என்ன நினைப்பாரோ என ஒரு தரம் சிந்தித்தத்தனால், பயம்மிகக் கொண்டு எதிர்காலம் என்பதே தன்னைப்

பொறுத்த அளவில் இல்லையென்று ஆகிவிட்டதைப் போன்ற உணர்வில் கோழிகளைப் பார்க்க மனமில்லாமலும் அவனைப் பார்க்கத் துணிவில்லாமலும் வந்தது போலவே குனிந்த தலையோடு வேகமாகக் கிரும்பிப்போனான்.

முற்றத்தைக் கடந்து அடுக்களைக்குள் புகும் வரையும், குற்ற உணர்வு அவள் தலையை குனிய வைத்திருந்தது.

'புல்மோட்டையில் கிடைத்ததைச் சாப்பிட்டு போட்டு தனிய நிம்மதியாயிருந்திருக்கலாம், இருந்திருந்து இவளை வந்து கல்யாணம் கட்டினேனே...' நடராசாவின் வாய் அவனையறியாமலே முனு முனுத்துக் கொண்டது. தெங்காய்ப் பூவை அவள் கொண்டு வந்தபோது, அவளைப் பிடித்து உலுக்கி, தலைமயிரை இழுத்து அறைந்து நிலத்தில் விழுத்தி மிதிக்க வேண்டும். பன்றி, பரத்தை, அது இது என்று என்னவெல்லாமோ சொல்லித்திட்டி ஆயிரம் கேள்விகள் கேட்கவேண்டும் என நினைத்த அவனது நெஞ்சம், அப்படி மிதிப்படே தா அல்லது கேள்விகளைக் கேட்பதோ தனக்குப்பழக்கமில் லாத ஒரு செயலெனவும், இல்லையென்று அப்படிச்செய்வ தால் இனி என்ன பயன் விளைந்து விடப் போகிறதெனவும், சுடுதியாக எண்ணிக் கொண்டதால், அவளை மிதிக்காமலே, கேள்விகள் கேட்காமலே... சம்மாயிருந்தான்.

அவன் கிணற்றிடிக்குப் போய் முகம் கழுவி வீட்டிற்குள் மீண்ட போது காலை ஏழரையாகிவிட்டது. விளக்குப் பலகைக்கு முன்னின்று திருநீறு தரித்து, கும்பிட்டு முடித்த பின்னர், வெளி விருந்தைக்கு வந்து சுவரோரத்துக் கதிரையில் அமர்ந்தான்.

மனம் அமர்வதாயில்லை.

அது அறிவினைத் தலை தூக்க விடாது, கட்டிப்போட்டு விட்டு தான் மட்டும் தன் போக்கில் ஆடிக்கொண்டிருந்தது. அமிர்தம் நஞ்சாகிப் போய்க் காட்சியளிக்கும் விந்தையை அவனுல் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. எந்த ஒருத்தியை தன் கண்களுக்களே வைத்துக் காப்பாற்றி தன் உயிரோடு உயிராக இனைக்க முயன்று அதில் வெற்றியும் கண்டு கொண்-

திருந்தாலே அந்த ஒருத்தி, தான் உள்ளுக்குள் அழுகிப் போன மாம்பழம் என்பதை இவ்வளவு விரைவில் வெளி யிட்டு தன் அமைதியான வாழ்க்கையைக் கெடுத்துவிட்டாலோ என்ற நினைவு அவன்து இதயக் குலையைப் பிடித்து உலுக்குக்கையில் கால்கள் இரண்டும் கூசி உளைவது போன்ற கஷ்டத்தினால் சிரமப்பட்டுக் கொண்டான்.

“வந்து சாப்பிடுங்கோ அத்தான்”

குரல் கேட்டு நிமிர்ந்த நடராசா, குற்ற உணர்வு தந்த பாரத்தினால் தலையைக்குனிந்த வண்ணமே சென்று அடுக் களைக்குள். மறைந்து கொண்டு விட்ட இந்திராவையே இமைகள் மூடாமல் பார்த்துக்கொண்டான்.

ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருந்த அவனை அர்த்த ராத்திரியில் எழுப்பி, தன் கையை மடித்து பலம் கொண்ட மட்டும் ஈவிரக்கமில்லாமல் ஓங்கி முகத்தில் குத்தி விட்ட ஒரு தடிச்சி யாக அவள் காட்சியளித்தது... பிரமை தான் என்பதை உடனே உணர்ந்து அவன் தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டான்.

இந்திராவை இல்லாளாக அடைந்ததால், உலகிலுள்ள ஆண்பிளைகள் அத்தனை பேரிலும் தானே அதிர்ஷ்டமான வண்ண என இறுமாந்திருந்த தெல்லாம், கானல் நீர் எனவும் அவன் உணர்த்தலைப்பட்டான். இத்தனை பெரிய கொடுமை யைச் செய்து விட்டு எத்தனை அன்பு காட்டிப் பழகினாள். அப்படி வேண்டுமென்றே அன்பு காட்டியவள் இப்போது எதற்காக இந்த உண்மையைச் சொல்லி மாட்டிக்கொண்டாள்.

ஒவ்வொரு நாள் இரவிலும் தான் நித்திரையெனப் பாசாங்கு காட்டி, அவன் தன் கால்களைத் தொட்டு வணங்கு கிறானா என்ற பரீட்சையொன்றை வைத்துக் கொண்டு காத்திருக்கையில், அவன் இயல்பாகவே தன் கால்களைத்தொட்டு வணங்கிவிட்டுப் படுக்கப்போன நிகழ்ச்சி களின் கிறல்கள்... அவன் பால் அனுதாபத்தினை ஏற்படுத்த முயற்சித்து, வென்றதுமில்லை தோற்ற து மில்லையாகி தொடர்ந்தும் முயற்சித்துக்கொண்டிருந்தன.

பிழைகள் விடுவது மனித இயல்பு. ஆனால் பிழைகளின் தன்மைகளை சொல்லக் கூடாதவரிடம் சொல்லிவிட்டு அதற்குத் தண்டனையாக எது கிடைத்தாலும், ஏற்றுக்கொள் வோம் என்ற தர்மத்தோடு திரிகிறோ இவள்...இது எவராலும் எளிதில் செய்யக்கூடிய ஒன்றுகி விடுமா...இல்லைத்தான்.

‘கீர்...கீர்...கீர் ராகமிஶைத்துக் கொண்டே அவனுக்குப் பெயர் இன்னதென்று தெரியாத பறவையொன்று தென்னை மரத்தின் வட்டுக்குள் போய் அமர்ந்து கொண்டது. அந்தப் பறவை சாதாரணமாக நகர்ப்பகுதிக்குள் வருவதில்லை. வந்தால் ஏதும் அசம்பாவிதம் நடக்கும் என்பது கிழுகளின் நம்பிக்கை. அது உண்மை என நம்ப முயன்றது நடராசாவின் தவரூகுமா? சாரத்தை மடித்துக் கட்டிக்கொண்டு அடுக்களைக்குள் புகுந்தான் அவன்.

முக்காலியில் பிட்டுக் கோப்பை, பக்கத்தில் தண்ணீர் செம்பு, எதிரே பலகை, இந்திரா சற்று எட்டியே நின்றுள். பலகையை அரக்கி இருந்தான் நடராசா. மனம் சுழன்று திரிகிறது. பிட்டுத் தட்டை அப்படியே தூக்கி அவளின் முகத்தில் விட்டெறிவோமா என ஓர் ஆசை. நடராசா சாப் பிடத் தொடங்கினான் அரைவாசிக்கு மேல் முடியவில்லை. எழுந்து கை கழுவிவிட்டு ஒன்றுமே பேசாமல் அடுக்களையை விட்டு வெளியே வந்தான்.

அவன் பொதுவாகவே நிதானமிழப்பதில்லை.

திருமணத்திற்குப் பின் கடந்த சில நாட்களாக அவள் அவன் மேல் பெய்த அன்பு மழை சாதாரணமானதா? அதில் குளித்துக் குளித்து குளிர்ந்தல்லவா போயிருக்கிறோன் அவன். அந்தக் குளிர்ச்சி தாங்க முடியாத குட்டினால் தற்காலிக மாகக் காணுமல் போயிருந்தாலும் திரும்பவும் மழை பெய்யத்தொடங்கும் போது அவனிடம் வந்து சேர்ந்திடாதா. ஆயின், இப்போது அவனை அண்டியிருக்கும், நெருப்பு அத்தனை கெதியில் அணைந்து போகக் கூடிய நெருப்பல்லவே.

நடராசா கிணற்றடிக்குப் பின்புறத்தேயிருந்த வாழைத் தோட்டத்திற்குள்ளே நுழைந்து மண்திட்டியாகப் பார்த்து மறைப்புத்தேடி அமர்ந்து கொண்டான். அவனுக்கு யாரு

டைய கண்களிலும் விழிக்க விருப்பமில்லை நாடிக்குக்கைகளை முட்டுக்கொடுத்துக் கொண்டு தூரத்தே தெரியும் அடுக்களை வாசலையே வெறித்துப்பார்த்தான். யாரோ அடுக்களை விலிருந்து வெளியே வருவது போல உணர்வு! சடுதியாகத் தலையைக் கவின்று கண்களை மூடிக்கொண்டான். காலடிகள் அவனை நோக்கி.....

“அந்தான் இந்தாந்கோ வாழைப்பழம்”... தலையில் கைவைத்துத் தடவியபடியே குழந்தையாகக் குழந்த வண்ணம் சொன்னால் இந்திரா. கிட்டடியில் அவனைத் தவிச எவருமேயில்லாத குழல். தலையைத் தூக்கினான் நடராசா.

“போ சனியனே, நீயும் உன்றை வாழைப்பழமும்” திரும்பவும் தலையைக் கவின்டுகொண்டான் அவன்.

அந்த வாழைத் தோட்டத்திற்குள் ஒரு பெண்ணின் விசும்பல் ஒவியிக் கெல்லியதாகக் கேட்டது.

19.

கேவி செய்வதுபோல் - ஊடவின் வயப்பட்ட இரண்டுள்ளிகள் கீச், கீச், கீச்சென கத்தியவாறே வீட்டுக்கூரை வளைகளில் மாறி மாறி ஒன்றையொன்று தூரத்திக்கொண்டிருந்தன. நடராசாவுக்கு சினம் சினமாக வந்தது. இரவு பத்தரையாகியபோதும் அவன் இன்னும் படுக்கவில்லை. இந்திரா, பாய் தலையனையெல்லாம் விரித்துப் போட்டுவிட்டு, குத்துவிளக்குப் பலகையைப் பார்த்தவாறு மௌனமாக இருந்தாள். நடராசா கவரோடு சாய்ந்திருந்தான். அடிக்கடி தலையை நியிர்த்தி அவனைப் பார்த்துக்கொண்டான். ஏற்கனவே, யாரோ கடிந்து எச்சிஸ்படுத்தி வைத்த மாம் பழம்போல் - அவன் அவனுக்குத் தோற்றினான்.

‘எச்சில் படுத்தியது யாரென்று சொன்னால்! சின் மௌமா விசாலத்தின் மகன். அண்ணவிடம் பிழைத்துப் போன தங்கச்சி... சீச்சி... சீச்சி.’

அவனுக்கும் கேட்கட்டுமென்ற ஒருவித வெறியுடன் சீச்சி... என மேலும் ஒருமுறை சொல்லிக் கொண்டான். ஒவ்வொர் சமயத்தில் தனக்குள் ஏற்பட்டுவிட்ட இந்தத் திமர் மாற்றத்தையென்னி அவனே பயமடைந்தான். நிதானமிழந்து பழக்கமில்லாதவன். அதனை அடிக்கடி இழக்கத் தொடங்கிவிட்டான்.

மழை வந்துவிட்ட அறிகுறியாக திறந்திருந்த ஐஞ்ன ஓரடாக மழைத்துவிகள் வந்து சுவரோரத்தே சாய்ந்திருந்த அவனது தலையை நனைத்தன. ஐஞ்னலை மூட வேண்டிய சுருக்கறுப்பில்லை அவனிடம். ஏற்கனவே புயலோடு சேர்ந்த மழையில் நனைந்தாகிவிட்டது. இது என்ன மன்னாங்கட்டி மழை!

ஏனாத்தினுடே சிரிப்பின் பிறப்பு.

எச்சில் மாம்பழம் திடைரென எழுந்து வந்தது. அவன் கால்களைத் தொட்டுக் கண்களைப் புதைத்தது.

‘அத்தான் என்னை மன்னிக்க மாட்டாங்களா? என்னை வாழவைக்க மாட்டாங்களா? நான் இனிமேல் இதுபோலப் பிழையாண்டும் விடமாட்டன் அத்தான்... என்றை தெய்வமே என்னை மன்னிச்சிரு ராசா.’’

அவனுடைய கால்களை அவன் இறுகப் பற்றியிருந்தான். அவனுக்குத் தொண்டை அடைத்தது. மூக்கால்வழிந்தது. கண்ணால் வழிந்தது. இதயத்தால் வழிந்தது.

அவன் மெளன்மாக இருந்தான்.

‘நான் செய்த பிழையை மேலும் மேலும் மறைச்சுவைச்ச என்றை தங்கப்பவுணுக்கு என்னால் துரோகம் செய்ய ஏலாது ராசா. என்றை செல்வத்தை ஏமாத்தினன் எண்டால் எனக்குப் பச்சைத் தண்ணியும். கிடைக்காது’’ என்று ஒலமிட்டாள் இந்திரா.

‘உங்கட ஆத்திரம் திருகிறவரைக்கும் என்னை அடிச்சுக் கொல்லுங்கோ... ஆனா, என்னைக் கைவிட்டிராதை ராசா.’’

“உன்னை அடிச்சைக் கொல்றதுக்கு எனக்கு என்ன உரிமையிருக்கு... அது உன்றை அவனுக்கல்லோ இருக்குது.”

உன்றை அவனுக்கு என்ற பதங்களுக்கு மிகுந்த அழுத் தம் கொடுத்துச் சொல்லிவிட்டு அந்த அழுத்தத்தினால் அவளை மிக உக்கிரமாகத் தாக்கிவிட்ட தற்காலிக ஆனந்தத்தில் அல்லது வெறியில் தன்னை மறந்தான் அவன். அவளைக் கிண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கும் வெறி.

“காலை விடு.”

தன் கால்களை இழுத்து உதறினான் அவன். சவரில் விட்டெறிந்த பந்தாக உதறப்பட்டவள்— திரும்பவும் ஆவனது கால்களை மேஹும் இறுகப் பிடித்துக்கொண்டாள். அவன் அசையவில்லை. அவனும் விடவில்லை.

அந்தச் சின்ன அறைக்குள்ளே, ஆவேசத்தால், ஆழாத் துயரினால், கோபத்தினால், துன்பத்தினால் அல்லல்பட்டுக் கொழுந்துவிட்டு எரிந்துகொண்டிருந்த அந்த இரண்டு இளம் உள்ளங்களின் சூட்டினைத் தானுவது சற்று அணைத்து ஆறுதலளிப்பேன் என்று சொல்வதுபோல விடாமல் வேகமாகப் பெய்தது மழை.

மழையோடு சேர்ந்துகொண்ட பெருங் காற்று சோ... சோவென ரீங்காரமிட்டது. அடுக்களையின் ஜன்னல் கதவு காற்றில் அடிபட்டு தடதடத்து, படபடத்து திறப்பதும் மூடுவதுமாகச் சத்தம் போட்டது. ஈவ்... ஈவ்... என்ற ஜன்னல் பிணைச்சல்களின் ஓயாத ஒலி. அவர்கள் சிறிதும் அசைந்து கொடுக்கவில்லை; வெளியே, தெருவிலே அந்த மழையிலும் தெருநாய்கள் சிலவற்றின் சண்டையொலி கேட்டது. தொடரும் மௌனமும் அமைதியும் ஆறுதலளிப்பதாயில்லை. மாருக, தறிகெட்டுத் திரியவிரும்பும் பலவித சிந்தனைக் கோடுகளுக்கு வழியமைத்துக் கொடுக்கும் ஏதுக்களாகவிட்டன.

அவள் பேச முயன்றார், அந்த முயற்சியைத் தோற்கச் செய்யும் அவனது முகபாவம். அவள் கன்னத்திலே வழிந்தோடும் கண்ணீர்க் கோடுகளின் கணக்கு எத்தனை?

சேலைத் தலைப்பால் துடைத்துவிட்டு, தன் கணவளின் முகத்தை நிமிர்ந்து நோக்கினால் இந்திரா.

“அத்தான்.”

.....

“மீண்டும் அவளது ஏக்கக் குரல்.

மௌனப் பதில்.

ஒருதரம் அவன் அவளை விழித்துப் பார்த்தான். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தும் படப்படப்படு அவளுக்கு. தன் இதயத்தில் தேர்க்கிவைத்திருக்கும் துண்பச் சுமையை கணகளில் திரட்டி... என்னை மன்னித்து விடுங்கோ எனக் கண்ணீரால் கேட்பதுபோல அவனது கணகளைச் சந்திக்கத் தலைப்பட்டாள் அவள்.

ஆனாலும், அச் சந்திப்பினை வெகுநேரம் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத அவன் உடனேயே தலைகுனிந்தான். நடராசாவின் அடி நெஞ்சிவிருந்து பெருமுச்சொன்று உதயமாகி, அவனது தலையைச் சுவரோடு சாய்த்துவிட்டு ஒய்ந்தது. எதையோ நினைத்துக்கொண்டபோது அவன் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகி வழிந்தது. அருகே இன்னும் நெருங்கிவந்த இந்திரா, அவனது கண்ணீரைக் கைகளால் துடைத்துவிட்டாள்.

“நீங்கள் ஏன் ராசா அழுகிறீர்கள்? நான் செய்த பாவத் துக்கு நான்தான் அளவேணும். நீங்கள் அழக்கூடாது.”

“நீ ஒண்டும் எனக்கு ஆறுதல் சொல்லத் தேவையில்லை. அதுக்கு உனக்கு யோக்கியதையுமில்லை.”

“யோக்கியதை இல்லைத்தான்... உரிமை இல்லையா அத்தான்?”

“உனக்கென்னடி உரிமை, தேவடியானே?”

ஏதோ ஒரு திட்டமிடப்படாத அவசரத்தில் தன்னை மறந்த ஆவேசத்தில் தடார், படார் என அவள் கண்ணத் திலும், முதுகிலும் அறைந்தான் நடராசா.

அந்த அடிக்கு அவள் குனிந்து நிமிர்க்கையில்—அவனது கை மோதிரம் அவள் கண்ணத்தில் தற்செயலாக இடுத்து...

கண்ணுக்குக் கீழே புடைத்துக்கொண்டது. ரத்தமும் கண்டிக்கொண்ட சாயல்.

அடித்ததனால்— அவனுக்கு ஏதோ ஒரு ஆறுதல்.

அடிபட்டதனால்— அவனுக்கும் ஏதோ ஒரு ஆறுதல்.

அமைதியின் ஆட்சி தீவிரமாகத் தொடர்ந்தது. நேரத் திற்குத்தான் எத்தனை வலிமை?

அந்த அறைக்குள்ளே இதுவரை நிறைந்திருந்த படபடப்பு, சடசடப்பு எல்லாம் எண்ணெய் காய்ந்த விளக்குக் கிரிபோல் படிப்படியாக நூர்ந்து மறையத் தொடங்கியது.

ஆத்திரமில்லாத மனகில் அறிவின் ஆட்சி உதயம்!

அவன் நிமிர்ந்து இந்திராவின் முகத்தைப் பார்த்தான்.

கன்ன எலும்பு புடைத்து வீங்கி, ரத்தம் கண்டிய..... பெரிய பாவமாக இருந்தது. அவனையறியாமல் அவன் கண்களில் கண்ணீர் சுரந்தது.

மெதுவாக அவளருகே நெருங்கி அவளது தலையைத் தடவி விட்டான். வீங்கியிருந்த கண்ணத்தை வருடி விட்டான். வாத்ஸல்யத்தோடு கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டான்.

அழுது பிரளிபண்ணியபின்னர் சமாதானமடைந்த குழந்தையாக அவனுக்குத் தோற்றினால் இந்திரா. தாயின் அரவணைப்பில்... முகத்தைத் துடைக்கக் கொடுத்த குழந்தைபோலத்தான் இருந்தது அவளைப் பார்க்க.

வாய் பேச்கில்லை.

அவன் எழுந்து விளக்கினை அணைத்துவிட்டுப் படுத்தான்.

அவன்... தன் தெய்வத்தின் கால்கோடு ஒன்றிப்படி சுருண்டு தானும் படுத்துக்கொண்டாள்.

ஊடவின் வயப்பட்டு ஒன்றையொன்று விட்டுத் துரத்தித் தித் திலிவதீஸ் இங்பம் கண்டுகொண்டிருந்த இரண்டு தெருநாய்களின் உறுமல் சப்தங்கள் தெரிவில்லாமல் கேட்டன.

20.

கைகளை முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் நடராசா. நேற்றிரவு தான் மிகவும் மூர்க்கத்தனமாக அவனை நொறுக்கிவிட்டதையென்னிடத் தனக்குள்ளேயே வெட்கப்பட்டுக் கொண்டான். செய்வதையும் செய்துவிட்டு வெட்கப்படுவதில் என்ன பயன் என்றும் தன்னில் கோபம் கொண்டான். ஆனால்— அடுத்தகணமே, ஏதோ ஒன்று தன் இதயப் பகுதியிலிருந்து நழுவி விழுந்ததைப்போன்று உணர்ந்து களங்கமேயில்லாத தன் வாழ்க்கையில் இவளால் அவ்வாரா இப்படியொரு கறுப்புப் புன்னி வந்துவிட்ட தென் மயங்கி... நான்கு நாட்கள் உணவு உட்கொள்ளாத வன்போலப் பெருமூச்சவிட்டுக் கொண்டான். மனம் ஒரு நிலைக்கு வர மறுத்தது.

'என்னண்டு வெளியில் தலைகாட்டப் போறன். நாலு பேரின்றை முகத்தில் எப்படி முறிக்கப் போறன். சாப் பாடில்லாம் வாழ்ந்துவிடலாம். மானம் இல்லாம் எப்படி வாழுறது?'

தன்னையறியாமல் தலையிலிட்டதுக் கொண்டான்.

வீட்டுச் சுவரோரம் வளர்ந்திருந்த ரேஜா செடி இரவு கொட்டிய மழைக்கு மொட்டுகள் விரித்து இளம் சூரி யனைப்போல அழுகு காட்டியும் அவனது மனம் அதன்பால் இழுபடவில்லை. கடும் மழையின் சீற்றத்தைத் தாங்காமல் மலர்களிலிருந்து கழுன்று செடியின் அடியிலேயே அங்கொண்றும் இங்கொண்றுமாக விழுந்து மன் குருணிகளைத் தம்மேல் ஏற்றிக்கொண்டிருந்த ரேஜா இதழ்கள்— அவனுக்கு எந்தவித கவர்ச்சி வயும் காட்டவில்லை. சின்னஞ்சிறு பூச்சிகள் பறந்துவந்த ரேஜா மலர்களின் இதழ்படுக்கைகளில் தங்குவதும், பின்னர் பறப்பதுமாக ஜாலம் காட்டின.

மணி காலை பத்திருக்கும். அடுக்களீக்குள் தங்கத்தின் குரல் கேட்டது.

“பிள்ளை குத்தரிசிக் கஞ்சி பிள்ளை, வடிக்கிறன். கொஞ்சம் உப்புத்தண்ணி விட்டு சூடாகக் கொண்டுபோய் தமியிட்டை கொடு பிள்ளை.”

இந்திரா கஞ்சி கொண்டுவரப் போகிறுளை எதிர் பார்த்து — சாரத்தினால் முகத்தைத் துடைத்துக் கொள்கிறுன் நடராசா. இந்திரா கஞ்சியோடு வந்தாள். கஞ்சிக் கோப்பையை அசைவேதுமில்லாமல் வாங்கினான் நடராசா.

“என்னத்தான், காலமையான் புட்டும் அப்பிடியே கிடக்குது, உங்களைக் கும்பிட்டன் இதையெண்டாலும் குடியுங்கோ.”

“எனக்குச் சாப்பாடு ஒரு கேடா?”

நேற்றிரவு அவன் அவனை மன்னித்துவிட்டதுபோல் இருந்தது. இப்போது பார்க்கையில் அது இல்லைபோலும் இருந்தது. இப்படியான நெருக்கடி நிலைமை இன்னும் எத் தணை நாட்களுக்கு நீடிக்கப் போகிறதெனக் கூட்டிக் கழித் துப் பார்த்தபேது இந்திரா பயந்து கண்ணீர் வராமல் கலங்கினான்.

நடராசா கஞ்சியில் ஒரு முடர் குடித்துவிட்டுக் கேட்டான்.

“இந்திரா, நான் செத்துப்போன நீ என்ன செய்வாய்?”

அவள் எதைச் சொல்லமுடியும். எப்படிச் சொல்ல முடியும். மென்னமாகக் குனிந்து நிலத்தைப் பார்த்தாள். கண்ணீர்த் துளிகள் நேரடியாக மன்னில் விழுந்து கலந்தன.

இந்தப் பிரச்சினை தொடந்கியபின்னர் — கடந்த இரண்டு மூன்று நாட்களாக — ஒருநாள் போவது ஒன்பது நாட்களுக்குச் சமமாகத் தோன்றியது அவனுக்கு. இரவு வந்தால்தான் கொஞ்சம் ஆறுதல். அடுத்தநாள் காலை விடிகையில் புதிதாக என்னென்ன சங்கடங்கள் வந்து விடியப் போகிறதோவென அவள் பயப்பட்டதில் ஆச்சரியமில்லை.

இன்று விடுந்தபின்னர் ஒன்றுமே நடக்காதுபோலத் தோற்றும் கொடுத்துவிட்டு - இதோ திரும்பவும் தொடங்கி விட்டது.

“நான் செத்தால் நீ என்ன செய்வாய்? ”

கேள்வி அழுத்தமாக விழுந்தது.

“அதற்கு முதல் நான் என்னுடைய உயிரை வைத்துக் கொண்டு இருக்கமாட்டன்.”

“அவ்வளவு ரோசமா? ”

“ரோசமில்லை... பாசம்.”

“கதை பேச்கிலை ஓண்டும் குறைச்சவில்லை.”

“அத்தான் என்னை நீங்கள் புரிஞ்சு கொண்டது இவ்வளவுதானு! ”

“வேசிகளைப் புரிஞ்சுகொள்வது கஸ்டம்.”

நறுக்குத் தெறித்த பதில்கள்.

தான் இந்த விடயத்தைச் சொல்லாமல் விட்டிருந்தால் இவ்வளவு கஸ்டம், நரக வேதனையெல்லாம் வந்திருக்காதென ஒருக்கணம் நினைத்தான் இந்திரா.

அவள் பாரித்த நெஞ்சோடு தன் அறையை நோக்கி நடந்தாள்.

‘தன் கணவன் இறந்துவிட்டால்...’ — அவனுக்கு தலையைச் சுற்றிக்கொண்டு வந்தது.

நடராசா கிணற்றிடிக்குப் போய் வேப்பமர நிழவில் சிறுதே படிந்திருந்த சிமெண்ட் தரையில் இருந்தான். மனதில் பெரிய பாரிய கல்லீக் கட்டித் தொங்க விட்டிருப்பது போலவும், அது ‘பெண்டுலம்’ போல ஆடி ஆடி அவஸ்தை கொடுப்பது போலவும் ஒரு நிலை.

அவன் தன் இந்திராவை மனதார மன்னித்து நடந்ததையெல்லாம் முற்றுக மறந்துபோகவே விரும்பினான். அவனது நல்ல இயல்புகள், பண்புகளை இந்தச் சொல்லக் கூடாத உண்மையைச் சொல்லிவிட்டபோதே அவன் நாற்றுக்குருறு உணர்ந்து கொண்டான். இவளைத் தவிர வேறு எந்தப் பெண் தன் கணவனிடம் இதுபோன்ற உண்மையினைச் சொல்லத் துணிவாள்,

“பாவம்...”

நல்ல தகப்பன், நல்ல தாய், நல்ல மகள். இப்படி எல்லா விதத்திலும் குறைசொல்ல இயலாத அந்த மரியாதைக் குடும்பம் தனக்குத் தந்திருக்கின்ற, தருகிற, இனி மேல் தரப் போகின்ற அன்பிற்காக - தான் இந்த விசயத் தைப் பெரிதுபடுத்தாமல் விடுவதுதான் முறையெனச் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டான் அவன்.

தங்கம், இந்திராவிற்கு மட்டுமா தாய்? பெற்ற தாயின் அரவணைப்பினை மிகக் கூடுதலாக இந்தக் கொஞ்ச நாட்களாகத் தந்துவிட்ட அந்தத் தாய்க்கு எங்களால் மனக்கஷ்டம் ஏற்பட வேண்டுமா! மிதித்த புல்லுச் சாகாத துரையார் எங்களால் தலைகுனிய வேண்டுமா!

அங்குமிங்கும் ஓடித் திரியும் மனக் குரங்கினைக் கட்டிப் போட்டு நிறுத்தினாலும், கையைக் காலை ஆட்டிச் சொறிந்து தொல்லை கொடுக்கிறது.

நடராசா எழுந்துபோய் வேட்டியைக் கட்டிக்கொண்டான்.

“இதில் ஒருக்கா போயிற்று வாறன்.”

பதிலை எதிர்பார்க்காத தோற்றத்தோடு வெளியே நடையைக் கட்டினான்.

இப்போதெல்லாம் திருகோணமலை நுவரெவியாவாகப் போய்விட்டதோ?

திடீரென வானம் கருக்கட்டி மழை வருவதான் சாயல். கட்டாயமாகப் பெய்யுமென்று சொல்லிவிட முடியாது. ஏமாற்றியும்விடும். தலைக்குப் பின்னால் வானம் வெளுத்திருந்தது. முன்னால், சாம்பல் மூட்டம்.

போய்ச் சேர்வதற்கு குறிப்பிட்ட ஒரு இடம் அவனது மனதிலில்லை. வெறுமனே நடந்தான். காவி கோயில் முன்றல் சோம்பல் முறித்துப் படுத்திருந்தது. கோவிலின் முன்னே பரந்துகிடக்கும் காய்ந்த முற்றவெளி.

“நல்லகாலம் ஒருவருமில்லை... நல்லா ஆழவேணும்.”

பூட்டிக் கிடக்கும் கோயில் கதவு. அதனை அண்டிந்று கைகளைக் கூப்பிக் கொண்டான். இதயமெல்லாம் வியாபித்

திருந்த ரூன்பு உணர்வுகளெல்லாம் கண்ணீராகப் பரி மளித்து ஒடுத் தொடங்கின.

“காளியாச்சி... என்னைக் கட்டுப்படுத்தம்மா, என்னைக் கட்டுப்படுத்து. ஏன் எனக்கு இப்படிச் சின்னப் புத்தியைக் குடுத்துப் போட்டாய்? அவள் எவ்வளவு நல்லவள். என்னைத் தெய்வமாக மதிச்ச என்னட்டை வந்து எல்லா உண்மையையும் சொன்னதுக்கு நான் இப்படி அவளைச் சித்திரவதை செய்யிறது உனக்கே பொறுக்காதம்மா. ஏன்னை ஒரு வெறிகாரனுப் படைச்சனி... கடவுளே! என்ற அறிவுக் குத் தெரியுது இந்திரா பெரிய மனுவியென்டு. ஆனான்றை சின்ன மனதுக்குத் தெரியேல்லையே...”

அவனுடைய இதயம் அழுதது. கண்கள் அழுதன. மூக் கும் அழுதது.

அழுகையின் முடிவில் பாரமெல்லாம் இறக்கிவிட்ட அசரத் திருப்தி. திருப்தியோடு திரும்பி நடந்தான் நடராசா.

தெருமூனைக்கு வந்து அங்கு நின்றபடியே தூரத்தே தெரியும் கோணேசருக்கு கரம்கூப்பி வணங்கிவிட்டு சந்து முனையில் திரும்பினான். நடை தொடர்ந்தது.

பெல்பொட்டம் அனிந்த ஒரு ஆனும் பெண்ணும் அவனுக்கு முன்னே நடுத்தெருவை மறைத்துக்கொண்டு ஒருவயதுப் பிள்ளை தன் வண்டியை முன்னே பிடித்துத் தள்ளி நடைபயில்வதைப் போல பின்பக்கத்தை அளவுக் கதிகமாக ஆட்டி ஆட்டி நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த ஆட்ட நடை பெல்பொட்டத்திற்குரிய நடை. அதன் அழுகை அல்லது அசிங்கத்தை மற்றவருக்கு எடுத்துக் காட்டுவதற்காக தம் உடல்களை இவ்வளவு கஷ்டப்படுத் திச் செல்லும் அந்தக் காளையும், காளியும் தெருவெல்லாம் தமக்கே சொந்தம்போல் நடந்து செல்வதைப் பார்க்க நடராசாவுக்குச் சினம் சினமாக வற்றதது. உடலுக்காக உடுப்பு என்பது போய், உடுப்புக்காக உடலாக மாறிப் போன போக்கையெண்ணி விரக்திச் சிரிப்பினை உதிர்த்த நடராசா.. அடுத்த நிமிடம், ‘நமக்கேன் மற்றவர்களின்

குறையும் குற்றமும்' என நினைத்து பெல்பொட்ட ரசிப்பினை பொட்டென்று கழற்றிக் கீழே போட்டுவிட்டு, நிழல் சற்றே படிந்திருந்த தெருச் சுவரோரம் கால்களை எட்டி நடந்தான்.

அவன் இப்போது ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டான். இனிமேல் இந்திராவோடு சண்டை பிடிப்பதில்லை. அவனுடைய மலரொத்த மனதினை இனிமேல் நோகச் செய்வதில்லை. என்உடைமையாவதற்கு முன்னர் விட்ட பிழையைக் காட்டிக் காட்டி—திருந்திவிட்ட யுண்ணிய ஜீவனைச் சிறிது சிறிதாக இனிமேல் கொல்வதில்லை. நானும் இனிமேல் நினைவுகளை மனதுக்குள்ளே வைச்சு வைச்சு, புதிது புதிதாக நினைச்சு நினைச்சு என்னியே கொல்வதில்லை. என்றை குஞ்சை எவ்வளவு கஷ்டப்படுத்திப் போட்டன். என்றை சந்தோஷமான வாழ்க்கையில் வந்துபோன ஒரு திருஷ்டி பரிகாரமென்டு இதை எடுத்துக்கொள்ளுவதும்.....இனி.....இனி.....

தன் பலவீனங்களையிட்டு இனி அவனுக்கு சந்தோகங்களில்லை. அவைகளைப் பலமாக எதிர்த்துத் தலைதூக்க விடாது மடக்கி ஒடுக்க வேண்டுமென்ற நினைவலைகள் எழுந்தபோது—அவனிலே ஒருவிதத் தெம்பும் ஆறுதலும் தலைதூக்கின.

மனப் போராட்டத்தின் உச்ச நிலையில் ஒருக்கைம் அவன் தன்னியே மாய்த்துக்கொள்ள விரும்பியது உண்மை. அப்படி விரும்பியது தன் கோழைத்தனத்தைக் காட்டுகிற தென்று அவன் திடமாக நம்பினான். இனி அவன் ஒருபோதும் அப்படியான ஒரு முடிவுக்கு வரமாட்டான். கடவுள் தந்த உயிரினை அழித்துக்கொள்ளத் தனக்கு உரிமையில்லையென அவன் உணரத் தலைப்பட்டான்.

முன்னர் நினைத்ததுபோன்று உயிரை மாய்த்திருந்தால் இந்திரா எவ்வளவு பாடுபட்டிருப்பாளென்பதை அவனுல் நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை.

அவன் இனிமேல் பிழைவிடப் போவதில்லை. அதனை மிக நன்றாகவே உணர்ந்திருந்தும் இடையிலே உண்டான்

அரை வேக்காட்டு எண்ணங்களின் பிள்ளைகளான அந்தக் கோபதாபச் செயல்களை எப்படித் தன்னால் செய்ய முடிந்தது... என நினைத்துப் பார்த்தபோது—தன்னையே ஒருதரம் கேவியாக மேலிருந்து கீழ் அலட்சியமாகப் பார்த்துக் கொண்டான்.

நிழல் சற்றே படிந்திருந்த அந்தத் தெருவின் வேலி ஓரமாக சிந்தனைக் குருவி நிறையத் தூரத்திற்கு அப்பால் பறந்து விட்டிருக்கின்ற நிலையில்— மனக் கண்களால் ஏதோ காட்சிகளைக் கற்பனை பண்ணிப் பார்த்தவண்ணம், விட்டை நோக்கி வேகமாக நடந்துகொண்டிருந்து நடராசா—சட்டென்று, இடது பக்கமாகக் குறுக்கறுத்து நிற்கும் தெரு வில் ஏறுவதற்காக அந்த சந்துமுனையில் அவசரமாகத் திரும்பியபோது.....

“ஐயோ, அந்தக் கார்—ஏன் அப்படி அவசரமாகப் பாய்ந்துவர வேண்டும்!”

21.

கொடுமை—காலத்தின் அவிரக்கமற்ற கொடுமை, காலைகள் மாலைகளாகி, மாலைகள் காலைகளாகி வளையம் வளையமாக வந்து சுழன்று, மாதங்களை விழுங்கி முடிவில் வாத பயணமாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கையில்—தன் பாதையில் எத்தனை கொடுமைகளைக் கக்கிவிட்டுப் போகின்றது.

நடராசா காரில் அடிபட்டு ஒன்றரை மாதங்களாகப் போய்விட்டன. ஏற்கனவே ஒரு காலை வெட்டிவிட்டார்கள். இங்று அவனது டிக்கெட்டை வெட்டி விட்டிற்கு அனுப்பப் போகிறார்கள். இன்னும் சிறிது நேரத்தில் துரையார் வருவார் விட்டிற்குக் கூட்டிச்செல்ல.

அவனது உடல் மெலிந்து ஒருக்குலைந்துபோயிருக்கிறது. அறிவிமும் நேர்கோட்டில் வேலை செய்வதாக இல்லை. நெளிந்து வணைந்து எங்கெல்லாமோ ஒடி, தடம்புரண்டு, களைப்பே

மீதமாகிறது. கலங்கலாகிப் போய்விட்ட நீரின் இருட்டினுள்ளே 'எதிர்காலம்' எங்கேயென்று தேடவேண்டிய சிக்கலான சூழல். மன உளைச்சல்.

"புண் இன்னும் சரியாக ஆறேல்லை. அடிக்கடி கொண்டந்து காட்டிக்கொள்ளுங்கோ."

தாதி ஒருத்தி அந்த வார்ட்டுக்குப் பொறுப்பானவள் நடராசாவிடம் ஆறுதலாகச் சொல்லிவிட்டுப் போகிறார்.

இந்த இளம் வயதிலே, அதுவும் திருமணமாகி சிறிது நாட்களுக்குள்ளேயே, ஓடியாடித் திரிந்து உழைக்கவேண்டிய கால்களில் ஒன்றினைப் பிகப் பரிதாபமாக இழந்து விட்ட அவனிடம் அந்தத் தாதி மட்டுமல்ல, அங்கிருக்கும் மற்ற வருத்தக்காரர்களும் தம் அனுதாபத்தினை அடிக்கடி காட்டிக்கொண்டார்கள்.

அப்படிக் கிடைத்த அனுதாபங்கள்—ஒரு தற்காலிக ஆறுதல். நிரந்தரமாகத் தனக்கு ஆறுதலே இல்லையென அவன் அடிக்கடி நினைத்துக்கொண்டான்.

மதியம் பன்னிரண்டு மணி. டொக்யாட் சௌரன் ஓவி கேட்கிறது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் துரையார் வருவார். வரும்போது, பொய்க் காலோன்றும் கொண்டுவருவார். அதனைக் கைக்குள் இடுக்கிக்கொண்டுதான் அவன் இனி நடந்தாக வேண்டும். விதியின் உத்தரவு.

'யாருக்கு என்ன கெடுதி செய்தேன்' என எண்ணியெண்ணிப் பார்த்தான். அப்படியொன்றும் செய்ததாக ஞாபகம் இல்லை. இருந்தும்—இப்படியொரு ஊனம் தனக்கு ஏன் வந்தது? தனக்குள்ளேயே கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டு, பதில் தெரியாததால் சிரித்துக்கொண்டான்.

காலை இழந்தால் உடலில் குறைந்துபோய்விட்ட பாரம் உள்ளத்தில் ஏறி இருந்துகொண்டு என்ன ஆட்டு ஆட்டுகின்றது. இனிமேல்தான் தனக்கு கஷ்டமே வரப் போகிறதென்பதனை அவன் மிகத் தெளிவாக உணர்ந்து கொண்டவனுகவே இருந்தான்.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில்—வீட்டிற்குப் போகப் போகி ரேன் என்ற உணர்வு அதி வேகமாக இதயத்தை ஆக்கிர

மித்துக்கொண்டு—கேள்விக் குறியோன்றை அங்கே விட்டுச் செல்கிறது.

இந்திராவின்மேல் விழுந்த சந்தேக முடிச்சு அவிழ்க்கப் பட்டபோதும் — புண் ஆறியும் நோவு இருக்கும் நிலை. நொன்றியாகப் போய்விட்டதினால், கை நழுவிப் போய் விடக்கூடிய மில் தொழில்.

சுகாதாரமான பொருளாதாரமில்லாத சுற்றுத்தார்கள். இத்தனைக்கும் மத்தியில்—நானும் இருக்கிறேன் என்று கூரிய கற்களைத் தன்மேல் கிடத்திக்கொண்டு நீண்டு படுத்திருக்கும்—இன்னும் வாழ்ந்து முடிக்கவேண்டிய எத் தனியோ வருடங்கள், மாதங்கள், நாட்கள்...

ஆஸ்பத்திரி வாசலில் மின்வெட்டுப் போன்றெருகு வெளிச்சம். இந்திரா முன்னே வர, துரையார்— பொய்க் காலோன்றினைத் தூக்கிப் பிடித்தவண்ணம் பின்னே வந்தார்.

“பொக்டர் வந்து பாத்திற்றுப் போயிற்றுரோ, தம்பி?” துரையார் பொய்க் காலை மறைத்துக்கொண்டே கேட்கிறூர். தன் மருமகன் இந்தப் பொய்க்காலோடுதான் இனி நடந்து திரிய வேண்டுமென்ற நிதர்சனமான உண்மையை இன்னும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டாதவராய் அவர் நிற்பதைப் பார்த்த போது—இந்திரா சடுதியாகத் தன் கண்களைத் துடைத்து விட்டுக்கொள்கிறான்.

“ஓம் மாமா, இரவில் எனக்குச் சரியா நித்திரையில்லை. நித்திரைக் குளிசை எழுதித் தந்தவர். இதைப்போய் ஒருக்கா வாங்கியாங்கோ.”

துரையாரிடம் துண்டு கைமாறுகிறது. மருந்து வாங்கப் போய்விட்டார் அவர்.

தாதிப்பெண் வருகிறான்.

“இப்போதைக்கு கம்பை ஊண்டி நடக்கக் கூச்சமா இருக்கும். பழகிப்போட்டுதென்டா சரியாப் போகும்” என்கிறான் தாதிப்பெண்.

அவர்கள் விடைபெறப்போகும் நேரம் அண்மித்துவிட்டது. இந்திரா அங்கே கிடந்த கோப்பை, கரண்டி, சடு

தண்ணீர்ப் போத்தல் ஆகியவற்றை எடுத்து கூடைக்குள் வைத்துவிட்டு, தாதியிடம் போகிறுள்.

“நித்திரைக் குளிசை எப்படிக் குடுக்கிறது?”

“அதை எந்தநேரமும் போடுறேல்லை. இரவில் நித்திரை வராட்டி ஒரு குளிசை போட்டால் போதும். ஐஞ்சுக்கு மேல் போட்டா உசிருக்கு ஆபத்து.”

உசிருக்கு ஆபத்தென்று தாதி சொன்னது நடராசா வின் காதுகளில் மிக மிக அழுத்தமாக விழுகிறது.

இந்திரா எல்லாக் கட்டில்காரரிடமும், “போயிற்று வாறும்” சொல்லிக்கொண்டு நிற்கையில் — துரையார் நாலைந்து சரை மருந்துகளோடு உள்ளே வந்தார்.

“சரி பிள்ளை. போவம்.”

நடராசாவை கையில் பிடித்து மெதுவாக இறக்கி, கம் பைக் கைக்குள் முட்டுக்கொடுத்து, துரையார் ஆறுதலாக அழுத்துக்கொண்டு போகும்போது — பின்னாலிருந்த கட்டி லொன்றுக்கு கடந்த இரண்டு மாதங்களாகச் சொந்தக் காரியாக இருக்கின்ற ஒரு வருத்தக்காரக் கிழவி, எல்லோருக்கும் கேட்கும் விதமாக, “பாவம்” எனப் பலமாகச் சொல்லி விளம்பரம் தேடிக்கொள்கிறுள்.

22.

கோழிகள் சடசடக்கின்றன. நேரம் இரவு எட்டி ருக்கும். எங்கோ போன துரையார் இன்னும் வரவில்லை. பின்லைகள் சின்ன அறைக்குள் இருப்பதால், தங்கம் வெற்றிலைத் தட்டத்தோடு விருந்தைக்கு வந்துவிட்டாள். இவ்வளவு நேரமும் அங்கிருந்து சுகம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த விசாலமும், “அவர் தேடப்போருர்” என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டாள்.

சின்ன வீட்டிற்குள் மட்டும் லைட் எரிகிறது. விருந்தையில் வெளிச்சமில்லை. இருட்டுக்குள் குந்தியிருப்பதே தங்கத்திற்கு ஆறுதலாக இருக்கின்றது. தன் மருமகனை இரண்டாரக் கால்களோடு கண்டபோது—தங்களது வாழ்க்கையே இருண்டு போயிற்றே என அவள் உள்ளுக்குள் புலம்பிக்கொண்டாள்.

உள்ளேயே சுழித்து, குமைந்துகொள்ளும் துயரம். அதனை வெளிக்காட்டி, மற்றவரது துயரத்தைச் சூட்டிவிட விருப்பமில்லாத சுபாவம்.

இப்போது முன்றுவது தடவையாக வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள் தங்கம். அது ஆசையின் நியித்தமல்ல. ஏதோ ஒன்றினை அடக்கும் நியித்தம்.

சின்ன வீட்டிற்குள் குசுகுசுப்புக் கேட்கிறது.

“புல்மோட்டை மில் முதலாளியிடமிருந்து மறுமொழி ஏதும் வந்ததோ இந்திரா?”

“இன்னம் வரேல்லை அத்தான்.”

“தொண்டியை வேலைக்கு வைச்சுக்கொள்ள அவன் என்ன மடையனே.”

நடராசா பெருமூச்சினுடே சொல்கிறான்.

“அப்பிடிச் சொல்லாதையுங்கோ அத்தான். உங்களுக்கு நான் காலாயிருப்பன் அத்தான்.”

“யார் காலாயிருந்தாலும் இரவல் இரவல்தானே. சொந்தக் காலில் நிற்கிறதைப்போல வருமோ.”

“என் அத்தான் இப்பிடிப் பிரிச்சுக் கதைக்கிறீங்க. உங்களுக்கு கால் இல்லாட்டி இப்ப என்ன?”

“ஓம், அது சரி, எனக்குக் கால் இல்லாட்டி உனக்கு வசதி தானே எல்லாத்துக்கும்.”

எல்லாத்துக்கும் என்ற சொல்லில் அமுத்தம் கூடுதலாக விழுகிறது.

அவனுக்கு முக்கு நுனியில் அடிக்கடி கோபம் வருகிறது. கதைக்கும் ஒவ்வொரு இடத்திலும் அவளை நோக்கவைக்கும் குண்டுசிக் குத்தல்கள்.

ஏன் இப்படியெல்லாம் எரிந்து விழுகிறான்?

ஒருகணம் எங்கேயோ ஓடும் உணர்வுகளைத் தடுத்து இழுத்துப்பிடித்து மடக்கி. ஒருமைப்படுத்தி—தான் என்னிப் படியெல்லாம் அவளை நோக்கவத்துத் திருப்பி காணகிறேன் என ஊன்றி ஊன்றிச் சிந்தித்தாலும்—மறுகணம் இன்னேரு குத்தல் கதையை அவள்மேல் பாயவிட்டு, ஆழவைத்து, ஓரக் கண்ணால் அதனை ரசித்துப் பார்ப்பது—சிறிது இன்பமாக இருக்கிறது.

இது ஏன்?

தெரியவில்லை...! தெரியவில்லை...!

இந்திரா ஒன்றும் பேசாது விளக்குப் பலகையிலிருந்த களிம்பு டப்பியை எடுத்து அவனது மேல் காவிலே தடவத் தொடங்கினான்.

அவளுக்கும் இன்னும் முதிர்ச்சியிருத வயது! அவனது சொற்கள் பாய்ந்துவந்து செனிப்பறையைத் தாக்கு கிறபோது ஏரிச்சல் உணர்வு ஏற்படும் சாயல். ஆனால், அந்த உணர்வை தான் வளரவிடுவது முறையல்லவென்றும், கால் ஊனமாகிப் போய்விட்ட தனது கணவனின் கோபத்தை இப்போது இரண்டுமடங்கான பொறுமையோடு தாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் அவள் உணர்ந்தாள்.

களிம்பு தடவும் இடத்தை ஒருமுறை பார்த்தான் நடராசா. மூளியான காலைத் தொடர்ந்து பார்த்தால் மூளைக்குள் ஏதோ... செய்கிறது.

“போதும், போதும்”— சாரங்கு காலை மறைத்துக் கொண்டு கத்தினான் அவன்.

“நர்ஸ் சொன்னவ, பத்து நிமிஷமெண்டாலும் நல்லாத் தேச்சவிடச் சொல்லி.”

“எப்பிடித்தான் தேச்சாலும் போனகால் திரும்பி வரப்போகுதா? சம்மா விட்டுட்டு எழும்பு.”

நடராசா மற்றுப் பக்கம் திரும்பிப் படுத்துக்கொள்கிறான்.

துரையார் வீட்டுக்கு வந்து சேரப் பத்துமணியாகிவிட்டது. எங்கோ காரியமாகப் போய் இருந்தவர் வழக்கத் திற்கு மாருக தாமதப்பட்டு இப்போதுதான் வந்தார்.

தங்கம் எடுத்துவைத்த சாப்பாட்டை முடித்துவிட்டுக் கையலம்பியவர், “பிள்ளைகள் படுத்திற்றுதுகளோ” எனக் கேட்டார்.

“இன்னம் இல்லை.”

“செல்லம்மாக்கா பால் அனுப்பினவவோ.”

“ஓம், தம்பிக்குக் காய்ச்சிக் குடுத்தாச்சு... பாலில் அது கொஞ்சம் தண்ணி கலக்கிறபோலை கிடக்கு.”

“அவவிட்டை நாளைக்குச் சொல்லிப்போடனை, வருத் தக்காரப் பிள்ளைக்குக் குடுக்கிறது சுத்தமான பாலாத் தரச்சொல்லி” என்று சொன்னவாறே மனைவியோடு விருந்தைச் சாக்கில் இருந்தார் துரையார்.

அவள் கொடுத்த வெற்றிலை பாக்கில் ஒரு வாய்போட்டும் கொண்டார்.

அடுக்களைக்குள் போவதற்காக இந்திரா அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள். உள்ளே நூண்டி நடராசா... தனியே கட்டிலின் விளிம்பினேடு ஒட்டிக்கொண்டு நிதி திரை வராது படுத்திருந்தான்.

23

“**கௌ**ரவம் பார்க்க முடியுமே இதிலையெல்லாம் .....!” என்று சொல்லியபடியே கையில் மூடல் பெட்டி யோடு உள்ளே வந்த விசாலம்— நடராசா தம்பதிகள் எங்கோ போவதற்கு வெளிக்கிட்டு நிற்பதைப் பார்த்து, பகிடிவிடுகிறார்கள்.

“**ஶலாத்துக்குக்** கிளம்பிற்றீங்கள் போல... இந்திரா. நீ மட்டும் புருஷனினிட்டுப் பிரிஞ்சிராதை, சக்கரவாகப் பறவையைப் போல.”

“அது என்ன சின்னம்மா, புதுப்பீராக் கிடக்கு?”

“ஓம், உன்றை சின்னையாதான் சொன்னவர், இந்தப் பறவை தன்ற இணையை விட்டு ஒரு காலத்திலும் பிரிய விரும்பாதெண்டு... பிரிஞ்சா உயிரை விட்டிடுமாம்!”

இந்திராவுக்கு இதைக் கேட்கப் பெருமையாய் இருந்தது. இருட்டு சிறிது சிறிதாக வரத் தொடங்கிவிட்டது. அதுவரை காத்திருந்த தம்பதிகள், “இதில் கடற்கரைப் பக்கம் போயிற்று வாறும்” எனச் சொல்லியவாறே நடந்தார்கள்.

“என் பிள்ளை, இப்ப இந்தக் காலோடு...”

“இல்லையம்மா, அவருக்குக் கொஞ்சம் கூச்சமும் தெளியும், அதோடை ஒரே இடத்தில் அடைஞ்சு கிடக்கி றதெண்டா கஷ்டமாயிருக்குமல்லே!”

“சரி பிள்ளை, கவனமாகக் கூட்டிக் கொண்டு போய் வாணி!” என்னதான் வெளியிலே சமாளித்துக் கைத்தத்து விட்டபோதும், தன் மருமகன் நொண்டிக்காலோடு இந்திராவின் கைத்தாங்கலில் தத்தித் தத்திப் போவதை பின் னால் நின்று அவதானிக்கையில்... தங்கம் உள்ளுக்குள் நடுங்கி, வெடவெடத்து, ஒப்பாரி வைக்காத குறையாக வெதும்பினால்.

விசாலம் வழமை போல் சமாதானப் பணியில் ஈடுபட்டாள்.

தெருவில் சனம் போவதும் வருவதுமாய், வேவியோரக் கதவுகளோடு நின்று பெண் பிரசைகள் கைதப்பதுமாய் இருந்த நிலை... அவர்களுக்குக் கஷ்டத்தைக் கொடுத்தது. இன்னும் சிறிது இருட்டிய பிறகு வந்திருக்கலாமென்று இருவரதுமனங்களும் ஒரே நேரத்தில் கூறியதைப் போன்று ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டார்கள்.

தம் வீட்டு வேலைகளை முடித்துவிட்டு, அரட்டையடிப் பதற்காக தெருவோரங்களில் கைத்ததுச் சிரிக்கும் பெண் களுக்கு— இப்படியொரு காட்சி— அதுவும் நொண்டிக் காலோடு தத்திப் போகும் காட்சி, சும்மாயிருந்த வாய் களுக்கு ஒரு கொத்து அவலை இனமாகக் கொடுத்தது போலாகிவிட்டது.

போவோர் வருவோரைத் தூரத்தி, உறுமி திருப்பி யுறும் கட்டி வளர்க்கப்படாத நாயொன்று— நடராசாவையும், அவனது ஊண்டல் கம்பையும் பார்த்துவிட்டு, உறுமிக்கொண்டே பின்னால் ஓடிவந்தது.

யாரோ பெண்ணெருத்தி— ‘அடி, உஞ்சு’ என்று உரக்கக் கத்தினால். அந்தக் கத்தலோடு நாய் பின்தங்கிவிட்டது.

கால் கூச்சம் தெளிவதற்காக நடக்க வந்தவர்கள், இப்போது மனம் நிறைய கூச்சம் நிறைந்தவர்களாய், தலைகுனிந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

நடராசாவிற்கு ஏன்டா வந்தோமென்றாகிவிட்டது. “முருகா, ஏன்பா எனக்கு இந்த சோதனை?” என மனதிற்குள் புழுங்கினான் அவன்.

கடற்கரை வந்து விட்டது. மனவில் கம்பினை ஊன்றி நடப்பது கஷ்டமாக இருக்கிறது. கம்பினை இந்திரா பிடித்துக்கொள்ள அவன் ஒற்றைக் காலால் தத்தித்தத்தி வந்து ஆட்கள் நெருக்கமாக இல்லாத இடமாகப் பார்த்து இருந்தான்.

சொற்ப நேரம்-கதை பேச்சில்லை.

இருட்டு முற்றுகத் திரையிட்டுவிட்டது. டூர் ஜீ க்கு இன்னும் இரண்டோ மூன்று நாட்கள் இருக்கவேண்டும். சந்திரன் கறுத்த நெற்றியில் இடப்பட்ட சந்தனப் பொட்டுப் போல, முழிப்பாக கறுத்த அடிவானத்திலிருந்து மெது மெதுவாக மேலெழுந்தான். அவனது ஒளிக் கதிர் கள் தம்முன்னெயுள்ள நீர்ப்பரப்பினை தங்க நிறமாக மாற்ற மாற்ற— அந்த ஒளிக்கிறற்றுநூடே ஊர்ந்து செல்லும்— மீன் பிடி வள்ளங்களின் தோற்றம் அழகுக்கு அழகு செய்தன.

இந்த அழகு நடராசாவிற்கு மன மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்தவில்லை, அவன் முகம் கறுகறுவென்று இருந்தது.

தெடுவலூம் கட்டடயுமான பெல்பொட்டப் பொடியன்கள் சிலர் சீட்டியடித்து, பல கதைகள் பேசி பக்கத்தே அமர்ந்திருக்கும் பெண் பிரசைகளைப் பார்த்த வண்ணம்

பொய்க்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய கூடைத் தலைகள் முகங்களை மறைத்திருந்தன. இந்திரா அவர்களையே விகற்பமின்றிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். அவர்கள் சென்று மறையும் வரை அந்தப் பக்கமே பார்த்தாள்.

“அங்க என்ன பார்க்கிறோய் பொடியளை?”

நடராசா சட்டென்று அவளிடம் கேட்டான்.

திடுக்கிட்டுத் திரும்பினால் அவள்!

தவறுசெய்தவளைத் தண்டித்துவிட்ட திருப்தி அவனி லும்— தேவையில்லாத விடயத்திற்காக பிழையாகத் தண்டிக்கப்பட்டுவிட்ட துன்பம் அவளிலும் உண்டான போது— அவர்கள் இருவரது கண்களும் ஒரு கணம் சந்திக்க மறுத்தன.

“பெண்ணுக்கு பொறுமைதான் முக்கியம்— முக்கியம்” அவள் நெஞ்சு படபடத்தது. எனவே, அவள் முகத்தை நன்றாக வைத்துக் கொண்டு, “என்னத்தான்?” என்றார்கள்.

“நான் தற்செயலாக செத்துப்போயிற்று என்ன செய்வாய்?”

கேள்வி அவளிடமிருந்து அழுத்தமாக விழுந்தது. கேட்டுவிட்டு அவளது முகத்தை சந்திக்க விரும்பாத மனத் துடன் கீழே குனிந்து— குருமணலில் கோடுகள் கீறினால் நடராசா.

அவள் என்ன சொல்ல முடியும். இரண்டாவது தடவையாக இதே கேள்வியைக் கேட்டிருக்கிறார்கள்.

எனக்கு எதற்காக இந்தத் தண்டனை?

முன்னர் கெட்டுப்போனதற்காகவா?

அவள் மனம் கேள்விக்குமேல் கேள்வியாகக் கேட்டது. பதில்தான் கிடைக்கவில்லை.

அவளும் பதிலேதும் சொல்லாமல் தலை குனிந்தாள். கையில் கிடைத்த சிப்பியொன்றினை, அதன் அழுகீனை ஆராய்ச்சி செய்வது போல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

இரண்டு கண்களும் நீர்நிறைந்து— உடலெல்லாம் புலவரித்து, அவள் அந்த இருட்டிலில் அமர்ந்திருந்தாள்.

அவனும் கேட்கக் கூடாததைக் கேட்டுவிட்டானையினும் தன் கேள்விக்குப் பதில் ஏதோ ஒரு ரூபத்தில் வருந்தானே என்பது போல் கடவின் அலைகளை வரிவரியாக எண்ணிய படியே— இருட்டினில் அமர்ந்திருந்தான், ஆனால், அவன் து மனம் இடையிடையே சொல்லிற்று: “நொன்றிப் பயலே ஏன்டா இந்த சீவனைப் போட்டு இப்படிச் சித்திர வதை செய்கிறோய்” என்று.

தான் செய்வது பிழை என்பதில் அவனுக்கு எந்தவித மான சந்தேகமும் இல்லை. ஆனால்... ஆனால்...

இப்படிக் குத்தல்விடாமல் இருக்கவும் முடியவில்லையே! நேரம் போன்படியே இருந்தது.

தூரத்தில் ஒரு தனிமையான பெண்ணும் ஆனும் சந்தோஷமாக சிரித்துக் கடைக்கும் சத்தம் கேட்கிறது.

“சரி மினக்கெடுத்தாமல் என்ற கேள்விக்கு மறுமொழி யைச் சொல்லன்” என்று நடராசா அமைதியை வேரறுத் தான். கன்னத்தில் சிந்திய கண்ணீர்த் திவலை சிதறிப் பறக்க— அவன் நிமிர்ந்தாள்,

“நீங்கள் இல்லாத பின், எனக்கு என்ன இங்கவேலை?”

“என் முந்திய தொடர்புகள் இருக்கு— அது சுளைப் புதுப்பிச்சுக்கொள்ளலாம் தானே!”

அவன் அவனாது வாயைக் கிண்டும் ஆவலில் இப்படிச் சொன்னான்.

அவன் உடனே ஓன்றும் சொல்ல முடியாமல் தலை யைக் குனிந்தபோதும், தான் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தாக வேண்டிய கட்டம் வந்துவிட்டது என நினைத்தாள்.

ஒரு சரியான பதிலை அவனுக்குச் சொல்லியே ஆக வேண்டும். தன் மீது அவன் பூரண நம்பிக்கை இப்போது கொண்டிருந்தாலும்— நொன்றியான நிலையில் ஏற்படக் கூடிய பலவினங்களின் பாற்பட்டு இம்மாதிரிக் கேள்வி களைக் கேட்டு— ஒரு திருப்தியைக் காண முற்படுகிறேன். அதற்கு நான் ஆணித்தரமாக இரண்டாவதும் கடைசிய மாக என்னுடைய உண்மை நிலையை சொல்லிவிடவேண்டும்.

இப்படித் தீர்மானித்ததும் நிமிர்ந்தாள் அவள்.

“அத்தான்...!”

“ம்...”

“அத்தான், நீங்கள் இல்லாத உலகத்தை என்னுல் கற்பனை செய்து பார்க்க முடியாது. நானும் அழுது அழுது, உக்கி உக்கி மக்கிப் போய் கடைசியில் செத்துவிடுவேன். ஆனால் இனியும் உங்களுக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டுச் சாவேன் என்று எண்ணுதீர்கள். என் தெய்வத்திற்குத் துரோகம் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தாலே போதும்— எனக்குப் பச்சைத் தண்ணீர் கூடக் கிடைக்காது. உங்களுக்கு ஏற்படுகின்ற இயல்பான சந்தேகங்களுக்கு நான் முகம் கொடுக்கத்தான் வேண்டும். முன்னர் பிழையான விதத்தில் நடந்திருக்கிறேன். இப்போது காலை இழந்த பின்பு— திரும் பவும் சுதந்திரமாக அது போல நடக்கத் தொடங்கிவிடுவேனே என்று நீங்கள் சந்தேகப்படுவது நியாயமான பயம்தான். ஆனால் அத்தான், நான் இனிப் பிழை செய்வ தென்பது இந்த ஜென்மத்திலிலை.

கால் போனதால் வாழ்க்கையே போய்விட்டது என் ரெல்லாம் கற்பனை பண்ணிக் கஷ்டப்படுநீங்களே, நான் உங்களுடைய காலாய் இருப்பேன் அத்தான், காலாய் இருப்பேன்.

என்னுடைய ஐயாவும், அம்மாவும் உங்களில் உயிராய் இருக்கினம். உங்களுடைய கண்ணில் நீரென்றால் அவர் களுக்கு நெஞ்சில் இரத்தம் வடியும். அப்படியான சீவன்கள் எங்களோ நிர்க்கதியாவிட்டுவிடுவினமா?

அதோடு, நான் எஸ். எஸ். சி. பாஸ் பண்ணியிருக்கிறேன். முயற்சி பண்ணினால்— ஒரு வேலை எப்படியென்டாலும் தேடிக்கொள்ள முடியும். ஆனால் அதுக்கு உங்கட அனுமதி வேணும். உங்கட அனுமதி இல்லாமல் நான் எதையுமே செய்ய மாட்டேன். என்றால் முடிவு என்று ஒன்று மேயில்லை.

என்ற கல்யாணத்திற்கு முன்னிருந்த சின்ன காலப் பகுதிக்குள்— நான் பட்டுவிட்ட பாடுகளே உங்களுக்கு பரி

பூரண விசுவாசமாய் இருப்பதற்கான காரணங்கள். என்னை சிறிதும் சந்தேகப்படாமல் பூப்போல வைத்துக் காப்பாற நிய தாய், தகப்பனுக்கு விசுவாசமாய் இருக்காததால் தான் இவ்வளவு கஸ்டங்களையும் அனுபவிச்சனான். என்னை உயிராக நேசிக்கின்ற உங்களுக்கு விசுவாசமாக நான் இருக்காது போனால்— கடவுளுக்கு நான் இந்தப் பிறவியில் மட்டுமல்ல, எடுக்கப் போகும் எந்தப்பிறவியிலும்—கணக்குக் குடுக்கத்தான் வேண்டும்.

பெரும்பான்மையான ஏழைப் பெண்கள் இன்றைக்கு பசிபட்டினியால்தான் கெட்டுப்போகினம். ஆனால் அத்தான் நான் பட்டினி கிடந்து செத்தாலும் சாவேனேதவிர, என்ற தெய்வத்திற்கு துரோகுஞ் செய்ய மாட்டேன்.

பிழைவிட மாட்டேன்!

கெட்டுப்போக மாட்டேன்!

இது சத்தியம்! சத்தியம்! என்னை நம்புங்கோ, என்னை நம்புங்கோ. அத்தான்...!''

ஏதோ ஒரு தெரியத்தில் எல்லாவற்றையும் அவனு டைய காலடியில் அள்ளி இறைத்துவிட்ட இந்திரா— தேம் பித் தேம்பி அழுது கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

கடவிலிருந்து எழுந்த அலைகளின் இரைச்சல் அவளது தேம்பலை மழுங்கச் செய்தது.

ஷர்வாவிற்கு முகம் தெரியாத இருட்டு என்பதால், அவள் இவ்வளவு நேரமும் அழுது அழுது சொன்ன இந்த விஷயங்களை நிமிர்ந்திருந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்த நடராசாவின் இதயமெல்லாம் நெருப்பில் காட்டிய நெய்யினைப் போல் உருகி உருகி... கண்ணப்பரப்பினில் கண்ணீர்க் கோடுகள் இடைவிடாது வடிந்தன.

முகத்தை மூடி அழுதுகொண்டிருந்த அவளது கைகளைக் கழற்றி எடுத்து கண்ணத்தைத் துடைத்துவிட்டான் அவன். அவனும் அழுகிறுன் என்பதை அவள் கண்ட மாத்திரத்தே தன் சேலைத்தலைப்பிலுல் கண்ணீரைத் துடைத் துவிட்டான்.

இருவரும் சற்றுப்புறத்தை மறந்து போயினர். தூரத் திலே யாரோ குழந்தைகள் விளொயாடும் சத்தம் மட்டும் கேட்கிறது.

நடராசா அவளை அருகே அழைத்து கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டான். தன் உடலோடு மட்டுமல்லாமல் உயிரோடும் இணைத்துக் கொள்ளும் நோக்கில்— அவன்னு அணைப்பில் இறுக்கம் கூடியது. குடு தணிந்து, குளிர்ந்து போய்க் கிடக்கும் உடலில், மனதில்— இந்திராவைப் பற்றிய குளிர்ந்த எண்ணச்சரங்களைப் படரவிட்டு, அந்த மென்மையான படரவில் கண்கள் சோர்ந்து அப்படியே சிறிது நேரம் இருந்தான்.

பின்பு கனநேரம்— இருவரிலும் சப்தமேயில்லை. அலை களின் கோர இரைச்சல் மட்டும் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தது.

மெளன்த்தை மெதுவாகக் கலைத்தான் நடராசா.

“இந்திரா, என்னுடைய இதயத்தில் உனக்கு எத்தகைய இடத்தைக் குடுத்திருக்கிறன் என்று எனக்குத்தான் தெரியும். இளம் வயதிலேயே அம்மாவை இழந்திற்றன். தாயன்பை உன் மூலமாகத்தான் நான் கண்டனேன். அதால் தான் நான் உன்னை என்ற தாய்க்கும் மேலாக மதிக்கிறேன்.

மனதில் வைச்சு வணங்குறன்!

தெய்வத்தை பக்தர்கள் வணங்குவார்கள். துயரங்கள் மொய்த்து அவதிப்படுகிற நேரத்தில், அதே பக்தர்கள் தெய்வத்தை உரிமையோடு நிந்திக்கிறதுமுன்னு. நானும் அப்படித்தான்! நீ சொல்லக்கூடாத ரகசியத்தை அதுவும் சொல்லக் கூடாத என்னிடம் அன்று சொன்னியே— அன்றைக்கு உன்னுடைய புனிதமும், அன்றும் விளங்கிப் போச்சு. இருந்தாலும், நான் பலவீனங்கள் உள்ள சாதாரணமானவன் என்பதனை என்னுடைய நடுஞ்சகத்தனமான நடத்தைகள் காட்டிவிட்டன. அந்தத் தோல்வியை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். போதாததற்கு என்னுடைய காலும் ஊனமாய்ப் போயிற்று. உடலிலுள்ள

பலவினங்களை உள்ளப் பலவினங்கள் தமக்கு சாதகமாகப் பயன்படுத்துவது தானே வழக்கம்.

என்னிலும் அந்த வழக்கம்— வெற்றியே பெற்றுவிட தடு.

ஆனால், நான் ஒன்று சொல்கிறேன் இந்திரா, இனி நீ கெட்டுப்போகமாட்டாய் என்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். முந்தி நடந்தவற்றை நீ மறந்துவிடு. நானும் மறந்துவிடுகிறேன்.

காலை இழந்துவிட்டேன் என்கிற ஆத்திரத்தில் தொழில் இல்லாமல் போகப் போகிறதே என்கிற பயத்தில்— நான் அடிக்கடி வருத்தப்பட்டது உண்மை. இனி அதற்கும் வருத்தப்படமாட்டேன். நீ என்னேடு இருக்கி றது பத்து கால்களுக்குச் சமன் என்பதை நான் உணர்கிறேன். இந்த ஓற்றைக் காலுடனே உனக்கு உழைத்துத் தருவேன். நான் உயிரோடு இருக்கும் வரை என்னுடைய செல்வம் வேலைக்குப் போய் கண்டப்படவிடமாட்டேன், விடவேமாட்டேன்.”

உணர்ச்சியோடு இடைமறித்தாள் இந்திரா.

“அப்ப என்னை நம்புகிறீர்களா அத்தான்.”

“பரிபூரணமா நம்புகிறேன், பரிபூரணமாக நம்புகி றேன், அம்மா.”

நேரம் நன்றாகக் கடந்துவிட்டது:

சந்திரன் தலைக்குமேல் வந்துவிட்டதை இப்போதுதான் அவர்கள் கண்டார்கள்.

“அத்தான் அம்மா, ஜயா தேடப்போகின்ம், வாங்கோ.”

“ஓம்மை, அது கள் பாவம். எங்களைக் காணேல்லை என்டு— தேடிவந்தாலும் வந்திடுங்கள்.”

இந்திராவின் இறுக்கமான கைத்தாங்களில் எழுந்து கொண்ட நடராசா, கம்பினை ஊன்றியபடி முன்னே நடந்தான்.

தன் தோளின் மேல் ஒரு கையைப் போட்டுக் கொண்டு நடக்கும்படி அவள் மெதுவாகச் சொன்னாள்.

கடற்கரைத் தெரு விளக்குகள் வழிமை போல் நிதி திரையில் கிடந்தன.

அவன் ஆதரவோடு தனது வலது கரத்தைத் தூக்கி அவளின் தோளில் போட்டு கைத்தாங்கலாக அலைத்துக் கொண்டான்.

இழந்துவிட்ட பலமெல்லாம் அவனுக்குத் திரும்பிவிட்டது போன்ற உணர்வு. நம்பிக்கையுடன் ஓன்றாக நடக்கக் கொடுக்கினர் அந்தத் தம்பதிகள்.

அந்த இளசுகள் இரண்டும் இணைந்து நடந்துபோன வழியெல்லாம் குசுகுசப்பும், சிரிப்பொலியும் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தன.

நிழல்தின் தலைசிறந்த எழுத்தாளர்களின் தரமான படைப்புகள் மாதா மாதம் வீரகேசரி பிரசுரமாக நூலுருவில் வெளிவருகின்றன.

தவறுமல் இவைகளைப் பெற்று உங்கள் இல்லத்தில் ஓர் “குடும்ப நூல் நிலையத்தை” ஆரம்பியுங்கள்.

ஆறு புத்தகங்களை அடுத்து நீங்கள் வாங்கினால், ஏழாவது புத்தகம் இதை மாக அனுப்பி வைக்கப்படும். இப்பரிசுத் திட்டத்தில் ஏற்கனவே ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட வாசகர்கள் இனுமாக நூல்களைப் பெற்றுள்ளனர்.

புத்தகங்களைக் கிரமமாகப் பெறுவதில் சீரமமிருந்தால் நீங்கள் தொடர்பு கொள்ளவேண்டிய விலாசம்:

விநியோக நிர்வாகி,
வீரகேசரி,
த. பெ. 160,
கொழும்பு.

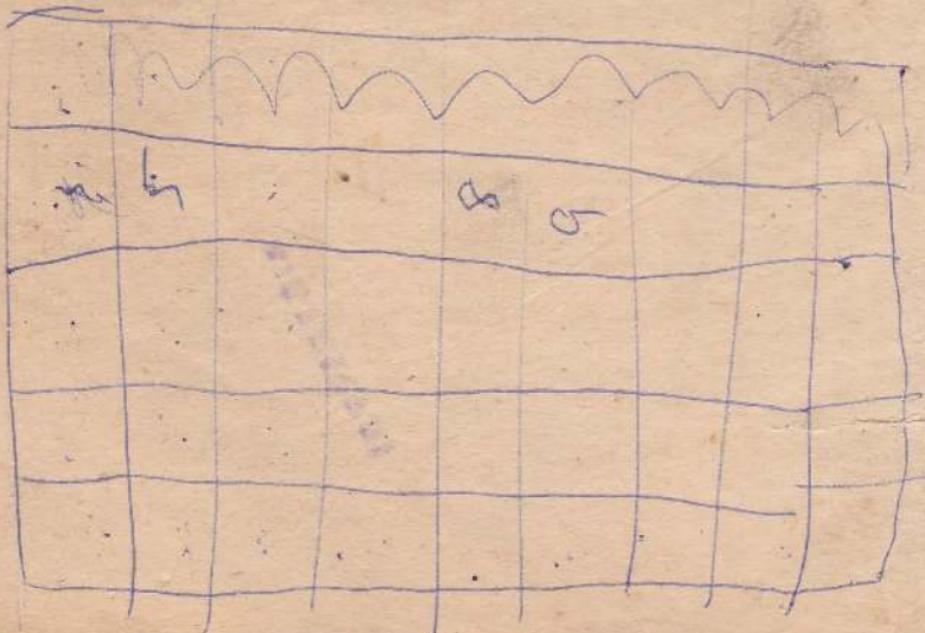

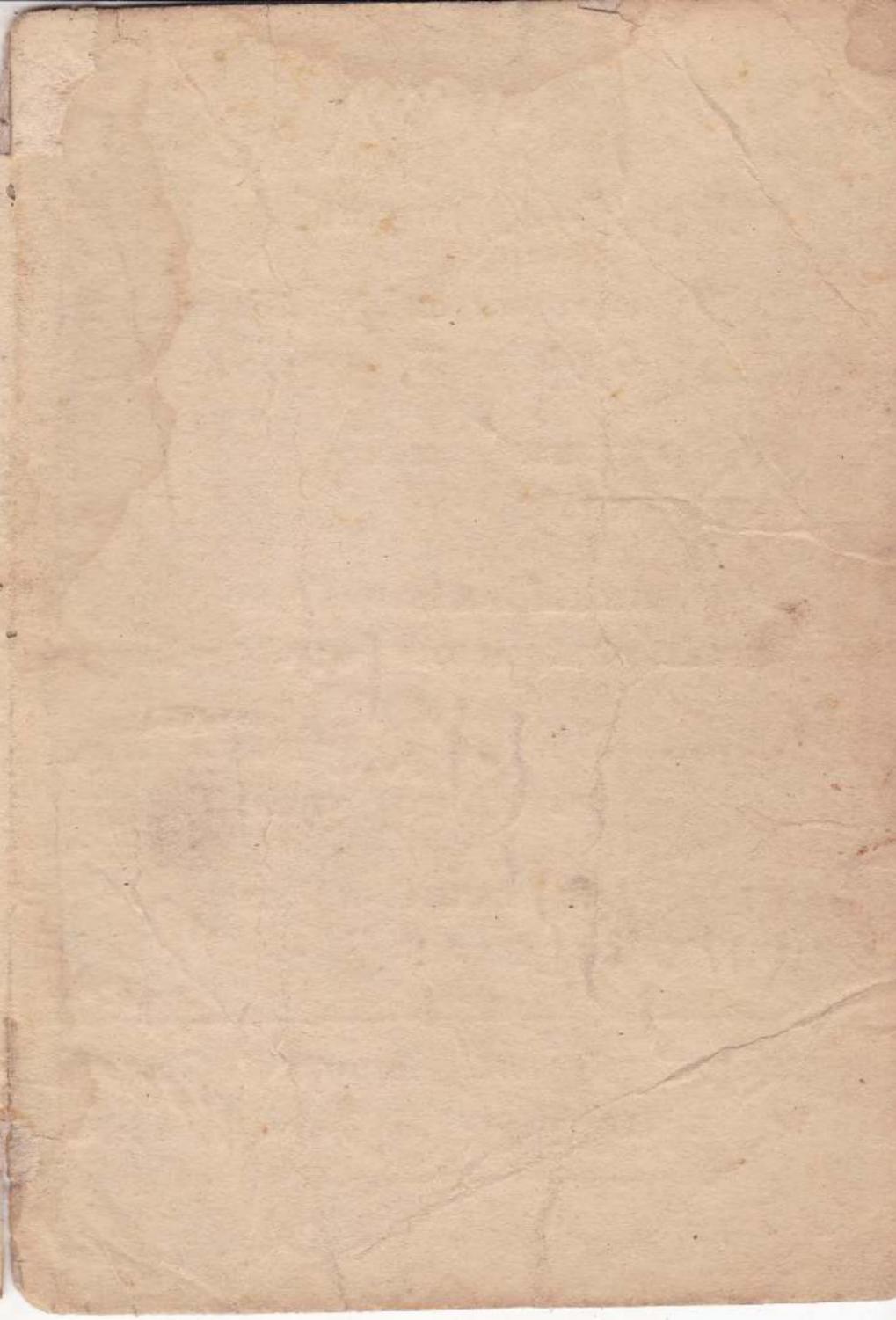
1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.

D. *Trigonanthus*

Trilegananum

5 6 7 8 9 10 11 12 13

இனமையில் ஏற்படும் நாட்டுப் பிரச்சினை
பாலியல் உந்தலினால் அவள்
வழி தவறி விடுகின்றார்கள்!

அவளின் வயிற்றில் கரு...!
நெஞ்சிஸ் நெருப்பு...!

அவளை ஏற்கவந்தவன்
ஒரு அப்பாவி!

அந்த ஏமாளிக் கணவளிடம்
அவள் ஒன்றமைய ஒப்புவித்தபோது—

..... தென்றல யிருந்தவன் சிறும்
புயலாக மாறினான்!

அவளின் எதிர்காலம் என்ன?
படித்துப்பாருங்கள்!

விறுவிறுப்பான சம்பவங்கள் கொண்ட
ஸூக நாவல் — வீரகேளி பிரசரம்-41